

Lantos Eszter

Boszorkányok földjén

Nyúlshíví ordítva menekült a lépcsőn.

- Anyuuuu!!!

A lépcső tetejéről a Legsötétebb Kalóz vigyorgott rá vérfagyasztó kedvességgel.

- Most nem menekülsz! Hamupipőke a kertben van és nem hall meg téged! - sziszegte kedélyesen, majd egyetlen ugrással a menekülő hátára ugrott és kardját a nyakához helyezte.

- Könyörögj, Nyúlshíví! Akkor se kegyelmezek!

- Engedj el, mert megmondalak és be fognak zárni a szobádba, és nem ülhetsz a számítógéphez, és nem fogsz édességet kapni és...

- Fenyegetsz, Nyúlshíví? Engem, a Legsötétebb Kalózt? Ostoba lélek, könyörögj nyomorult életedért!

A Kalóz mereven nézte a földön fekvő gyáva rettegő szemeit. A Nyúlshíví homlokán verejtékcseppek csillogtak.

Legsötétebb Kalóz döfésre emelte kardját, ám e feszült pillanatban egy nő alakja tűnt fel a bejárati ajtóban.

- Bendegúz, Levente! Gyertek, segítsetek elégetni a gallyakat!

- Anyuuu! Beni bánt! Megint megvert! Nézd meg, beütöttem a lábamat és vérzik a homlokom! Lelökött a lépcsőn és rám ült! - nyöszörgött Nyúlshíví.

- Dehogysis! Csak elestél. Anyu, csak játszottunk! - védekezett a Kalóz.

- És Hamupipőkének gúnyolt téged! - tette hozzá Levente.

Anyjuk fáradtan sóhajtott:

- Hát nem tévedett nagyot. Mióta apátok nincs idehaza, teljesen úgy érzem magam, mint egy háztartásbeli ingyencseléd... végül is Hamupipőke is az volt. Csak én nem a lencsét meg a borsót válogatom szét, hanem a ruhákat... és semmilyen bálba nem megyek, mert nincs jószágos tündér keresztanyám... Na gyerünk Bendegúz, segítsd fel az öcsédet és gyere segíteni! Ahhoz képest, hogy már 12 éves vagy, úgy viselkedsz, mint egy kétéves!

Legsötétebb Kalóz, azaz Bendegúz, akit mindenki csak Gézengúznak csúfolt, felhúzta sötét szemöldökét, nagyot sóhajtott, aztán dacosan hátat fordított az anyjának.

- Nem megyek égetni... elvégre kétéves vagyok és a tűz veszélyes egy ilyen kicsi gyereknek.

- Nem azt mondtam, hogy kétéves vagy, hanem, hogy úgy viselkedsz.

- Nem érdekel, dolgom van. Leckét kell írnom - mondta Bendegúz és elsomfordált.

- Anyu! Ne hagyd! Megint nem fog dolgozni és igenis megvert, nézd csak meg! - sipítozott Levente, a Nyúlshíví.

- Jaj, hagyd már abba, Levente! Inkább megcsinálom egyedül, csak legyetek már nyugton egy kicsit! - sóhajtott Anyuka, azzal kertészkesztyűt meg gyufát vett magához és visszament a kertbe.

- Várj, Anya, segíték! - csatlakozott hozzá Levente. Mire becsukódott mögöttük az ajtó, Legsötétebb Kalóz már ismét a lépcső tetején állt. „Ostoba, gyáva népek!” dohogott magában. „Olyan rettenetesen unalmasak... Egyszer úgyis végzek Nyúlshívível...” és halkán mormolva számba vette a lehetséges kivégzési módokat: belefojtani a pudingba, lejegelni a zuhany alatt, cserebogarakat tenni az ágyába, rágógumit ragasztani a cipőjébe... Ezekről a gondolatokról

kissé felvidulva visszatért a szobájába. Becsapta az ajtaját, mire a ráakasztott tábla vészesen himbálózni kezdett.

„Ez Legsötétebb Kalóz barlangja,
Ha belépsz, reád sújt haragja!”

hirdette a tábla, amin egy hatalmas vörös pók kitátott szája tette nyomatékosá a szöveget.

* * *

„Nem élet ez így!” - sóhajtozott Levente este, a szobája sötétjében. „Segítek Anyunak, jól tanulok, rendesen viselkedem, és mi az eredménye? Semmi. Bendegúz megver, anyu sápítozik, apu meg messze van, ki tudja, mikor fog hazajönni. Miért kell neki külföldön dolgozni? Egyszer ez a nyomorult Beni agyonüt, és nincs senki, aki megvédene tőle... Még hogy én nyúlász!” dohogott magában, mikor egyszer csak azt érezte, hogy sok kis apró lábacská kaparász a karján, a lábán, a hasán, a fején. „Fúj! Segítség!” ugrott ki az ágyából és elborzadva nézte, amint vagy 15-20 cserebogár mászott elő a takarója alól.

- Anyu! Anyuuuu! - üvöltötte, de anyja nyilván nem hallotta meg odalent.

„Nem, ezt nem tűröm tovább!” Összeszedte a bogarakat egy üres dobozba és átrohant a bátyja szobájába.

- Itt van, nesze! Te átkozott, gonoszlelkű! Edd meg a bogaraidat! - és rászórta ágyban heverésző testvére az üveg tartalmát.

Bendegúz felvonta a szemöldökét, gúnyosan mosolygott rá. Nem szólt semmit és ez vér-fagyasztó volt.

Levente, összeszedve minden méltóságát, kihúzta magát, az ajtóhoz ment és mielőtt becsapta volna maga mögött, még visszafordult:

- És nem vagyok gyáva! - mire Bendegúz elhúzta a száját és halkán sziszegte távozó öccse után: „Hű de bátor itt valaki! Hű, de bátor!”

A vörös pókos tábla ismét himbálózni kezdett, mikor az ajtó nagy dörrenéssel becsapódott.

Legsötétebb Kalóz a legsötétebb pillantásával heherészett magában: „Majd meglátjuk, mit szólsz reggel, Nyúlász! Csak várjál!”

* * *

De a reggel nem úgy alakult, ahogy Bendegúz elképzelte.

Mikor ugyanis Levente visszaért a szobájába, dühös könnyeit törölgetve, hirtelen egy apró, fehér alak jelent meg szobája asztalán. Halk csilingelés hallatszott és a picinyke alak barátságos hangon megszólalt:

- Milli vagyok és fülembe jutott, milyen engedelmes és kedves gyermek vagy. Elérted az ötszázadik jócselekedeted és a tündérországi sorsoláson te nyerted a fődíjat!

- Mi van? - szólalt meg Levente és pillanatnyilag nem volt sem udvarias, sem kedves. Hitetlenkedve dörzsölgette a szemét, de a fehér emberke nem tűnt el.

- Mondom, te nyertél. Nem is vagy kíváncsi, hogy mit? - kérdezte a tündérszerűség.

- Hát, Anya szerint ezek a „Te nyertél” szövegek mind csak átverések. A telefonban is folyton ezt mondják, aztán mindig kiderül, hogy előtte meg kell vinned valamit vagy részt kell vinned valami ostoba előadáson... szóval kész becsapás. Mellesleg nem hiszek az apró, fehér alakok létezésében, akik csilingelnek! - jelentette ki nyomatékosan Levente.

- Ó! Hahaha! Hihihi! - nevetgélt csilingelő hangon a kis hölgy. - Nem hiszem, hogy a létezésemhez szükségem lenne rád! De hogy ne kételkedj annyira, megengedem, hogy megfogjál.

Levente óvatosan kinyújtotta a kezét és Milli megfogta az ujját. Érintése meleg volt és puha. Mintha csak egy lepke szárnya simította volna végig.

Borzongva visszahúzta a kezét és értetlenkedve rázta a fejét.

- Na, hiszel már nekem? - kérdezte Milli. - Egyébként nem lényeges... egy a fontos: kívánj valamit! Nem érek rá egész éjjel. Különben is már csak öt perced van.

- Mint a tévés vetélkedőkben? - kérdezte a fiú.

- Nem ismerem a tévés vetélkedőket - replikázott a tündér -, de kérjél már valamit! Mi veszténivalód lehet?

- Igaz - mélázott Levente. - Egy óriási kérésem van: Bendegúz.

- Ki az? - álmélkodott Milli.

- A bátyám. A leggonoszabb, a legsötétebb, a legvadabb, a leg...

- Na, na, na - szakította félbe a tündér. - Te most miről beszélsz? Boszorkányról? Mert nem ismerek Bendegúz nevű boszorkányt. Van egy pár, például Ármány, Mérge, Hamiska, Mákony... de Bendegúz, olyan biztosan nincs - jelentette ki határozottan.

- Nem - türelmetlenkedett a kisfiú -, Bendegúz a bátyám. Ember. Embergyerek. Gyerekember. Vadember. Gonosz boszorkány.

- Szóval mégis boszorkány? Vagy félig ember, félig boszorkány?

- Az lehet - bólintott Levente. - Az biztos, hogy nem emberek közé való.

- És mi lenne a kívánságod? Változtassam számárrá? Vagy békává... bár az eléggé elcsépett mese már, de te tudod... - vonogatta a vállát Milli.

- Nem, nem! Csak tüntesd el! Küldd oda, ahova való: a boszorkányok közé! Ott majd megtudja, milyen a gonoszok közt élni. Milyen, amikor folyton bántanak, piszkálnak, ármánykodnak, utálatoskodnak.

- Jó, jó - szakította félbe a tündér -, teljesítem a kívánságodat. Bár nem értem, hogy ennyi gyűlölettel a szívedben hogyan nyerhetted meg ezt a versenyt?! De ez már nem az én problémám. Mivel viszont jó nyertesként ártó dolgot kívántál, csak két hetet kapsz. Két hét múlva Bendegúz visszatér.

- Két hét nyugalom! Az fantasztikus! Arról már nem is beszélve, hogy annyi idő alatt halálra fog rémülni... és mire visszajön, olyan pici és szelíd lesz, mint te! - ujjongott Levente.

- Gondolod? - kételkedett Milli. - Ezt nem tudom megígérni, de kívánságod teljesült! - mondta és azzal csilingelve eltűnt.

Levente megdörzsölte a szemét és megrázta a fejét.

„Olyan valóságosnak tűnt!” - sóhajtott. „De túl szép, hogy igaz legyen. Áh, nem is lehet 500 jócselekedetem! Micsoda hülyeség!”

„De mi van, ha mégis? Megyek és utánanézek.”

A fekete folyosón át lopakodva megközelítette Bendegúz szobáját. Csendben kinyitotta az ajtót. A szoba üresnek tűnt. A biztonság kedvéért végigtapogatta az ágyat, sőt a villanyt is felkapcsolta, de semmi. Csend és semmi.

Amint kilépett a folyosóra és becsukta az ajtót, a „Legsötétebb Kalóz” tábla megfordult. Hátuljára ezüstös betűkkel ez volt írva: „Két hét”

* * *

Bendegúz éppen a fürdőszobában próbálta a bojler elzárni, hogy a reggeli zuhany jeges vízként érje majd öccse hátát (a gondolat kellőképp felvidította, szinte hallani vélte, ahogy Levente visítva sikít, vagy sikítva visít, hogy „Anyuuuuu!”), mikor kedélyes álmodozásából egy váratlan lökés riasztotta fel. A lökés hátulról érte, és kirepítette a fürdőszoba ablakán a sötét éjszakába. Sivítva szelte a levegőt, mint valami szuper-repülő, de mikor már éppen élvezni kezdte volna a száguldozást, hirtelen az erő (vagy mi?) a földre lökte.

A szája tele lett homokkal és a szeme könnyezett. „Hogy az a ... mi volt ez?” köpködött és krákogott és a szemét törölgette. „Mi a búbánatos, átkozott senki földje ez?” - dühöngött.

A távolban három fekete tárgy tűnt fel a levegőben. Nagy surrogás és dürrögés és berregés és füst közepette három seprű érkezett. Három hosszú hajú, bozontos, szemölcsös banya vezette a járgányokat és nagy nevetgélés és vijjogás között körbe-körbe repültek a homokos, borzas, koszos fiú körül.

- Még hogy senki földje? - visított fel az egyik. - Ez a mi földünk, emberfattyá. A miénk, a miénk, a miénk!

- Boszorkák földje ez mese-émlékezet óta! - hujjogott egy másik banya.

- Na mi van, szóhoz se jutsz, kis senki? - kiabált a harmadik.

- Kis senki az ükapád, te ronda szipirtyó! Mindjárt előveszek egy mágnest, aztán lerántalak a vasorrodnál fogva, nagyszájú banya! - felelt Bendegúz.

- Hű, a béka apja-anyja! Te nem félsz? - állította le meghökkenve az első boszorkány a seprűjét. Olyan vörös haja volt, mintha tűz lobogott volna a feje tetején.

- Félni? Tőletek? Hiszen ti mesefigurák vagytok! Mit árthattok nekem? Megtömtök mérgezett almával? Vagy számárrá változtattok? Ugyan már! Mikor visszakerülök emberföldre, már eszembe se fogtok jutni - legyintett nagyképpén.

- De honnét tudod, hogy visszakerülsz? Még nincs meg a meséd. Lehet, hogy örökre itt maradsz ketrecbe zárva vagy egy sárkány háziszolgája leszel! Ki tudja, ki tudja??? - visítózott fejhangon a második boszorka, akinek zöld haja volt, olyan, mint a hínár.

- Hát onnan, hogy rólam aztán biztos senki se ír mesét. Nincs az az ember... - vonogatta vállát Beni.

- Majd mi megírjuk, barátocskám! Majd mi elintézzük! - vihogott kárörvendve a harmadik boszorka, akinek a legmeglepőbb volt a hajszíne: lila.

- Hát téged meg festékbe mártottak? - kérdezte tőle a fiú. - Nagyon menő lennél ezzel a séróval a sulinkban!

- Nem tudom, mi az a séró meg mi az a menő, de azt tudom, hogy félned kéne tőlünk! - hajolt közel a banya Benihez. Olyan közről, olyan szúrós szemmel nézett rá, hogy Bendegúz már-már megijedt. De aztán megrázta a fejét és hangosan felnevetett.

- Ugyan már! A horrorfilmekről se félek, nemhogy holmi mesehősöktől. Ráadásul én valószínűleg sokkal gonoszabb vagyok, mint ti, mégsem félek magamtól sem - bökött büszkén a mellkasára. - Mit tudtok ti, boszorkák? Halljam híres gonoszságokat!

- Hát én vagyok Mákony - mondta a vöröshajú. - Én akarom tűzbe dobni Jancsit és Juliskát. Igen, ez az én elemem: a tűz. Meggyújt, felemészt, elpusztít... - sziszegte és mondókája közben sebesen forgott körbe-körbe, amitől apró szikrák pattogtak körülöttük, kis tüzeket gyújtva a száraz gaz között.

- Na és? - vont vállat Bendegúz. - Én vagyok a Legsötétebb Kalóz és egyetlen üveggel is tüzet tudok gyújtani - mondta, azzal elővett egy nagyítót a zsebéből, a Nap felé fordította (merthogy itt nappal volt) és meggyújtott egy papírzsebkendőt.

- Óh! - sóhajtott riadtan Mákony és csodálkozva hátralépett.

- Hát te mit tudsz, zöldhajú? - kérdezte Bendegúz a következő boszorkányt.

- Én vagyok Ármány, aki mocsárba csalom a gyanútlan mesehősöket. A mocsár magába szív, lehúz, megfojt... - dünnyögte kísérteties hangon.

- Áh, a mocsár csak olyan, mint a takony: zöld, nyálkás és gusztustalan. De azért még nem sok gyereket láttál, aki ne túrta volna időnként az orrát! - legyintett Beni.

- Fúj! - undorkodott Ármány. - Mivel túrja valaki az orrát? Ásóval vagy kanállal?

- Dehogy! A mutatóujjával... többnyire. De biztos van, aki a középsővel.

- Fúj! - kiáltott újból Ármány. - Ezt el se tudom hinni!

- Pedig hidd csak el! Ha eljössz a sulinkba egyszer, majd megmutatom...

- Jaj, ne már... Egy csomó orrtúró... ez rosszabb, mint a mocsár.

- Meghiszem azt! - rikkantotta a fiú diadalmasan, majd a lila hajúhoz fordult. - És te? Te ki vagy? Hadd találjam ki: te vagy Hófehérke boszorkánya, ugye?

- A szépségemről ismertél rám? - pirult el a banya, ami felettébb szokatlan jelenség volt, ráadásul nem is ment jól az arca vörös színe a haja lilájához.

- A szépségedről? Most viccelsz? - kacagott Bendegúz.

- Nem... nem tudok viccelni. Nem értem, mi a nevetséges rajtam. Mindenesetre Mérge a nevem és az én elemem a méreg.

„Patkányszőr és lópikula,
hulljon ki az összes foga!”

„Almám piros, szemem szép,
Irigyel az összes rém.”

- dalolta és közben lilaszín nyálcseppek frecegtek a szájából, amik elérve a talajt, nagy sistergéssel mély lyukat martak a földbe.

- Óh, ez is valami? Nálunk a gyógyszerek használati utasításába is beleírják, hogy „halált okozhat”. Annyi mifelénk a méreg, hogy az a csoda, aki még él!

- Tehát nem félsz tőlünk? - kiabálták és visították a banyák.

- Nem, mondtam már, hogy gonoszabb vagyok mindötöknél... És okosabb is! Lehetnék a vezérek és akkor együtt szállhatnánk harcba Nyúl szívű és az emberiség ellen. „Legsötétebb Kalóz és boszorkányai kedvező áron, válogatott módszerekkel emberirtást vállal” - így hirdethetnék magunkat - lelkesedett a fiú.

- Szó sem lehet róla! A főnökünk a fővarázsló boszorka, minden boszorkák megalkotója és nem hinném, hogy nála okosabb vagy gonoszabb lennél!

- Ez az! Vigyük el hozzá! Meglátjuk, akkor is ekkora lesz-e a szád?

Azzal a három boszorka seprűre pattant, Mérge fogta a bal lábát, Ármány a jobbat, Mákony pedig a jobb kezét. Hát igen, a bal keze és a feje csak úgy lógott Bendegúznak és ebben a felettébb kellemetlen pozícióban suhantak át vele a kihalt földek felett teljes sebességgel, óriási füst és hujjogások közepette...

* * *

Levente reggel mosolyogva ébredt.

- Csodálatos - nyújtózkodott elégedetten -, micsoda csend! Se kopácsolás, se ordítás, se ajtó-csapkodás... Szegény Bendegúz! Lehet, hogy most épp őt csapkodják, az ő fülébe ordítanak, esetleg épp a karját csavargatják? - Ettől a felettébb szórakoztató gondolattól eltelve Levente kipattant az ágyból és fürge léptekkel rohant a fürdőbe. Beállt a zuhany alá, megnyitotta a csapot és...

„Anyuuuu!!! Jéghideg a víz!” - sikított vagy visított (tetszőlegesen választható).

„Bendegúz! Ez volt a búcsúajándékod? Remélem, most épp egy forró üstben pörkölödsz! Te jég szívű!”

* * *

Bendegúz nagy puffanással landolt egy fortyogó üst mellett, miután a boszorkák meglehetősen magasról elengedték a földre és hagyták, hogy a gravitáció törvényei érvényesüljenek.

- Na, jól utaztál? - vihogott Mákony.

- Elég gyorsak voltunk? - érdeklődött harsány hangon Mérge.

- Elég magas lóról szálltál le? - kárörvendett Ármány.

- Átkozott banyák, színes hajú szipirtók! Mik vagytok ti egy sugárhajtású repülőhöz képest? Béna kacsák! - gúnyolódott Bendegúz, aki egészen hozzászokott már a banyaföld ízéhez és higgadtan köpködté szájából a száraz göröngyöket.

Ahogy a nadrágját porolgatta, sikerült egészen közel kerülnie az üsthöz. A fortyogó lében békaszemek, kígyódarabkák, rovarcsápok, hínárdarabok és egyéb bizonytalan kinézetű valamik úszkáltak festői összevisszaságban. Az illata leginkább a trágya és a rothadó krumpli között volt és Bendegúz beleszimatolva összedörzsölte a tenyerét.

- Hú, micsoda fantasztikus boszi-lötty! Ki főzte? Én is kérek belőle! Mi történik veled, ha megiszod? Kinő még két füled? Vagy leesik a lábad? Kihullik a fogad? Naaa, valaki mondja már meg!!! - kiabált, de senki nem válaszolt. A három banya már elzúgott a levegőben, csak Mérge lila haja látszott az égen, mint egy kis ködfoszlány.

Az üst mellett csodásan rogyant, szürke kalyiba állt (vagy mondhatnánk, éppen esett szét), a kunyhóból dőlt a füst (felül a kémény helyén) és rettenetes miákolás hallatszott.

- Állj meg, te rühes macska! Hogy az egerek vigyék széjjel a bundádat, te hasznavehetetlen, öreg bolhafészek! Mi az, hogy nem tettél a varázssitalba kígyófogat? Mi lesz így belőle??? - ordította egy kellemetlenül reszelős hang, miközben egyfolytában ez hallatszott: „Puff!” „Miau!” „Puff!” „Miau!”

A következő pillanatban egy hatalmas fekete macska robbant ki a kunyhó falán (nem volt ugyanis ajtó), a kalyiba csendes megadással inogni kezdett és nagy robajjal összedőlt.

A macska eltűnt, Bendegúz érdeklődve figyelte, ahogy a bozót összezárult mögötte, a kunyhó közepén (azaz a volt kunyhó hült helyén) ott állt egy csodálatosan szép hölgy és egy piszkafával hadonászott, miközben továbbra is reszelős, öreg hangon ordítózott:

- Te varázsló-macskák szégyene! Kiterítem a bundád a napra száradni... Még hogy nincs a kígyónak foga! Mindenki tudja, hogy van! Gyere ide, te csökött agyú, híg velejű, szerencsétlen...

- ... kutyaeddel, hulladék egérselejtező, romlott hús-zabáló... - folytatta készségesen Bendegúz.

- Egérselejtező? Romlott hús zabáló? - hökkent meg a szép hölgy. - Ki vagy te? - meredt a fiúra.

- Ki vagyok? Micsoda boszorkafőnök az, aki ilyesmit kérdez? Milyen varázsló vagy te, szipirtyó?

- Hogy... Hogy beszélsz velem, Bendegúz? Hát persze, hogy ismerlek! Te vagy a legcsököttebb, legostobább, legvadabb, leggonoszabb...

- Ne strapáld magad! Ha sértegetni akarsz, nevezz csak egyszerűen délceg királyfinak! - állította le Bendegúz a Főboszorkát.

- Mit keresel itt? - förmedt rá a hölgy. (Meg kell jegyeznünk, hölgyhöz méltatlan hangon) - Hogy kerülsz ide?

- Hát ez jó kérdés. Nem magamtól jöttem és szerintem sokkal menőbb lenne, ha egy horror-filmbe kerültem volna, de hát... jó lesz itt is!

Aztán elgondolkodva hozzátette:

- Nyilván tanulhatok tőletek valamit. Talán van egy-két jó ötleted, hogyan nyuvaszthatnám ki Nyúl szívűt... Vagy esetleg nektek van szükségetek egy kis továbbképzésre... Csapat-tréning? Hogyan hozd ki magadból a legtöbbet? Előadó - itt meghajolt -, az egyik legsikeresebben gonosz ember, a Legsötétebb Kalóz!

Ezzel szétnézett, mintha elismerő tapsot várna, de helyett a Főboszorka összeráncolt homlokát nézhette csak.

- Te flúgos vagy? - bökött rá görbe, hosszúkörmű mutatóujjával.

- Nem tudom. Esetleg, talán... De te se lehetsz százas ilyen arccal... Hogy lehet ilyen fejfel valaki boszorkafőnök?

A Főboszi zavartan körbenézett.

- Hol a tükröm? Mi van az arcommal? - megtapogatta a fejét. - Hol a vasorrom? A bibircsókjaim? Mik ezek a hosszú, selymes szempillák?... Auuu! Tudom már! - visította. - Elrontotta a macska a varázslöttyöt... és ez lett belőlem... tönkretett... ezt el sem hiszem...

Mindeközben összevissza dobálta a kunyhó maradékait, míg végül sikerült megtalálnia a tükröt. Belenézett és elborzadva temette az arcát a kezébe.

- Végem van! Elbúcsúzhatok a főnöki állásomtól.

- Varázsold vissza magad! Nem lehet az olyan nehéz! - biztatta Bendegúz.

- Mit tudsz te erről? Ez egy új varázsital és még nincs kitalálva az ellenszere! És az évekbe telhet... addig meg számúznak...

- Hová? A tündérek közé? - nevetett a fiú.

- Brrr! Még a gondolattól is kiver a víz! - fortyogott a banya.

- Megvan! - rikoltotta Bendegúz. - A csók! A szerelmes csók! Attól mindenki visszaváltozik gyönyörű hercegnővé, vagy királyfivá - tetszőlegesen választható... Biztos kóborol itt Mese-földön néhány jóképű hercegecske. Valamelyik majd csak bedől neked!

- Kiváló ötlet! Keresünk egyet a varázsüstben. És ha sikerül, jutalmul kapsz a varázslöttyömből!

- És én is szép leszek!? Na ne! Vagy esetleg jóvá válok? Brrr! - vicsorgott a Legsötétebb Kalóz.

- Nem, de hazavihetsz belőle. Két hét múlva felhasználhatod és kipróbálhatod Nyúlshívűn!

- Szuper ötlet! Gyerünk akkor! - rángatta Bendegúz a Főboszit a rotyogó üsthöz.

A szépséges hölgy fölé hajolt és mormolni kezdett:

„Hercegecske, fényeske,
Szíved hölgyét keresve,
Merre jársz te, mutasd magad,
Tőlem eldobod az agyad!”

A lötty egyre jobban bugyogott és köpködött, míg felületén ki nem rajzolódott egy szépséges szőke herceg képe, aki éppen a csipkerózsa tüskéit vagdosva igyekezett egy gyönyörű palota felé.

- Ez az! Csipkerózsika! - ujjongott a Főboszi. Előkereste a seprűjét és rápattant.

- Hé, és velem mi lesz? - óbégatott Bendegúz.

- Az a te bajod, öregfiú! Én csak magamra szoktam gondolni! - kacagott reszelős hangján a Főboszi és eltűnt nagy berregés és füst közepette.

- Szipirtyó! Én gonoszabb vagyok, mit te! Majd meglátod! - rázta utána az öklét a fiú és leült a földre. „És miért mondta, hogy két hét múlva kipróbálhatom? Miért pont két hét? Miért?”

* * *

- Hogy érted azt, hogy Bendegúz két hétre eltűnt? Miről beszélsz egyáltalán? Inkább szólj neki, hogy siessünk, mert elkések az irodából meg ti is a suliból! - sürgette Anyu Leventét, aki kezdte úgy érezni, hogy nem is lesz olyan egyszerű mindezt elmagyarázni az anyjának.

- Anyu! Próbálj meg koncentrálni! Kérlek. Ez fontos.

- Jól van - roskadt le az asszony az asztalhoz. - Kapsz két percet. Figyelek.

- Szóval! Először is, tegnap egy tündér elrepítette Bendegúzt a boszorkányok földjére, aztán másodszor, két hétig ott marad, tehát harmadszor lesz egy kis nyugalomunk tőle...

- Levente! Térj észhez, jó? Mint tudod, nincsenek tündérek, se boszorkányok, viszont van iskola és különben is: hol van Bendegúz? - sóhajtott fel Anyu kétségbeesetten.

- Ah! A felnőttek néha olyan korlátozottak. Tényleg, Anyu, te jó fej vagy, de mindig csak a begyöpösödött világgal jössz... Honnan tudod, hogy mi van és mi nincs? Ezer éve még az elektromosságra is azt mondták, hogy nem létezik. Azért, mert nem hiszel a barátságos kis fényes, csilingelő tündérkében, még nem jelenti azt, hogy nincsenek - érvelt a fiú, de az anyja idegesen felcsattant:

- Elég ebből a sok ostobaságból! Én nem tudom, mit műveltek abban az iskolában, de ez már hajmeresztő!

Ezzel hátat fordított Leventének és felrohant a lépcsőn.

„Milyen fürge a kis ürge!” - gondolta meglehetősen tiszteletlenül Levente. „Nem értem, minek ez a nagy rohanás!”

Ekkorra Anyu már lefelé rohant sírva:

- De hát hová tűnt? Istenem, elment szegény! Elüldöztem a szeretetlenségemmel... kisfiam! Szólni kell a rendőrségnek! - tördelte a kezét, ide-oda kapkodott, végül kétségbeesve kirohant az ajtón.

- Anyu! Minek ez a műsor? Mi lesz, ha én is eltűnök, mire visszaérsz? - kiabálta utána.

Aztán széttárta a karját: „Hát én nem értem a felnőtteket. Anyu állandóan csendre és nyugalomra vágyott. Most megkapta, erre sírva fakad. Azt kérdezi, hol van Beni, de mikor megmondom neki, akkor nem hiszi. Ki értheti ezt?”

Felvette a kapukulcsot és elindult a sulis felé. „Tessék, még a végén el is fogok késni. Mindig minden rossz Bendegúz miatt történik. Minden rossz...”

* * *

Bendegúz hamar megunt az ökle rázogatóját - felesleges és haszontalan időtöltésnek tűnt, ezért inkább elhatározta, hogy feljavítja a boszi-löttyöt.

A kalyiba romjait rugdalva keresgélte, mi jót tehetne még bele. Lehajolt, talált egy szép kis ollót. Lehúzta koszos zokniját és levágta fekete szegélyű nagylábujja körmét. „Ez biztos sokat javít a minőségén!” - szólt hangosan és belehajította. Az egyik ott úszkáló békaszem rákacsintott a köröm mellől, mire Bendegúz kirázta a hideg. „Jaj, még a végén behányooooook...” - ugrott gyorsan odébb a kondértól.

Tovább keresgélt és további minőségjavítókat dobált a lébe: egy egérfarkat, egy-két szál macskaszőrt, egy használt papírzsebkendőt (ami már ki tudja mióta volt a nadrágja zsebében), egy üveg bizonytalan kinézetű folyadékot, majd némi gondolkodás után feláldozta a cél érdekében saját levetett, bűdös zokniját is.

Az üstből egyre nagyobb füst gomolygott elő, a lé már annyira fröcsögött és bugyogott, hogy ki-kicsurrant az edényből. Ahol a lötty földet ért, apró fekete bogarakká változott, amik szerteszét szaladtak.

„Hát nem tudom, mi lesz ebből, de viszek belőle Nyúlszívűnek! Úgyis szereti a bogarakat!” - vihogott elégedetten és miután talált egy üres, csillogó üvegcskét, ami viszonylag tisztának tűnt, beletöltött a löttyből egy keveset.

„Brrr! Zrrr! Váááááá! Juhééé!” - hallatszott ekkor az égből. Bendegúz gyorsan a zsebébe csúsztatta az üvegcskét, és érdeklődve figyelte a Főboszi alászállását.

A Főboszi komoly átváltozáson ment keresztül: a szépséges hölgy helyett most igen rusnya vasorrú bába lett belőle.

- Áh, itt vagy, fiacskám! - nevetett reszelős hangon. - Bejött a tipped, ím itt állok előtted teljes eredeti szépségemben! - mutatott végig magán.

- Ez gyorsan ment - szólt elismerően Bendegúz. - Ennyire vágyott már a szőkeség a szerelmes csókra?

- Óh, majd elepedt! - vihogott a banya. - Gyorsan kellett cselekednem! Bedugtam Csipkerózsikát az ágy alá. Jó nagy kosz volt ott, elég nehéz is volt, alig bírtam betuszkolni... biztos meghízott a nagy heverészésben. Aztán lefeküdtem az ágyra. Az a béna királyfi átesett a seprűmön, amit az útban felejtettem, jól beverte az orrát (alig bírtam ki röhögés nélkül), végül letérdelt az ágyhoz... Te! Azt a nyálas dumát! - rázkódott össze a visszaemlékezéstől. - Fogdosta a kezemet és rinyált, hogy ilyen gyönyörű, meg olyan csodaszép, meg hogy mennyit küzdött, mire ideért... Komolyan, alig győztem kivárni, hogy odahajoljon, úgyhogy végül megragadtam a nyakát és odacsücsörítettem a szájához. Pfúj! - rázkódott újra össze. - Te, hogy ebben mi a jó? Azt a nyálas, undorító száját! Mintha egy csigát nyalogatnál! Bár nem is: a csiga sokkal gusztusosabb! Na szóval, kicsit meglepődött az akciómól, de ez semmi volt ahhoz képest, mikor nagy fényesség közepette visszaváltoztam vasorrú bábává! Először elsápadt, aztán elzöldült, végül elkékült - komolyan, a szivárvány minden színét magára öltötte, aztán a melléhez kapott - a Főboszi most odakapott a melléhez, hogy illusztrálja a történeteket -, aztán a torkához - most ezt is utánózta -, végül összecuklott, mint egy részeg tengerész az utolsó rum után.

A banya a beszámoló végén irtóztatóan elkezdett nevetni, vihogott, visítózott, alig kapott levegőt.

- És mi lett a vége? - kérdezte izgatottan Bendegúz.

- Hát bedugtam az ágy alá, a Rózsai mellé. Legalább együtt lesznek, úgyis azért jött! Mondhatom, alig fért be az ágy alá... Ezek a hősök vagy mind túlsúlyosak, vagy a királyi ágy alacsony... Kíváncsi leszek, mit szól majd, ha felébred és beveri a fejét?! - vihogott tovább a Főboszi.

- Remélem van egy-két pók az ágy alatt! - fűzte hozzá Bendegúz.

- Óh, sose félj! Pókból mindig van elég, főleg egy ilyen elhanyagolt palotában, amit vagy száz éve nem takarítottak. Szerintem még patkány is akad - folytatta a vihogást a banya.

Miután nagysokára kellőképpen kimulatták magukat Csipkerózsika és a herceg nem éppen mesébe illő találkozásán, végre a Főboszinak eszébe jutott a varázssital.

- Óh, már túlfőztem a varázslét! Kiönthetem az egészet - mondta és megpöccintette az üstöt, mire az edény oldalra dőlt, a varázsfőzet pedig elárasztotta a környéket. A lötty apró bogarakká változott és a bogarak szétfutottak.

- Áhá, szóval belekontárkodtál! - fordult a Főboszi Bendegúzhhoz. - Remélem, illetve reméld te, hogy nem ittál belőle, mert ettől elviselhetetlen fájdalmaid lettek volna - mordult rá a fiúra.

- Nem, nem igazán. Eszem ágában sem volt. Nem ettem én bogarat - vonogatta a vállát Bendegúz.

- Na, akkor gyere! Lássunk munkához: az a rühes macska elszökött, nekem pedig estére kész kell lennem a varázssitalal.

Bendegúz felhúzta a szemöldökét.

- Legsötétebb Kalózzal beszélsz, banya. Nekem nem szokásom munkához látni. Én a munkát csak kerülni szoktam - jelentette ki határozottan.

- Na, majd meglátjuk! - fordult a Főboszi villámló szemmel a fiúhoz, majd ráfűjt, mire Bendegúz... majomná változott. Riadtan forgott körbe-körbe, a banya vihogni kezdett, erre Bendegúz mérgesen előkapta a varázslöttyöt tartalmazó fiolát és a boszorkányra locsolta. A

vasorrú ekkor újra szépséges hölgyé változott, annyi különbséggel, hogy most fekete bogarak mászkáltak a hajában.

- Ostoba majom! - rikácsolt a boszi reszelős hangon. - Most húzhatom elő azt az ostoba királyfit az ágy alól, hacsak azóta fel nem ébredt! - ordította, majd nagy berregés közben eltűnt a seprűjén.

* * *

„Hé, arról nem volt szó, hogy itt fogok majomkodni!” - ugrándozott Bendegúz-majom. Aztán leült és megpróbálta értelmesen végiggondolni a történeteket.

„Egy: visszaváltozni nem tudok.

Kettő: a főboszi haragszik rám.

Három: sehol senki se közel, se távol...

Na, de egy Kalóz nem esik kétségbe. Lássuk, mit is tehetnék? Itt maradok és megvárom a Főboszit. Végül is mit tehet még velem? Vagy elinduljak valahová - de hová? Vagy pedig...”

Széjjelnézett a kunyhó romjai között.

„Kellene itt lenni valahol valami varázsló-könyvnek vagy varázspálcának vagy varázs-süvegnek vagy valami bármilyenképp használható akármicsodának!” - keresgélt a kunyhó helyén tovább Bendegúz.

És végül, ha hiszitek, ha nem, mit talált??? Na mit? Semmit! Így, ahogy mondom, az ég-világon semmi használhatót.

Ekkor a Legsötétebb Kalóz leült, újból elővette a varázslöttyös üveget, a kevés maradékot pedig elszántan magára öntötte... És láss csodát: egy csodaszép majom lett belőle, akinek a bundája tele volt fekete bogarakkal.

„Hogy az a szottyadt almalé savanyodjon meg!” mérgelődött magában, miközben a Főboszi tükrében nézegette magát és bogarait.

* * *

- Olyan bogaras gyerek volt a Bendegúz - zokogott Anyu a rendőrségen -, mindig volt valami baja, mindenkibe belekötött, de hát mégiscsak az én vérem... kisfiam... kisfiam...

- Jól van, asszonyom, nyugodjon meg! Menjen haza, telefonálja végig a barátokat, rokonokat, ismerősöket, aki csak tudhat valamit. Mi pedig kiadjuk a körözést... Elő fog kerülni. Lehet, hogy csak magára akart ijeszteni. Nyugodjon csak meg! - dörögte a rendőr, de Anyuka nem nyugodott, csak sírt, sírt és sírt. Hazáig eláztatott egy százas papírsebkendő-csomagot és vörösre fújta az orrát.

* * *

Brrr!!! Zrrr!!! Juhéé!!!

„Jön a Főboszi” - hallgatózott a levegőbe a majom. „Gyere csak, gyere! Elbánok én veled... vagy nem... De nem félek, azért se, gonosz boszorka!” - mormogta Legsötétebb Kalóz mindenre elszántan.

A banya seprűje furcsán alacsonyan repült, a földön hosszú madzagon valami csomagot húzott maga után, ami minden buckába beleakadt, minden bokorról lepattant. Úgy pattogott, mint a pingpong labda mérkőzés közben.

- Óh, micsoda gyönyörű majom lettél, Bendegúz! - vihogott a Főboszi. - Öröm, hogy eljöttél a földünkre, komolyan! Még sose nevettem ennyit, mint mióta itt vagy. Magadra öntötted a maradék lötyöt? Mire számítottál? Hogy visszaváltozol szépfiúvá? Hahaha!! De hiszen sose voltál az, barátom! Ahhoz, hogy belőled szép fiú legyen, akkora varázserőre lenne szükség, hogy... Áh! - legyintett lemondóan. - Szóval, nyugodj meg: vannak szép emberek, vannak csúnyák... és végül vagy te! Ez van, fiacskám!

A majom izgatottan ugrált a boszorkány körül, aki ismét ronda volt már, és a csomagra mutogatott.

- Kíváncsi vagy, mi? - kérdezte a boszi. - Na, figyelj csak ide! Elárulom neked, mert én nem haragszom rád, nem ám. Én se vagyok se szolgálatkész, se udvarias, se jó. Te se. Kölcsönösen gonoszak vagyunk egymáshoz... nincs is ezzel baj. De vissza nem változtatlak. Minek? Így legalább nem tudsz visszabeszélni... vagy tudsz? - mordult rá a fiúra.

Bendegúz nemet intett a fejével, majd nyelvet öltött a boszorkára.

- Jól van, látom nem változtál, majomember! Na, tudod mi ez? Megmutatom!

Fogta a szőnyeget (merthogy egy szőnyegbe volt csavarva a rejtélyes csomag), egy rántással szétgördítette és kipottyant belőle egy szépséges szőke fiú.

A majom elkezdett röhögni. (Nincs rá szebb szó.) Vakkantgatott, röhögött és csuklott egyszerre, közben a nevetéstől potyogtak a könnyei.

- Igen, igen! - visítózott a banya. - Ez a szőke herceg... bár most kicsit foltos. Kékfoltos lett a nagy utazásban... Nem tudom, valahogy mindenbe beleütötte magát szegény útközben... - hümmögött és vakargatta a fejét, mintha legalábbis nem ő vonszolta volna maga után ilyen kegyetlen módon szegény szőkét. - Elhoztam magammal. Nem fogok én ennyit rohangálni mindig egy nyálas csókért... - dűnnyögött.

- Hát, tudod, elég nagy meló volt kirángatni az ágy alól - mesélte tovább Bendegúznak. - Betettem az ágyba és mikor magához tért, megint elkezdett nyöszörögni, hogy „milyen szép vagy”, meg hogy „olyan gyönyörű a mosolyod”, úgyhogy inkább odahajoltam, hogy gyorsan túlessünk ezen a romantikus jeleneten... pfűjj (megtörölte a száját)... és mikor visszaváltoztam vasorrú bábává, megint elájult. Hát elég gyenge eresztés a fickó. Magammal hoztam, hadd edződjön! Remélem, nem fog kétpercenként elájulni, mert akkor kénytelen leszek elásni itt a sivatagban, a Rózsit meg beszövik a pókok az ágy alatt! - sóhajtott, mint akit igazán bánatba taszított a lány sorsának ilyen lehetséges folytatása.

Aztán a majomhoz fordult:

- Na Bendegúz, van egy jó és két rossz hírem. Melyiket mondjam előbb??? Tudod mit? Elmondom mind a hármat, aztán eldöntheted, melyik volt köztük a jó.

Ezen jót nevetett. (A Főboszi ugyanis az emberekhez hasonlóan mindig a saját viccein nevetett a lehangosabban.)

- Szóval, kezdjük! Az első hír: a varázshatalmam csak egy napra tud majommá változtatni. A második: míg majom vagy, belső kényszer hatására engedelmeskedni fogsz a parancsaimnak. A harmadik: Nagyon szép majom lettél! Komolyan!

Bendegúz csak nézte a boszorkányt és ugrabugrált, meg a farkát lengette.

- De most lássunk munkához! - mutatott görbe ujjjaival Bendegúzra a Főboszi. - És most nincs visszabeszéd, öregem! Gyerünk és szedegessük össze a kalyiba gerendáit, aztán támogassuk

fel szépen! - mondta a banya és fürgén munkához látott. A gyönyörű kismajom is nekiállt, így egykettőre ott roskadozott újból a kunyhó.

- Rozzantabb, mint valaha! - dörzsölte össze a tenyerét elégedetten a vén bibircsók, majd a majomhoz fordult: - Hozzá csak egy korsó vizet! - intett a kunyhó felé. - Térítsük magához a hercegecskénket!

A Főboszi az alélt herceghez lépett, befogta az orrát és a szájába töltötte a korsó vizet.

- Grrr... hrrr... - fuldoklott a herceg, felült és idegesen pislogott körbe-körbe. Mikor sikerült teljesen észhez térnie, azonnal felpattant és rémülten elhátrált a boszorkánytól.

- Te vagy... a gonosz banya? - kérdezte remegő hangon.

- Hát persze! Nem ismered meg? Pedig már kétszer is megcsókoltál! - vihogott a boszi. - Kérsz még csókot? - csücsörítette a száját a herceg felé. - Láttam, nagyon élvezted ám!

- Gonosz boszorkány! - pattant fel a királyfi -, most meghalsz. Véd meg! - rontott rá és megpróbálta kirántani a kardját, majd riadtan észrevette, hogy nincs nála fegyver.

- Védjem magam? - hujjogott a banya. - Miért? Mi a terved? Felaprítasz a pusztá kezéddel? Miszlikbe darabolsz a tekintetteddel? Vagy addig mesélsz ostoba vicceket, míg össze nem rogyok a röhögéstől?

A herceg nem válaszolt, odaugrott a boszorkányhoz, megragadta a vasorrát és annál fogva a földhöz vágta. Előrevetette - bummm! - hátravetette - bummm! - előre - bummm! - hátra - bummm!

A banya kóválygó fejjel döngött a földön, majd hirtelen magához tért, felnyúlt, megragadta a herceg két fülét és most ő vágta földhöz a férfit - a változatosság kedvéért.

A herceg egy pillanatig szédelegve tapogatózott maga körül, aztán újból támadásba lendült.

- Gonosz, vén boszorka! Egész életemben erre vártam! Erre készültem, hogy téged legyőz-zelek! Nem viszed el szárazon! - és ismét megragadta a banya orrát.

- Mi bajod az orrommal? - háborgott a boszi, majd elkezdett erősen kancsalítani a saját orrára, miközben a herceg ismét a földhöz veregette (előre - bummm! - hátra - bummm!) A kancsalítás hatására az orra egyre vörösebb - és mint a herceg égő fájdalommal tudomásul vette - egyre forróbb lett.

- Auuu! - rázogatta égett tenyerét a herceg.

A banya leporolta magát és kacagott teljes torokból: - Mi van hercegecském, éget a szerelem tüze?

A férfi most új módszerrel próbálkozott, megragadott egy vastagabb faágat a kunyhó falából, mire a kalyiba - pufff! - összedőlt. A majom erre az öklét rázta a herceg felé. Az azonban az ággal hadonászva a boszorkára rontott, ám az résen volt, és akkorát húzott a fickó orrára, hogy szegény három métert repült hátrafelé, majd dicstelen pózban fenékre érkezett a kunyhó helyére.

- Azt az izgága, betonfejű fajtádat! Nyughass már! - kiabált a Főboszi. - Hát nem vagy hálás, hogy kiszedtelek az ágy alól? Még meg is csókolhattál, mi többet akarhatsz még? - gúnyo-lódott.

A herceg ismét felpattant és leszegett fejjel rontott a szipirtyóra, mint valami feldühödött bika.

- Hát ez nem normális - sóhajtott a boszi, szemeit forgatva, majd elegáns mozdulattal elgáncsolta férfit és ráült.

- Megöllek, gonosz pára! - hadonászott és ordított tovább az.

A banya hangosan fütyöntett egyet, erre a távolból nagy füst és bürrögés közt feltűnt három seprűs alak.

- Na gyerünk, közlegények! - mordult a boszokra a főnök. - Fogjátok ezt a szerencsétlent, aztán vigyétek vissza az ágy alá! Már úgyis elfogyott az új varázsszer, nem kell félnem, hogy a közeljövőben váratlanul megszépülök - kacagott a hasát fogva. - A gyönyörű majmocskát is vigyétek, ő majd segít nektek. Vagy nem?! De engem ne zavarjon itt... úgyis nemsokára visszaváltozik, nekem pedig estére el kell készülnöm a varázsitallal, nem érek rá a szájalását hallgatni!

- Értettük, főnök - felelték a boszik.

Mérge és Ármány megfogták az üvöltöző és kapálózó herceg jobb illetve bal lábát, Mákony pedig a majmocska farkát és a díszes társaság hujjogatva, üvöltve elviharzott.

- Na végre egy kis nyugi. Most elkészítem az új csodaszeremet, már csak egy-két hozzávaló hiányzik belőle. De ez a sok nyughatatlan alak folyton megzavar a koncentrációban.

Előkotorta a romok alól az üstöt meg egy üveget, az üveg tartalmát beleöntötte, kavargatni kezdte és közben mormogott:

„Békanyál és rókaszőr,
Készül már a csodaszer!”

* * *

A banyák nagyon, a herceg és Bendegúz kevésbé élvezték az utazást. Nagy dörrenéssel ledobták utasaikat a kastélyudvarra, ahol mindenki mozdulatlanul dermedve aludt.

- Jaj a fejem! - támolgott a herceg -, ez már igazán mindennek a teteje. Dobálnak, elgáncsolnak, ütnek-vernek... Hát élet ez? - sipítozott szegényke.

Mákony megértően nézte, nézte a herceget, majd a háta mögé lopózott és egyetlen jól irányzott ütéssel fejbeverte. A férfi összeesiklott, Mérge és Ármány felkapta, seprűjükön a toronyszobába hurcolták és nagy keservesen betuszkolták az ágy alá.

Az udvarra visszatérve látták, hogy a majom minden udvari ember állat megcsiklandozza, meghúzgálja és összeborzolja a hajukat. A trónon ülő király fejéről levette a koronát és a szakácsnőre adta.

- Állíts le magad, Bendegúz! Mennünk kell, mert a herceg mindjárt magához tér és aztán megcsókolja a Rózsit és ettől mindenki felébred. Na, gyerünk már! - kiabált Mákony, de a majom egyik embertől a másikig ugrált és mindenkivel csinált valami vicceset: csokiból bajuszt rajzolt a lányoknak, összekötötte az inasok cipőfűzőjét, az öröknek kard helyett kolbászt nyomott a kezükbe, a pincérek tálcájáról a vendégek ölébe locsolta a bort... és csak ment megállíthatatlanul tovább.

Eközben a szobában a herceg magához tért. Megpróbált felülni - de bummm! - lekoccolta az ágy alját, erre visszahanyatlott - és bummm! - beverte fejét a márványpadlóba. Ekkor oldalt fordult, közben arca hozzáért a mellette fekvő Csipkerózsikához, szája egy leheletnyit súrolta annak ajkait. Nem volt ez igazi csók, de a kiéhezett mesehős számára elégnék bizonyult, mert a lány szemei kipattantak és alétan felsóhajtott:

- Csókolj meg! - majd a következő pillanatban felkiáltott: - Egy pók! - és hercegnőhöz nem méltó pózban, fenékkal előre kihátrált az ágy alól. A herceg utánamászott, zakatoló szívvel és fájó fejjel.

Csipkerózsika talpra kecmergett és megfogta megmentője kezét:

- Csókolj meg édesem és tiéd vagyok egy életen át!

- Még mit nem? - csattant fel a herceg. - Eszembe sincs még egyszer bárkit is megcsókolni! Hogy megint banyává változhass? Nem, többet nem versz át, te vasorrú bába! Hogy megint rám lehelj a bűzös, rothadó fogakkal teli száddal! Hogy megint a földre teríts? Nem, soha!

- Micsoda! - visított Rózsi hitetlenkedve -, sértegetsz, szőke tökfej? Még hogy én boszorka!!! És akkor te mi vagy? Az ördög öregapja?... Még hogy bűdös a szám? Milyen legyen 100 év alvás után? - zokogott és sikítozott felváltva, egészen felzaklatódott: - Nem így képzeltem a nagy találkozást... ágy alatt... pókok között... egy ilyen undok szöszkével! - hüppögött.

Aztán összeszedte magát és odalépett a herceghez. Gyengéden letörölgette az álláról a ráragadt pókhálót, hátrébb lépett, ökölbe zárta a kezét... és olyat behúzott az állcsúcsára... hogy a herceg némán az ágyra hanyatlott.

„Bravó!” - kurjongattak a banyák az ablak előtt röpködve. „Adj neki!”

De ebben az önfeledt pillanatban óriási felbolydulás vette kezdetét. Az udvar népe ugyanis felébredt és ki-ki magából kikelve, dühödten törölgette a ráöntött bort és a ráamázolt csokoládébajuszt, fésülgette az összeborzolt haját, esett el az összezsomózott cipőfűzőjében, kereste morogva a kardját. És e drámai percben a gyönyörű majom hirtelen visszaváltozott egyáltalán nem-gyönyörű fiúvá.

A boszik kihasználva az általános kavarodást, megragadták Bendegúzt és kezénél-lábánál fogva elhúztak vele a kastélyból.

A szegény szőke herceg magához tért az ökölcsapás után, de amint meglátta szitkozódva felalá mászkálni Csipkerózsikát, bölcsőbbnek tartotta visszahajtani fejét a párnára, időt adva az eseményeknek, na meg főleg magának, hogy bekövetkezzen valami mesészerű fordulat és minden jóra forduljon, és a hős elnyerje méltó jutalmát. (Bár ebben a pillanatban egyáltalán nem volt biztos abban, mi lenne számára a méltó jutalom: talán egy rövidke kis világkörüli utazás vagy esetleg egy szanatóriumi pihenő a hegyekben? Mindesetre messze-messze, a világ végére és a háta közepére kívánta Csipkerózsikát...)

„Ha tudtam volna, sosem kelek útra” - gondolta mély bánattal és herceghez nem illő módon egy könnyecsepp csordult ki lila zúzódásos szeméből zöldbe játszó állára.

* * *

Levente egyre kevésbé értette az anyját. Ahelyett, hogy örült volna a rászakadt nyugalomnak, inkább még az apjukat is hazahívta külföldi munkájából és most már ketten tördelték a kezüket, mintha valami különös társasjátékot játszanának: Ki töri el előbb az ujját?

Leventével senki se foglalkozott és ő egyre hevesebb lelkiismeret-furdalást érzett, mert sehogy sem tudott szomorkodni Bendegúz eltűnésén. Folyton csak bátyja gonosz szemeit, kárörvendő mosolyát látta maga előtt és azon morfondírozott, vajon megváltozott-e már? Megtanult félni? Vágyik már haza? Esetleg szomorú?

* * *

A három boszi ledobta Bendegúzt és a Főboszi egyik kezével magához intette, miközben a másik kezével a varázsüstben rotyogó, bizalom-romboló, bűzös és zavaros kotyvalékot kavargatta.

- Áh, itt vagy újra, Bendegúz! Na, hogy s mint, fiacskám? Látod, látod, nem jó a boszorkákkal ujjat húzni, mert a végén még majomná változol vagy hallá, esetleg bolhává? Ugye, ugye? Félsz már, öcskös? - kérdezte és mélyen a fiú szemébe nézett. A tekintete sötét volt és ijesztő, de Bendegúz csak a vállát rángatta:

- Nem volt rossz majomnak lenni. Csak a munkát utáltam benne...

- És vágysz már haza? - firtatta a banya.

- Abba az unalmas világba? Cseppet se! Ha én Nyúlszívűvel azt csinálnám, mint te a herceggel... már rég nevelőintézetbe küldtek volna! De adtál egy-két ötletet, szipirtó, amit bevetek majd otthon. Ezt az orrforrosító trükköt például megtaníthatnád. Vagy legalább egy seprűt adhatnátok, az nagyon megkönnyítené Nyúlszívű ártalmatlanítását.

- Na persze! Álmodozz csak! Egy ilyen boszi-járgány megfizethetetlen és személyre szabott.

Látva a fiú vágyakozó pillantását, melyet a seprűkre vetett, még hozzátette:

- Felejsd el! Ha ellopod, se mész vele semmire. Be se tudod indítani, az tuti! - röhögött a banya.

- Akkor is, visszatérve az előbbi témához, igazán hasznossá tehetnétek az ittlétemet. Megtaníthatnátok egy-két varázslatra, én meg cserébe ötleteket adnék nektek a modern világból. A meséitek már úgyis olyan elavultak. Már csak az öregasszonyok olvasgatják az unokáiknak, miközben azok a playstation-t nyomogatják!

- Mi az a pléh szétesőn? És minek nyomogatni, ha úgyis szétesik? - kérdezte Mákony.

- Áh, hagyjuk. Szóval a gonoszság csereszabatos készülék. Vagyis úgy értem: cserélhetünk. Cserebere, csiribiri, csürübürü... kapiskálsz már? - kérdezte Bendegúz a Főboszit.

- Rendben, Bendegúz. Elmész Mérgevel egy napra. Ő megmutatja a meséjét, te pedig ötleteket adsz. Ha tetszik, kapsz tőle valami hasznos gonoszsgót.

- Csumi? - ragyogott fel Bendegúz arca.

- Micsi? - értetlenkedett a boszi.

- Csumi! Így... felmutatod két ujjad, én is, megfogjuk és egyszerre mondjuk, hogy „Csumi”. Olyan, mint a vérszövetség, csak vér nélkül. Mert én irtózom a vértől, legalábbis a saját véretem nem szívesen folyatom. De te, ha akarsz, megvághatod magad, hogy megpecsételd gonosz szövetségünket!

- Vagdossa magát a Csipkerózsika! Csak az olyan szerencsétlen, hogy még egy húsz centis orsóval is képes megszúrni magát! - mormogott a banya.

- Hagyjuk szegény Rózsit! Hadd porolgassa le magáról a port. Száz év az mégiscsak száz év! - vont vállat Bendegúz. - Na, akkor csumi?

- Tőlem... cumi! Csumi! Cunami! Nyami vagy amit akarsz, csak indulj már. Még a végén megint elrontok valamit a lötyömön, pedig ez az esti boszorkánytalálkozó legfőbb itala lesz! - Türelmetlenül legyintett a kezével, mire Mérge megragadta a fiú jobb kezét és seprűre pattant vele.

- Mennyivel kényelmesebb volt, mikor még majomfarkad volt! - dűnnyögött Bendegúznak.

A fiú megpróbálta túlsüvíteni a szelet: - Mérge! Nem ülhetnék inkább mögéd a seprűre?

- Nem! Ez egyszemélyes járgány, ha nem tudnád! - sivított vissza a boszi és rákapcsolt.

* * *

A Főboszi néhány óra múlva elégedetten üvegekbe töltötte fantasztikus bóborszínben játszó varázsitalát.

- És mit tud ez a lötyty? - érdeklődött Ármány.

- Ha megiszod, hirtelen olyanná válsz, mint a Legsötétebb Kalóz, olyan leszel, mint Jack Sparrow. Furfangos, erős, gonosz és sötét... túltesz minden boszorkányon és kalózon. De sajnos, csak öt percig tart a hatása. Ezen még dolgoznom kell! De ez a rengeteg munka már megterhelt engem - rogyott le fáradtan a tűz mellé.

- Érdekes lesz - tette hozzá Mákony -, amint a találkozón minden boszi még gonoszabbá változik. Mi lesz ott? - sóhajtott. - Muszáj elmennünk? - kérdezte.

- Kis száj, nagy száj, nyilván muszáj - dohogott a főnök és eltaposta a tüzet. Aztán leheveredett a földre és lehuntya a szemeit. - Mire felkelek, itt roskadozzon a csudás kalyibám, közlegények! - mordult oda Mákonynak és Ármánynak, s azzal elaludt.

A két boszorka csendes buzgalommal kezdte visszaállítgatni a kunyhó gerendáit, közben suttogva és nem kevés rémülettel eltelve beszélgettek az estére várható italfogyasztás véltőleg vérfagyasztó hatásáról.

- Majd elbújunk - tanakodott Ármány.

- Ugyan már, hová? - válaszolt Mákony, tehetetlenül tárva szét karjait. Mert hisz csak a puszta terült el körülöttük.

- Hát majd a föld alá - vigyorgott Ármány és két ásót szedett elő.

* * *

Mérge egy csodaszép zöld erdő közepén, egy üvegpalota hátsó udvarára dobta le Bendegúzt, majd maga is leszállt, elővett egy hatalmas kulcsot a zsebéből és kinyitotta a pincelejáró ajtaját.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, a banya belökte Bendegúzt, majd maga is belépett.

- Semmit nem lá-tok-tok-tok! - jelentette ki a fiú, miközben egy véget nem érő, kivilágítatlan csigalépcsőn pattogott lefelé.

- Ha ez örömet okoz-koz-koz - érkezett le Mérge -, én se! - és hátulról Bendegúz fejére pottyant.

„Itt egy sarok, ott egy farok,
Világosságot akarok!”

- parancsolta a boszi, mire hatalmas fény árasztotta el a termet.

„Egykettőre megvakulok, kiég a szemem,
Tompább fény is megteszi vagy elmegy az eszem.”

- kántálta a banya és a fény kellemes világossággá homályosult.

- Mindig verselned kell, ha akarsz valamit? - kérdezte Bendegúz. - Nem lenne egyszerűbb bevezettetni az áramot? Bár az irodalomtanárom biztos értékelné a verselő képességedet. Én egy fogalmazást sem tudok összehozni, nemhogy rímeket!

- Nem tudom, mit jelent bevezettetni az áramot, meg azt sem, hogy mi az az irodalomtanár, de igen, a varázsigék csak rímekben működnek... De elég az időhúzásból, megkeresem a mérgezett almát, aztán siethetünk is - azzal nekiállt egy ócska szekrényben kutakodni. A vállán keresztül dobálta ki a holmikat, miközben mérgesen motyogott:

- Emlékszem, hogy maradt még egy a múltkor - zsuppsz! - egy patkánykoponya és egy lópatkó repült el Bendegúz füle mellett. - Tudom, hogy ide tettem a rovarirtó és a cukor közé! - zsuppsz! egy szárnycsőr és egy üres üveg landolt a padlón. - Itt kell lennie valahol! - zsuppsz! egy lovagi sisak és egy varázssipka szállt a fiú felé (Ő elkapta a sipkát és gyorsan zsebre tette) - Nem igaz, hogy nem találom ebben a nagyszerű rendetlenségben! - zsuppsz! egy ócska fazék csapódott a szemközti falnak.

- Nem kellene valami varázsigét mormolnod inkább? - javasolta Bendegúz.

- De, igazad lehet. Próbáljuk meg! No, lássuk csak:

Hol vagy te kis mérges alma (Mérge megvakarta a fejét, rímet keresett)
Tárva vár a banyád karja! - mosolygott diadalmasan és széttárta a kezét.

Egy teljesen elrothadt és erősen bűzlő alma röppent ki a szekrény mélyéből, hatalmas erővel vágódott a boszi mellkasához és ott szétloccsant.

Mérge beletörődően letörölgette magáról az almapürét, és nagyot sóhajtott:

- Úgy látszik, kissé régen tettem el ezt az almát. Most főzhetek új mérget, kereshetek gyümölcsöt...

Egészen elcsüggedt. Bendegúz bátorítóan hátba vágta:

- Minek? Úgyis elég rossz megoldás volt ez az alma, miután Hófehérke mindig kiköhögte magából. Inkább csináljunk almalét, az sokkal biztosabb.

- Na, ne viccelj már! Láttál te már almalé árust az erdő mélyén? - fortyant fel a boszorkány.

- Nem, de éppenséggel az se sokkal hihetőbb, hogy valaki almát árul az erdőben, ahol még a madár se jár, viszont tele van minden almafával?! - vágott vissza a fiú.

- Érdekes - vakarta meg a fejét Mérge -, van benne valami... Ezen még sosem gondolkoztam el.

- Hát akkor nézzük, mit tudunk? - kezdte a fiú.

- Először is, Hófehérke ostoba és hiszékeny, hiszen bevette az almaárus mesét.

Másodszor: a törpék nincsenek otthon.

Harmadszor: Az alma nem biztos módszer.

És utoljára: Nincs mérgezett almánk...

Szóval, mit szólnál, ha egyszerűen levágnánk a fejét? - vigyorgott Bendegúz.

- Brrr - iszonykodott a banya - azt nem lehet. Az nagyon ijesztő egy mesében, azt nem lehet!

- Ijesztő, ijesztő... És amikor a Piroskában a vadász felvágja a farkas hasát? Vagy a herceg megcsókolja a három hónapja halott Hófehérkét? Vagy amikor a királyfi levágja a hétfejű sárkány összes fejét? Na, ott aztán fröcsög a vér! Az nem gusztustalan? - vitatkozott a fiú.

- Nem, nem. Ez egyszerűen nem való ebbe a mesébe. Különben is, ne legyen Mérge a nevem, ha nem méregtől pusztul el!

- Oké, akkor adjunk neki alkoholt, vagy itassunk vele sósavat, az biztos kinyíffantja! - okoskodott Bendegúz.

- Nem, az sem jó - ingatta a fejét Mérge tovább.

- Megvan, megvan! - üvöltött fel Bendegúz diadalmasan. - Gombapörkölt, gyilkos galóca. Nem is pörkölt, pizza! Gombás pizza, ez az!

- Hát az meg mi a búbánatos nyavalya? - értetlenkedett a banya.

- Gyerünk, gyerünk, varázsolj ide egy kerek tésztát, kenyértésztát. Aztán kell még gyilkos galóca, paradicsommártás meg sajt. Siess!

- Nem olyan egyszerű, csak sorba, sorba!... És ki fogja elkészíteni? És hogy kerül oda? - kíváncsiskodott Mérge.

- Jaj, ne akadékoskodj már annyit! Mondom, mi kell, te meg verselj!... Hű, ez rímelt! Öregem, a végén még költő leszek - veregette meg saját vállát Bendegúz. - Szóval, először is kell egy kerek tészta. Ekkora! - mutatta a kezével.

A banya sóhajtott, vakargatta az orra tövét, aztán elkezdte:

„Kerek tészta, mint egy lepény,
Mondom, rögtön itten legyél!”

A kerek tészta azonnal meg is jelent az asztalon, frissen illatozva.

- Zseniális! - ámuldozott Bendegúz. - Jöhet a következő! Gomba!

A boszorka kiszedett egy tetűt a hajából, bekapta, lenyelte és már mondta is:

„Gyilkos, mérges galóca,
Ugorj be a lábosba!”

Egy repedezett lábos jelent meg, tele gyilkos galócával.

- Szuper! Tovább! - ujjongott a fiú. - Sajt, paradicsom, kakukkfű és bazsalikom!

Mérge most pukizott egy hangosat, kezével kissé szétterelgette a bűzt, és kinyögte a következő versikét is:

„Reszelt sajt és paradicsom,
Kakukkfű és paradicsom,
Szükség lenne ezekre,
Legyen itt a kezemben!”

A paradicsom és a fűszerek a sajttal együtt ott termettek az asztalon.

- Nem lett volna egyszerűbb készen megrendelni? - kérdezte a boszi, de Bendegúz szerint ez nem lett volna lehetséges, figyelembe véve, hogy pizza e pillanatban még nem létezett.

- Különben ne aggódj, az egyetlen, amit el tudok készíteni, az a pizzaszósz! Van itt valahol tűz?

Mérge egy nyitott tűzhelyhez vezette és megint versre fakadt:

„Parázs, szikra, apró lángok,
magatokat itt hányjátok!”

A tűz azonnal fellobbant, Bendegúz pedig hamarosan elkészült a pizzával. Igazán ínycsiklandozó lett.

„Pizza à la Mérge” - bókolt a banya felé, majd seprűre kaptak és elrepültek az erdőmélyi kis kunyhóhoz.

Ahogy földet értek, a fiú átvette a kosarat a pizzával, a házhoz sietett és bekopogott.

- Tessék! - hallatszott egy ijedt női hang. - Illetve nem tessék! Nem vagyunk itthon.

- Értem - válaszolt Bendegúz. - Nem baj, ha nincsenek itthon, csak a pizzát hoztam meg. A pizzafutár vagyok!

- Picca? Mi az a picca? - nyílt ki az ajtó és a résben megjelent Hófehérke bájos arca.

- Pizza! Étel. Vacsora. A törpék rendelték még tegnap. Csak frissen jó. Tessék, itt kell aláírni - tolt a lány orra alá egy füzetet.

- De a törpék azt mondták, senkit se engedjek be - bizonytalankodott Hófehérke.

- Persze, értem. De hát én nem senki vagyok, hanem a pizzafutár.

- Igen. Maga valóban nem senki... - nevetett kényszeredetten Hófehérke -, de ezt nem úgy kell érteni, hogy ne nyissak ajtót senki ismeretlennek? - értetlenkedett.

- Nem vagyok idegen, asszonyom...

- Kisasszony vagyok - pirult a lány.

- Akkor kisasszony, nem idegen vagyok, hanem pizzafutár. Engem errefelé mindenki ismer: én hordom a pizzát az őznek, a mókusnak, a borznak... - sorolta a fiú.

- Na jó, adja ide! Aláírom! - adta meg magát végre a kisasszony, és átvette a pizzát meg a füzetet is.

- Viszlát És jó étvágyat! Ne hagyja kihűlni! - vigyorgott Bendegúz és elsétált.

Mérgéhez érve megkérdezte: - Mondd, ez a Hófehérke eredetileg nem szőke?

- Szőke? Nem... mindig ilyen fekete volt - értetlenkedett a boszorka.

- Szóval, mindig ilyen sötét volt! Értem én. Még jó, hogy sose lesz belőle királynő, valószínűleg az egész birodalom hálás lesz nekünk, hogy megakadályoztuk a trónrajutását! - állapította meg a fiú.

Már épp indulni készültek, mikor megjelentek a törpék.

- Na ne! - dühöngött Mérge -, rövid műszakjuk volt, vagy mifene?

A törpék bemasíroztak a házba és néhány pillanattal később már hallani lehetett az ordítózsukat:

- Ki mondta, hogy pizzát rendeltünk? - kérdezte Tudor.

- Ki volt az a fiú? - kérdezte Szende.

- Mi az, hogy nem senki volt? - kérdezte Vidor.

- Mi az, hogy ne-he-hem idegen? - kérdezte Hapci.

- Mi az, hogy pizzafutár? - kérdezte Szundi.

- Ki mondta, hogy fald fel egyedül? - kérdezte Kuka.

- Mi lesz most a vacsoránk? - kérdezte Morgó.

Aztán hirtelen sírás-rívás, jajgatás hallatszott a kis házból.

- Hófehérke, ébredj!
- Mi van veled?
- Elájult?
- Nem, meghalt!
- Mi lesz velünk?
- Jaj, ne!!!
- Brühühühü!

Mérge és Bendegúz elégedetten összecsapták a tenyerüket és villámgyorsan elhagyták a tett színhelyét.

Bendegúz most azt se bánta, hogy ott lógott a levegőben. Mély elégedettség töltötte el:

„Méltó vagyok a Legsötétebb Kalóz névre! Méltó! Méltó! Átírtam a mesetörténelmet!” - és elégedetten vigyorgott.

* * *

Levente napról napra kíváncsibbá vált, mi lehet Bendegúzzal.

„De hogyan tudhatnám meg?” - törte a fejét. „Ott van a boszorkányok földjén... messze a mesék világában... olyan messze, ahol már nincs térerő sem.”

Aztán a fejére ütött: „Megvan! A mesék! Elő kell kerítenem a boszorkányos meséket! Hátha bekerült valahogyan! Ahogy ismerem... ez elkerülhetetlen.”

Felpattant, leszáguldott a lépcsőn, berobbant a nappaliba, ahol anyja épp borogatást rakott a sírástól dagadt szemeire és egy hatszázötvenkettedik vendégnek mesélte el mélységes bánatát.

- Anyu! Hol vannak a mesekönyvek? Hófehérke, Csipkerózsika, Piroska, Jancsi és...

- Köszöntél, fiam? Ez itt Stefánia néni és nem értem, miért akarsz mesét olvasni, mikor a testvéred talán már nem is él... - kezdett újból zokogni.

- Jaj, anyu, mondtam már, hogy a boszorkáknál van és a mesékből kiderülhet, mi van vele... Úgyhogy ne mondd, hogy nem érdekel a bátyám sorsa! Szóval, hol vannak a könyvek?

- A padláson egy dobozban - nyögte ki anyu elhaló hangon -, és mikor Levente kiment, sóhajtván fordult Stefánia nénihez. - Most mondja meg! Nem elég, hogy az egyik eltűnik, a másik meg megbolondult... Én is bele fogok bolondulni ebbe! - hüppögött.

- Ne aggódjon, kedves! A kamaszkor minden fiúnál kivált valami furcsaságot. Az én középső fiam például 12 éves kora körül kiugrott a szobája ablakán, mert azt állította, hogy éjszakára mindig denevérré változik... Aztán kinőtte, megírta a Batman-t és most boldogan él a könyve bevételeiből! - vigasztalta a vendég a vigasztalhatatlan anyukát.

* * *

Mérge ledobta Bendegúzt a Főboszi mellé, aki erre álmosan kinyitotta a szemeit.

„Csupa csipa a szemem,
Ki felkeltett, megeszem!”

- Na, csak ne fenyegetőzz! Az én zseniális ötletemnek köszönhetően Hófehérke olyan halott, mint amilyen gonosz vagyok én: vagyis teljesen, tökéletesen, abszolút, maximálisan... - sorolta Bendegúz, de a Főboszi félbeszakította.

- És mi volt az a nagy ötlet?

- Hát az, hogy alma helyett pizzát adtunk neki, és...

És elmesélte mindent töviről hegyire, azaz gyökerétől a lombjáig, vagy lábujjától a feje búbjáig, hogy mi hogyan esett.

Az elbeszélés végén a Főboszi megrázta a fejét:

- Én nem értem, mi ebben olyan szenzációsan eredeti? Végül is az alma is meg ez a pizza is csak étel. Egyik ételmérgezés meg olyan, mint a másik, nem?!

- Dehogy! - vágta rá azonnal Bendegúz. - Hiszen az alma megakadt a torkában, na de a pizza! Olyan finom volt, hogy mind megette. A királyfi meg felállíthatja az új Guinness-rekordot csókolózásból, akkor se fog tudni kiköpni egy egész pizzát!

- Ez igaz - hagyta rá a boszorkány.

- Akkor csumi? - ragyogott fel a fiú arca.

- Ja, ja, cumi, csumi, gumibugyi... - bólogatott a Főboszi.

- Akkor kérem az ajándékomat! - mondta Bendegúz. - Tudod, amit az ötletemért ígértél!

- Ja, ja! Bár nem szokásom betartani az ígéreteimet, mert ugye az ígélet szép szó és az nem méltó egy banyához... De legyen! Jó kedvem van, este nagy buli lesz, úgyhogy adok neked valamit - mondta és kihúzta Bendegúz zsebéből a varázssipkát (amit még Mérge hajított ki a szekrényből) és ünnepélyesen átnyújtotta a fiúnak.

- Hé, ez az enyém! - kapott utána Bendegúz.

- Na igen! Most már, hogy neked adtam, a tiéd - röhögött a Főboszi. - És tudod, mire jó ez a sipka?

- Láthatatlanná tesz?

A banya csak ingatta a fejét: nem, nem.

- Akkor erőssé?

A boszi tovább csóválta a fejét: nem, nem.

- Akkor nem változtat át semmivé... Talán tudok valamit csinálni, ha rajtam van?

- Aha. Már kapisgálok.

- És mire leszek képes veled?

- Megérted az állatok beszédét! - jelentette be ünnepélyesen a Főboszi.

- Na, aztán mi jó van abban? Ki kíváncsi rá, mit süketelnek a halak az akváriumban, vagy mit kotkodálnak a tyúkok az udvaron? - szontyolódott el Bendegúz. - Mi gonoszságra jó az?

- Hát... minden eszköz jól használható, ha tudod a módját. Csak rajtad múlik - erősködött a banya.

Bendegúz vállat vont, fejébe húzta a sapkát, ledőlt a földre és elaludt. Bár a banyák földjén másként jár az óra (már amit el nem lopnak), azért mostanra már minden időszámítás szerint napok óta nem hunyta le a szemét.

* * *

Levente nagy nehezen előtalálta a padláson a mesekönyves dobozt és átválogatta a meséket:

„Ez boszis, ez nem boszis, ez boszis, ez nem boszis...”

Mire végzett, alaposan eltikkadt és nagyon poros lett.

„Hapci!” tüszentett, mert a por ingerelte az orrát.

Még ott fent, amúgy piszkosan, leült egy ócska bőrönd tetejére és kezdte olvasni a boszorkányos meséket.

Lassan haladt és már épp feladta, mikor a Hófehérkés mesében, odalapozva a banya feltűnéséig, ezt találta:

„Egy fiú halkan bekopogott a kis ház ajtaján.

- Tessék!! - hallatszott egy ijedt női hang. - Illetve nem tessék. Nem vagyunk itthon!

- Értem! - válaszolt a fiú. - Nem baj, ha nincsenek itthon, csak a pizzát hoztam meg, a pizzafutár vagyok!”

Levente halkan fütttyentett egyet a meglepetéstől: „Pizza! A Hófehérkében? Ez csak Bendegúz műve lehet.”

Végigolvasta a megváltozott történetet, melyben Hófehérke befalta a pizzát, aztán olyannyira meghalt, hogy a királyfi csókja sem volt képes életre keltetni, sőt miután oszlásnak indult, a törpék kénytelen voltak eltemetni.

A mese utolsó mondata így hangzott:

„Tudjuk tehát, hogy a gonoszok mindig legyőzik a jókat: a valóságban is és a mesékben is.

Itt a vége, fuss el véle,
Aki hallja, ne mesélje,
Mások szívét megkímélje!”

Levente diadalmas képpel rohant le a nappaliba, ahol anyja épp a hatszáznyolcvanegyedik látogatónak mesélte el szomorú történetét. Zsebkendőjét keresett, mikor fia szinte berobbant a szobába:

- Anyu! Megvan! Itt a bizonyíték! Bendegúz átírta Hófehérke meséjét! Most már rossz vége van, ez csak ő lehetett! Ott járt, mint pizzafutár!

- Köszöntél, kisfiam? Ez a néni, Hermina néni.

- Csókolom! Figyeltél, anyu? - kérdezte Levente.

Anyu a nénihez fordult, meglapogatta vörös szemét (időközben szerencsésen megtalálta a zsebkendőjét) és kétségbeesetten motyogta:

- Hallja ezt, kérem? Nem elég, hogy az egyik fiam talán már nem is él (itt felzokogott), a másik meg teljesen elvesztette az eszét. Hol azt mondja, hogy a bátyja a boszorkányok közt van, hol azt, hogy Hófehérkénél, most meg még azt is, hogy pizzafutár lett belőle? Hisz soha életében egy szalmaszálat sem tett keresztbe, nemhogy munkát vállalna?

- Ne aggódjon, kedves! - paskolgatta meg Hermina néni kedvesen anyu karját -, ez csak egy kis fiataalkori képzelődés. Az én fiam például azt képzelte, hogy ő pók, folyton valamelyik sarokban gubbasztott és nyálkás fonalakat eregetett magából, de most már felnőtt, megírta a „Spiderman” képregényt és mondhatom, igazán remekül megél belőle!

Levente a szemét forgatta és mérgesen visszabaktatott a padlásra: „Nem az én agyammal van baj, hanem a tiétekkel. Mégpedig az a legnagyobb baj vele, hogy egyszerűen NINCS!” - motyogta bosszúsan és összeszedve a boszorkás meséket bevonult a szobájába, hogy később is figyelemmel kísérhesse testvére útját a banyák földjén.

* * *

- Talpra, sziszakosz!, mert megmarlak! - hallott Bendegúz egy sziszegő hangot a füle mellett.

- Nem sziszakosz, hanem sisakos... ami különben nem sisak, hanem sipka, ostoba kölök! Azért, mert kígyó vagy, még ne kéne pöszén beszélned! - dörrent egy másik hang is a fejénél.

- Moszt kötekszel vagy inkább eszünk? - sziszegte újra a vékonyabbik hang.

- Nem moszt, hanem most, nem kötekszel, hanem kötekkel... vagyis... - bizonytalanodott el a másik hang tulajdonosa.

- No rajta! Esztig sze végszünk, ha tanítónénit játszol! Támadász! Támadász! - hallotta most már egészen közelről és erre rémülten felugrott.

Egy kisebb, úgy 2-3 méteres és egy óriási kígyó tekergőzött a közelében. Riadtan eléjük vágott egy hatalmas követ, mire a két kígyó morgolódva elsurrant.

- Mondtam, hogy szíesszünk... ma szem eszünk! - méltatlankodott a vékonyabb hang.

- Nem szíesszünk, hanem siessünk! - dörögött rá a mélyebb.

„Mégis csak hasznos dolog egy ilyen sipka! Mert ki tudja, élnék-e még az emberek földjén, ha itt meghalnék? Vagy a halál mindenütt érvényes? Óh, már én is sziszegek! Jobb, ha megkeresem a Főboszit!” - nézett körül Bendegúz, de pillanatnyilag senkit se látott. Csak a négy seprű árválkodott a kalyibának támasztva, ami miatt a kalyiba minden pillanatban eldőlni látszott. A Kunyhó megrezzent, mintha lökés érné, aztán megnyugodott, aztán újból megrezzent.

„Fura egy kunyhó ez! Olyan, mintha lélegezne!”

Közelebb lépett, aztán nem bírva - és nem is akarva - ellenállni a kísértésnek, odalopakodott a seprűkhöz és hirtelen rápattant az egyikre. Erre a másik három seprű ráugrott, bökdösni és ütni-verní kezdték. Piff! Paff! Puff!

- Segítség! - ordított Bendegúz - segítség!

Ám már ordítás közben belevillant: „De hisz én vagyok a Legsötétebb Kalóz! Mit szólnának a kalózok, ha látnák, hogy főnökük támadáskor segítségért kiáltozik. Nem, nem! Nem kell kegyelem, sem segítség! Én vagyok a legvadabb, a legerősebb!” - ezzel szembefordult a négy harcias seprűvel, vérfagyasztó üvöltéssel rájuk vetette magát és nagy durranással landolt a földön. Az egyik seprűnyél megadóan reccsent egyet, de a többi három tovább ütötte a földön fekvő fiút.

- Hahaha! Huhuhú! Szóval nem hittél nekem, öcsi? - lépett ki a kalyiba ajtaján a Főboszi, nyomában három társával. - Mondtam, hogy ne nyúlj a járgányokhoz!

De Bendegúz nem ért rá csevegni, a harc hevében égve felpattant, kirántott egy gerendát a kunyhó oldalából - mire a kalyiba halk megadással összeroskadtt (közben többen hallani véltek egy csendes sóhajt: „Miért nem hagynak már békén álldogálni?”) és a deszkával nekiesett a három seprűnek.

- Elég! - kiabálta a Főboszi és magához intette a seprűket. A sérült seprűnyél kis ugrásokkal közeledett, mint egy ember, aki lesántult.

- Rengeteg dolgunk van még! A Kunyhót fel kell állítani, tüzeket kell gyújtani, asztalokat, lakomát, székeket kell varázsolni. Nincs idő a kis csetepatéra! Gyerünk, gyerünk, mindjárt felkel a hold, kezdődik a mulatság! - vigyorgott foghíjas szájával a banya. Aztán Bendegúzhhoz fordult:

- Te felállítod a kalyibát, mi pedig... - de nem folytathatta, mert a fiú közölte: - Én ugyan nem!

- Akarsz újra majom lenni? - fenyegetőzött a Főboszi. - Vagy esetleg pók, denevér, bolha?

- Lenyűgöző a választék, de nem érdekel. Elvarázsolhatsz, de bármilyen bőrben kibírok egy napot, mivel úgy látszik, csak ennyi telik a varázserődből! - gúnyolódott Bendegúz.

- Hát, pedig talán jobb lenne, ha a saját bőrödben maradnál - vágott töprengő arcot a főnök -, mert akkor kaphatnál a varázslöttyömből, amitől olyan erős és gonosz leszel, mint a Legsötétebb Kalóz, Jack Sparrow!

- Engem nem tudsz megvesztegetni, én nem tudok olyanná változni... hiszen én magam vagyok a Legsötétebb Kalóz - vágott vissza a fiú.

- Na, majd meglátjuk, majd meglátjuk, ki is vagy valójában - majd Bendegúz felé legyintett, aki erre hirtelen összement és brekegni kezdett. Nos, igen, békává változott.

- Na, most pontosan olyan nagyszájú vagy kinézetre is, mint a valóságban! - vihorászott a boszi, majd magához intette a többieket.

- Közlegények, munkára! Tehát a sorrend: kalyiba, étel, ital. Kezdzetek hozzá!

Ármány megpróbált alkudozni:

- Főnök, van annak valami értelme, hogy újból összehajigáljuk ezt a rozzant kalyibát? Szerintem öt perc se fog eltelni, valaki biztos szétveri vagy ráfúj vagy nekidől, és akkor...

- Csak semmi akkor! - dühöngött a Főboszi. - A meghívókon rajta van, hogy találkozó a kunyhónál! Hogy találnak akkor ide a többiek, mi? - kopogtatta meg hosszú körmével Ármány kobakját.

- Talán a tüzek? Az étel, az ital, az asztalok... azok is látszanak felülről, sokkal jobban, mint a romos kunyhód! - erősködött Ármány.

- Nem, nem! A kunyhóm nélkül nincs buli. Ne is alkudozz, inkább húzzunk bele! - dörrent rá a Főboszi és elrúgta Bendegúz békát a lába alól. Az felháborodott kuruttyolással behúzódott egy nagy kő tövébe, onnan tartva szemmel az eseményeket.

* * *

- Szóval, nagy boszi-tali lesz a kalyibánál? Ott a helyünk! Szépen összegyűlnek, mi pedig lecsapunk - kiabált öblös hangon a Legsötétebb Kalóz, Jack. - Gyerünk, kalózok! Álljunk bosszút a banyákon! - biztatta fekete ruhába bújt seregét.

- Bosszú a bosziknak! Banya a banyáknak! Szupertyúk a szipirtyóknak! - skandálták a kalózok.

(A jelszavak megértéséhez nem árt egy kis történelmi áttekintés. A boszorkányok és a kalózok közel 600 éve álltak egymással háborúságban. A harc kitörésének oka az volt, hogy véletlenségből az egyik kalóz vízbe lökött egy boszorkányt, mire az egyszerűen elporladt. A banyák erre egy szupertyúkot küldtek a szerencsétlen kalózra, akit a hatalmas, erős állat - nem hiába hívták szupertyúknak - halálra csipkedett. A kalózok erre bányába zárták a banyákat, akik kitörve onnan tönkretették a kalózok hajóit. A küzdelem azóta is hevesen folytatódott, változó szerencséivel. Hol a kalózok, hol a boszorkányok törtek borsot a másik orra alá. A boszik

legutóbbi húzása az volt, hogy a jelenlegi Legsötétebb Kalóz, Jack beiktatási ünnepségén seprűiken elhúztak a kalózok feje felett és sárdarabokkal dobálták meg őket, tönkretéve az ünnep hangulatát, a kalózok ruháit és frizuráit is. Erre az utóbbira különösen kényesek voltak pedig!)

A skandalás nem halkult, szitkok özöne tarkította az ütemes ordítózást, az összes kalóz tűzbe jött a harc gondolatától.

- De hogy jutunk oda? - kérdezte az egyik vezér, Féllábú.

- És mivel támadunk? - fűzte hozzá egy másik vezér, Félkarú.

- És mi lesz a fegyverünk? - tette hozzá a harmadik vezér, Félszemű.

- Ez ugyanaz a kérdés, amit én tettem fel - mondta Félkarú Félszeműnek. - Téged Féleszünek kéne inkább hívni, már rég mondom.

- Féleszünek? Miért? - értetlenkedett a megszólított. - Hiszen a szemem hiányzik... És tudd meg, hogy ennyi erővel téged meg hívhatnánk Félagyúnak!

- Ne vitatkozzatok! - állította le őket Jack. - Mind a ketten olyan ostobák vagytok, hogy még ez a megszólítás is túlzás lenne. Inkább Negyedeszünek, meg Harmadagyúnak kéne szólítani benneteket. De hagyjuk ezt! Inkább térjünk vissza a haditervhez! Szóval, griffmadarakkal megyünk. Már leboltoltam a főnökükkel, elvisznek minket, cserébe mindenki kanyarít egy darab húst a combjából... Úgy, mint a királyfi a Nádszálkisasszonyban!

- A combunkból? - hördültek fel a kalózok.

- És velem mi lesz? - háborgott Féllábú. - Még egy-két ilyen csereüzlet és annak az egy lábamnak is lőttek.

- Nem érek rá minden ilyen aprósággal foglalkozni, mint egy láb, vagy egy kéz vagy bármi... Ne szakítsatok folyton félbe! Hol is tartottam? Ja, igen... szóval griffmadarakkal megyünk...

- És nem lehetne visszatérés után inkább lelőni őket? - kérdezte a Félszemű. - Akkor rögtön gondoskodhatnánk az ünnepi lakomáról is, ahelyett, hogy a sebesült lábainkat kötözgetnénk.

- Ne szakíts félbe! - dörrent rá Jack -, mert mindjárt én szakítalak félbe téged.

- Jól van, jól van! - húzta be nyakát Félszemű, mert mindenki rettegte Jack gonosz, erőszakos természetét.

- Szóval - folytatta a főnök -, vizes tömlőket is viszünk magunkkal, mert mint tudjuk, a golyó nem fogja a banyákat, de a víztől elég sokuk porrá válik.

- De hát akkor hogyan fürdenek? - csodálkozott egy fiatal legényke.

- Sehogy! - röhögött fel egy idősebb kalóz. - Nem hiába mondják, hogy a kénköves pokol bűze árad belőlük.

A többi kalóz vele röhögött, de Jack leintette a társaságot.

- Ne vidámkodjatok! Ez méltatlan a nagyhírű kalóz-gonoszsághoz. Inkább a harcon járjon az eszetek, mint a vicceken! Tehát: mindenki magával visz egy vizes tömlőt és a célpont felett rájuk zúdítja a tartalmát! Ne feledjétek: a támadás sikerének záloga, hogy meglepetés legyen a megjelenésünk. Csندben és egyszerre kell támadnunk! Minden világos?

- Igen - harsogták a kalózok.

- És ki fűjja meg a harci trombitát? - kérdezte Félszemű.

- Te tényleg félkegyelmű vagy? - dörrent rá Félkarú. - Csendben kell lenni! Csendben!
- De egyszerre! Egyszerre kell támadni! - erősködött Félszemű.
- Majd felemelek egy halálfejes lobogót - mondta Jack. - Mindenki engem figyeljen!

Ebben a pillanatban hatalmas szárnycsapkodással megérkeztek a griffmadarak. Óriási, gonosz tekintetű állatok voltak, méltók a kalózokhoz. A sereg felpattant a madarak hátára, magukhoz vették a vízestömlőket és szélsebesen elindultak.

* * *

A boszorkánytalálkozó immár hangos vigadozássá alakult. Mindenki bemutatta a varázsitalt, amit készített, némelyek ki is próbálták egyik-másik alkotást - minek következtében egyes boszorkányok helyett óriások, különböző állatok, sőt még egy varázsszőnyeg is bolyongott a tömegben. Ettek, ittak, beszélgettek, röhgcséltek, óriási hujjogás és visítozás között.

Az egyik legkisebb boszorka, Mutyür épp kikönyörgött egy kortyot a Főboszi varázslötyijéből. Mikor megitta, az aprócska banya felfújta az arcát, kihúzta magát és kiabálni kezdett:

- Én vagyok Jack Sparrow, a legvadabb, legkegyetlenebb, leggonoszabb kalóz! Elpusztítom a boszorkákat, megtámadom őket... vizet viszek nekik... és halált! - vijjogta vészterhes hangon.

Bendegúz, a béka szájtátva hallgatta Mutyürke ordítózását, de a többiek csak nevettek rajta.

- Tisztára olyan, mint az igazi! - kacagott Mákony.

- Még hogy vizet hoz nekünk! Talán talált egy kóbor, rosszindulatú esőfelhőt? - röhgött Ármány is.

Ekkor Mutyürke újra régi önmaga lett - mivel elmúlt a varázsital ötperces hatása - és visítva mutatott az égre. Az éjszakai égbolton hirtelen elhomályosultak a csillagok, madárszárnycsattogás hallatszott és felharsant egy kiáltás: - Most, mindenki! Vesszenek a banyák!

Az ordítás Jack Sparrow torkából tört elő, aki odafent a levegőben, az éj sötétjében hiába lobogtatta a halálfejes lobogót („Ki volt az az ökör, aki kitalálta a lobogós jeladást?” - harsogta, de senki nem merte megválaszolni a kérdést, miszerint maga Jack volt az az ökör), más nem jutva eszébe, ordítani kezdett. (Ez egyébként is rendes, jól bevált szokása volt és általában el is érte vele a célját)

A vezényszó elhangzása után „placcs!” nekiindultak a vízbombák. A banyák sipítoztak, sápiroztak, sikoltoztak, visongtak, mint farsangkor a locsolkodók elől menekülő lányok, de annyira megzavarodtak, hogy még a seprűiket sem találták. Sőt az eszeveszett futkosásban leorrolták egymást a vasorukkal, egyeseket belelöködtek a puncsostálakba, másoknak letaposták a tyúkszemét... és óh, szörnyűség! - némely banya a víz érintésére porrá vált, egyszerűen sáros tócsa lett a helyén, csak a vasorra maradt utána.

- Ez az, fiúk! - üvöltötte diadalmasan Jack és néhány pillanatra lejjebb ereszkedett a Főboszi közelébe.

A nagy kavarodásban senki se látta a nagyszájú békát, aki hatalmas száját eltátva meredt példaképére, a rettegett kalózra... És nem csalódott. Jack éppolyan kegyetlennek, gonosznak és megátalkodottnak tűnt, ahogy magában elképzelte.

- Na mi van, Főboszi? Meg vagy lepve, mi? Erre varrjál gombot, vén szipirtyó! Ne felejtse el, Jack-kel nem lehet ujjat húzni! - azzal újból felemelkedett a griffmadárral. Diadalmas nevetését társai visszhangozták, miközben szomorú aláfestést adott a diadalnak a banyák zavarodott vijjogása.

- Aztán ne felejtse el összeszedni a vasorrokat! - ordított még vissza a kalózvezér. - Csinálathatsz belőlük ágyat magadnak... már ha szereted a szűrös nyoszolyát!

Bendegúz kárörömmel szemlélte a banyák siralmas állapotát, és csak azt sajnálta, hogy nem a kalózok földjére vetette a jószerencséje. „Ott aztán tanulhattam volna okosakat! Tessék, nem kell ide varázstudomány, a gonoszság önmagában is pompás terveket tud kovácsolni!”

Közben a Főboszi összeszedegette az elhullott boszorkák vasorrait és öklét rázta az ég felé:

- Megkeserülöd még ezt, Jack! Nem ágyat csináltatok ezekből, hanem egy óriási vasgolyót vasláncsal a lábadra! Azzal vetlek örökös rabságba, te... !

„Brekeke” harsant fel mellette Bendegúz hangja. A békára nézve nem volt nehéz meglátnia, hogy az szinte tapsikolva, ugrándozva kárörvendezik e szörnyű esemény felett.

- Fogd be a légynyelődöt! - mérgesedett fel a banya és fejbeágta Bendegúzt a seprűjével.

A béka az ütéstől elájult és zöld csomóként a fekete földre rogyott.

A Főboszi mérgesen ballagott a kalyiba felé és dühösen belépett az ablakán. (Ajtaja ugyanis nem volt.) Odabentről hangos sóhajtás, majd még hangosabb sírás hallatszott ki, ami olyan erővel tört ki a Főboszi torkából, hogy a kalyiba megingott... majd pillanatnyi gondolkodás után... (ugye kitaláltad?)... igen, összedőlt.

* * *

Levente, akinek iskola után mindig első dolga volt átnézni a boszorkányos meséket (mindegyikbe jelzöt tett ahhoz az oldalhoz, ahol a banya színre lép), e verőfényes napon nagy derűtéltséggel vette tudomásul, hogy az egyik mese teljesen megváltozott. A meséből, amiben a gonosz boszorka virággá változtatta a gyönyörű hercegnőt és egy mérges medvét szabadított a hősnőt megmenteni induló királyfira, egyszerűen eltűnt a szipirtyó. Így viszont a hercegnőt senki sem változtatta virággá, a királyfi gondtalanul vadászgatott az erdőben, a medve pedig a kölykeivel játszott a málnásban.

„Na ez így elég unalmas! De hová tűnhetett belőle a banya?” - tette fel magának a kérdést Levente. „Csak nem ölte meg a bátyám? Vagy bezárta?” - morfondírozott.

A többi mesét is fellapozta és meglepődve tapasztalta, hogy eltűnt az „Őz”-ból a gonosz nyugati boszorkány - így Dorka rögtön a mese elején odaért Smaragd városba, eltűnt a banya a Rapunselből is - így Rapunsel apja sosem találkozott vele, nem is ígérte oda neki a lányát, akit így senki se zárt toronyba, ezért megmenteni se kellett senkinek. Még vagy tíz mese vált unalmas, érdektelen olvasmánnyá, semmiről sem szóló történetté boszik nélkül. Mert ugyebár hogyan is győzhetne a jó, ha nincs gonosz? Hogyan lehet harcolni, ha nincs ellenség?

- Tizenhárom mese - számolta össze Levente - csak azokból, amik nekem megvannak. De ki tudja, mennyi lehet a valódi végeredmény? Lehet, hogy több száz banya vált Bendegúz áldozatává? (Mert abban egy pillanatra sem kételkedett, hogy bátyja keze van a dologban) Tömegmészárlást rendezett... de hogyan? Mivel? Az eszével nem győzhetett, annyira azért nem volt okos sosem. Bátorság? Erő? Gonoszság? Nem lehet! Ezekből mindből több van a banyáknak, mint neki.

Törte a fejét, törte... szívesen elmesélte volna az anyjának, de tudta, hogy úgysem hinne neki.

- Pedig valakivel beszélnem kell. Muszáj. De kivel? Kivel? - A könyvtárosnéni - csapott a homlokára. „Ő ismeri a meséket, látni fogja a problémát és el is hiszi, hogy valami történt.”

Lerohant a lépcsőn, benyitott a nappaliba, ahol most csak az anyja feküdt csendesen és szólt neki:

- Anyu, elmegyek a könyvtárba. Sietek!
- A könyvtárba? Minek? Hogy tudsz ilyenkor könyvekkel foglalkozni, mikor a testvéred...
- Tudom, talán már nem is él. Nos - sóhajtott fel Levente -, ha így van, már úgyis mindegy neki, hogy én műveltebb leszek-e vagy sem... másrészt pedig a meséket megyek olvasni, a BOSZORKÁNYOS meséket - mondta, jól megnyomva a boszorkányos szót.
- Ne... ne kezd megint a boszorkányokat! Teljesen kikészítesz ezzel a banyás képzelgéseddel! Lehet, hogy a könyvtár helyett pszichológushoz kellene menned - sopánkodott Anyu.
- Az lehet, de sajnos, vagy nem sajnos, Bendegúz a bosziknál van, nem a pszichológusoknál. Majd legközelebb odaküldöm, jó? - azzal vidáman becsapta a nappali ajtaját.
- Nagyon vicces, nagyon vicces - dűnnyögte anyu fáradtan -, majd meglátod, semmi humoros nincs ebben a dologban!

* * *

A buli és a kunyhó romjai közül másnap reggel igen búbánatos arccal mászott elő a Főboszi. Bendegúz, aki végre magához tért (mind ájulásából, mind békaságából), most ott ült a kövek között és egy hatalmas lila púpot borogatott a feje tetején.

- Áh, végre valami vicces ebben a szomorú helyzetben! - vigyorgott a Főboszi.
- Majd meglátod, hogy semmi humoros nincs ebben - rángatta a vállát a fiú.
- Dehogy nincs! Ideje, hogy kissé engedelmesebbé válj! Különben ki fogja felépíteni a kunyhómat?
- Na ne - fogta meg fájó fejét Bendegúz -, ezt már egyszer lejátszottuk: én biztosan nem!
- Egész biztos? Csumi - nyumi? Ennyire élvezed a nagy átváltozásokat?
- Hát, nem feltétlenül. De inkább vagyok béka, minthogy felépítsek egy kunyhót, ami a valószínűségszámítás szabályai szerint, amiben mellesleg nem vagyok túl jó, az elkövetkező 12 órán belül össze fog dőlni... Talán kőműveseket kéne hívnod és csináltathatnál egy nagyobb állóképességű lakást magadnak.
- Ugyan, ugyan... hogyan?
- Hát varázsolj ide kőműveseket vagy egyből egy üvegpalotát, aztán kész!
- Azt nem lehet... az érzelmi kötődés... nekem ez a kunyhó nem egyszerűen lakás, hanem munkahely és üdülő is... Minden egyes gerendájához erős érzelmi szálak kötnek...
- Itt az ideje elszakítani őket! - javasolta Bendegúz.
- Áh, nem értesz semmit! - fordított neki hátat a Főboszi, majd elkiabálta magát: - Közlegények!

A kalyiba gerendái alól kedvetlenül mászott elő Ármány, Mérge és Mákony is.

- Mákony! Vidd ezt az ostoba fiút a szemem elől! Dolgoznom kell, nem érek rá vesződni vele. Vidd magaddal, lássuk, hátha lesz valami értelmes ötlete.
- Máris repülünk - felelte szalutálva Mákony és megfogva Bendegúz egyik kezét seprűjére pattant és odébbállt.

„Micsoda szomorú buli... pedig milyen jól indult” - motyogott a Főboszi maga elé. „Ki kell találnom a kegyetlen bosszút... Ezt te sem viszed el szárazon, te... vízöntő Jack!” rázta meg öklét az ég felé.

* * *

Mákony meglehetősen magasról pottyantotta le Bendegúzt egy szúrós tövisbokor kellős közepébe.

- Áúúú! - üvöltött fel a fájdalomtól -, nem tudsz jobban célózni? - vonta kérdőre Mákonyt.

- Ennél jobban? De hát a legeslegközepébe dobtalak! Bárki megirigyelné ezt a teljesítményt! - válaszolt értetlenkedve a boszi.

- Szóval direkt gonoszkodsz?

- Hát, ilyen a boszorkatermészet! - vonta meg a vállát ártatlanul Mákony. - Tudod, nincs bennünk semmi jóság... és ha van, az sem szándékos.

- Oké, igazad van. Én is mindig meglepődök, ha néha valami kedves dolog jut eszembe... de azért véghezvinni sosem szoktam. Mert ugye, az már nem lenne méltó a legsötétebb Kalózhoz! - értett egyet Bendegúz.

- Na, miután így kilelkiztük magunkat, talán lássunk munkához! Íme, itt a házam! - mutatott büszkén a mézeskalács házikóra. A kerítés nyalókából volt, az ablakban csokoládéból és tejszínhabból voltak még a virágok is.

- Azta, öregem! Ez tényleg igaz?! Tudod, ezt a mesét mindig a leggyöngébb eresztésnek tartottam. Mert ugyebár hogy lehetne egy ilyen olvadozó csokiházban lakni, ahol csak úgy nyüzsögnek a méhek meg a darazsak... és tessék, mégis van ilyen. És klasszul néz ki - örvendezett Bendegúz.

- Hát, tudod sok igazság van abban, amit mondasz. Példának okáért tényleg tele van a ház darazsakkal, méhekkal meg hangyával... És a csokoládét kétnaponta cserélni kell... A tejszínhabbal már nem is kínlódom, meguntam, hogy pár óra múlva elfolyt az egész, úgyhogy vattacsomóval helyettesítem. Látványra ugyanaz! A nyalókát meg már minden erre járó állat végignyalta, úgyhogy... brrr... Szóval sok meló, sok gusztustalanság, ez jutott nekem - sóhajtott elkeseredetten Mákony. - Ha végre elpusztulna Jancsi meg Juliska, elmehetnék nyugdíjba és lerombolhatnám ezt a költséges díszletet. Aztán építenék egy helyes kis faházikót és fagyizót nyitnék benne...

- Na jó, most nincs idő álmodozni! - intette le Bendegúz. - Inkább figyelj! Van egy ötletem: nem kell ide más, csak egy tévé.

- Mivé? - tátotta el száját a boszorka.

- Egy televízió. Benyomod a gyerekműsort, Jancsi meg a kiscsaj nézik, nézik, közben híznak és butulnak. Amerikában is így csinálják. Ott társadalmi problémának hívják már.

- Azt hiszem, nem tudlak követni.

- Nem baj. Mindjárt megérted, csak figyelj! Van varázsgömböd, varázstükröd vagy valami ilyesmi?

- Van... varázsgömböm, igen.

- Akkor nincs más teendőd, mint belevarázsolni a tévét.

- De azt se tudom, mi az?

- Nem számít. Csak hozd a gömböt, megnézzük a műsort!
- Tessék, itt van! - mutatott egy gyönyörű, fénylő gömbre a boszi.
- Csodás! Hol kell bekapcsolni?
- Bekapcsolni???? Ja, arra gondolsz, hogy hogy lehet látni benne valamit? Az egyszerű! Csak annyit kell mondani:

Varázsgömböm, mutasd szépen,
Mi zajlik e szép vidéken?

A varázsgömb belsejében füst kezdett gomolyogni és színes szikrák pattogtak, aztán megjelent rajta az erdei út, amin két gyerek közeledett a ház felé.

- Na, gyorsan! Varázsoljuk bele a tévét! - sürgette a fiú.
- De hogyan? - kétségeskedett még mindig Mákony.
- Hát valami ostoba versikével.
- De én nem tudok tévés varázsigét, nincs is olyan... - duzzogott a boszorkány.
- Majd én megoldom, nem lehet ez annyira bonyolult. Mondjuk, legyen így:

Varázsgömböm, mutasd nékem,
Mi megy éppen a tévében?

A varázsgömbben erre újabb színes szikrák villantak fel, majd megjelent egy képernyő, amin épp feltűnt egy bemondó, és valami bonyolult politikai fejtegetésbe kezdett.

- Nem jó, pontosítani kell - dűnnyögött Bendegúz maga elé. - Próbáljuk másképp. Mondjuk:

Varázsgömböm, fixi-faxold,
Mi megy most a Minimax-on!

És láss csudát! A varázsgömbbeli képernyőn feltűnt Thomas, a gőzmozdony.

- Ez az! - tapsikolt a fiú. - Meglátod, nem lesz semmi probléma. Te csak maradj itt! - intett Mákonynak és kirohant a két közelgő gyerek felé, akik ekkor értek a kerítéshez és nyalogatni kezdtek.

„Brrr! Ez undorító!” - futott át Bendegúz fején. „Mi van, ha előttük pont egy szarvas, vagy egy csiga nyalogatta? Fúúújjj!”

A két gyerek, észrevéve a közelgő gyereket, ijedten megtorpant.

- Ne féljete! - mondta nekik Bendegúz. - Én is csak ugyanolyan gyerek vagyok, mint ti. Ti vagytok Jancsi és Juliska?
- Nem - vágta rá a gyerekek -, azaz igen, azaz pontosabban Felsőmindszenteki János és Felsőmindszenteki Júlia lennénk. Csak a mostohánk hív Jancsinak és Juliskának - magyarázta a fiú.
- Apácska mindig „drága lányom, Júliá”-nak meg „drága fiam, János”-nak szólít minket - egészítette ki szégyenlősen a kislány.
- Hát, khmm - köszörülte meg a torkát Bendegúz -, ez igazából nem is olyan lényeges. Tőlem lehetnének Misi és Mókus is, a lényeg nem ez, hanem a kecó... Szuper, mi? - vigyorgott a ház felé mutatva.
- Kecó? - értetlenkedett János.

- Házikó! - pontosított Bendegúz.

- Tényleg szép - mosolyodott el Júlia. - Mit gondolsz, nem alhatnánk itt éjszaka? Tudod, eltévedtünk, pedig morzsákat szórtunk az útra, de most sehol sincsenek és már esteledik és én féeééleek.

- Melyikötök buggyant fejéből pattant ki ez a szálnalmas ötlet, hogy egy állatoktól nyüzsgő erdőben kenyérmorzsákkal jelölje az utat?

- Hát, igazából Júlia mondta. De szerintem is jó gondolat volt - mondta szelíden János.

- Ja, nagyszerű ötlet. Körülbelül annyira jó, mint ezt a kerítést nyalogatni...

- Igen, az is jó - bólogatott hevesen Júlia. - Nagyon finom, epres...

- Vagy hangyás, vagy inkább nyálas - húzta össze a szemöldökét Bendegúz - de mindenképpen gusztustalan... De hagyjuk ezt: válják egészségekre. Végül is ez nem egy értelmiségieknek kiírt vetélkedő, csak egy ágybapilisőknek szóló rémmese.

- Rémmese? Mi rémisztő van egy mesében? - kérdezte remegő hangon a kislány.

- Majd meglátod, majd meglátod - vette fel a Legsötétebb Kalóz hírnevéhez méltó legsötétebb nézését.

- De térjünk is a tárgyra! - kapott észbe a Kalóz - gyertek csak be, gyerekek!

És gonosz vigyorral kitárta a mézeskalács ház ajtaját.

* * *

- Gyere csak be, Levente! - hívogatta mézesmázos hangon a könyvtáros néni a fiút és szélesre tárta előtte az ajtót. - Rég jártál nálunk! Keresel valami könyvet? Fantasy? Történelmi regény? Kalandregény? Mi érdekel mostanában?

Levente néhány pillanatig elmélyülten tanulmányozta a könyvtárosnőt, mert bár sokszor találkoztak már, most valahogy olyan boszorkányszerűnek tűnt. Égő vörös haja szerteszét szállt a feje tetején (ez persze a fodrásznak és egy irtózatosan természetellenes színnel rendelkező hajfestéknek volt köszönhető), sötét szemöldökei összeértek közepén, az orra akkora volt, mint egy kisebbfajta hegy (igaz, legalább nem vasból készült), ráadásként még egy bibircsók is éktelenkedett a szája sarkában. „Hát ez elég gáz!” - fogalmazta meg a lehető legpontosabban a fiú, ám a könyvtárosnő kedves hangja felriasztotta az ábrándozásból.

- Levente! Hahó! Segítsek keresni? Mi érdekelne?

- Ööö, meséket keresek, boszorkányos meséket.

- Meséket? A te korodban? ... Hát elég fura, nem gondolod?

- Nem, egyáltalán nem. Ugyanis a bátyám, Bendegúz...

- Hallottam - szakította félbe a hölgy -, igazán nagyon szomorú história... Nem került még elő, ugye?

- Nem, még nem - rázta a fejét Levente -, még legalább egy hét.

- Egy hét? Honnan veszed? - kérdezte izgatottan a könyvtáros, és ettől az izgatott pillantástól Levente hirtelen úgy érezte, egyáltalán nem olyan jó ötlet megosztani az igazságot ezzel a „banyával”.

- Hát, csak úgy gondolkodom, tetszik tudni... Egy hét, két hét, aztán csak előkerül - vontta meg a vállát.

- Hát amilyen vad gyerek, a magam részéről én is biztos vagyok benne, hogy egy-két hétnél tovább senki se tudja elviselni és hazaküldi.

- Vagy legalábbis elég feltűnő a viselkedése ahhoz, hogy hosszú időn keresztül ne vegyék őt észre - bólogatott mindentudóan Levente.

- Na igen... Szóval, boszorkányos meséket keresünk. Szerencsére létezik egy kötet, amiben összegyűjtötték a világirodalom 150 legjobb boszorkányos, varázslós és óriásos meséjét. „150 riasztó éjszakai mese” a címe, az alcíme meg az: „Ami után biztosan nem tudsz majd elaludni!” Vicces, mi? - nevetgélt éles hangon a nő.

- Hát... biztos nagyon klassz... bár nem értem, miért akarja egy szülő, hogy a gyereke ne tudjon elaludni...

- Vannak gonosz szülők... akik nappal kukoricára térdepeltetik a kölkeiket, este meg rémeseket olvasnak nekik - suttogta fojtott hangon a hölgy. - Na, de mit fecsegek ennyit? Itt van, tessék, nézd csak meg magad!

- Köszönöm.

- Szívesen - mosolygott a csupaszív, csodacsúf nő és belemélyedt a számítógépébe, ahol a „Trollok az ágy alatt” játék ötödik szintjén próbált túljutni.

Levente izgatottan lapozta át a meséket és pontosan 32 mesére bukkant, amiből szőröstül-bőröstül eltűntek a banyák, így egy hatalmas piros filctollal áthúzta a címben szereplő 150-es számot és kijavította 116-ra, majd kis fejtörés után (matekból nem volt túl jó) átjavította 118-ra. Aztán a javított és merőben megváltozott mesékkal teli kiadást hazavitte, mert biztos volt benne, hogy a hátralévő egy hétben még komoly károkat okozhat testvére a boszorkányok között. „Még az is lehet, hogy bosszút állnak rajta és elpusztítják, vagy legalábbis foglyul ejtik” gondolta és gyorsan átfutotta a meséket, hátha belekerült egy új mese, aminek az a címe, hogy „Bendegúz nyilvános kerékbetörése a Boszik földjén”, vagy „Hogyan végezte sötét életét a Legsötétebb Kalóz”. Ezen a lehetőségen még elálmodozott egy kicsit otthon lefekvés előtt az ágyában és nyugodtan hajtotta álomra testvéri szeretettől és aggodástól mentes fejét... és azt kell mondjuk, hogy ezekben a percekben a szíve majdnem ugyanolyan sötét volt, mint a bátyjáé.

* * *

Miután Bendegúz jóltartotta a drága Jánost és a még drágább Júliát étellel és itallal, odaültette őket a varázsgömb elé és elmormolta a varázsigét:

„Varázsgömböm, fixi-faxold,
Mi megy most a Minimax-on!”

A varázsgömb belsejében extra füst és villámlások között megjelent Tom és Jerry. A gyerekek szájtátva bámulták a filmet.

- Mi ez? - kérdezte megilletődve Júlia.

- Mese - vont a vállát egykedvűen Bendegúz.

- De hisz ez mozog - tátotta el a száját János is.

- Ja, mozog... - értett egyet kelletlenül Beni, bár számára már nem volt ebben semmi különös.

Aztán már nem is szóltak semmit a kölykök, csak bámulták azt a nyomorult képernyőt... Nézték elbutult arccal, gondolattalanul, boldogan egyik mesét a másik után.

Mákony (aki közben előbújt, de a gyerekek észre sem vették) megkérdezte Bendegúztól:

- Meddig fognak itt ülni?

- Természetesen addig, amíg ki nem dőlnek... Legalábbis ha olyanok, mint a 21. századi kölykök, akkor csak enni, inni és pisilni fognak felállni.

- És aludni mikor fognak?

- Hát, a reklámok alatt. Ha idehozzuk nekik az ennivalót, akkor még azért se fognak felkelni. Pár nap alatt meghízhatnak, ellustulnak, aztán már csak bele kell őket tenni a tepsibe és irány a kemence.

- Gondolod, hogy ráülnek a lapátra maguktól? - hitetlenkedett a boszorkány.

- Nem hiszem, hogy probléma lesz, maximum segítségre lesz szükségük a mozgáshoz, annyira leszoknak majd róla.

- Ez csodás! - tapsikolt örömeiben Mákony.

Ekkor a varázsgömbben hirtelen feltűnt a Főboszi arca.

„Egy pillanatra megszakítjuk adásunkat” - mondta a bemondónő kedves hangja -, „valami zavaró légköri hiba jelentkezett, de szakembereink pillanatokon belül elhárítják az akadályt. Addig is maradjanak velünk!”

János és Júlia dühös fúriaként ugrott fel a kanapéről: - Micsoda? Hogy merészelik? - höbörögtek, de aztán visszaültek és bambán bámulták a gömb belsejét, mintha képtelenek lennének levenni tekintetüket a képernyőről.

- Tiszta mai fiatalok - dűnnyögte elégedetten Bendegúz. - Látod, nálunk így folyik a gyereknevelés. Kell egy kis szabadidő? Kapcsold be a tévét! Unod a töméntelen kérdést? Kapcsold be a tévét! Már megint azt akarja a gyerek, hogy mesét olvass neki? Kapcsold be a tévét! Jó, mi? - vihogott elégedetten.

- És ott ülnek a doboz előtt? - hitetlenkedett Mákony.

- Ó, persze. Az egész család... Csak több tévé előtt. Pólyástól a haldoklóig mindenki ezt bámulja.

- Tömeges mágia! Zseniális! Egy varázslat, ami mindenkire ugyanúgy hat. És még erőszakoskodni se kell, mindenki önként ül oda! - csodálkozott a boszi.

- Na ja, szipirtyó. A mai felvilágosult világban nincs helye népirtásnak... elég, ha kikapcsoljuk az embereket a valóságból.

- Csitt! - intette le a banya Bendegúzt. - A Főboszi az.

A varázsgömbben a Főboszi arca jelent meg és recsegő hangján előadta kívánságát:

- Mákony! Azonnal hozd vissza Bendegúzt! Szükségem van rá a kalózok elleni támadásnál. Azonnal!

Ennyit mondott, aztán a gyerekek nagy örömeire végre folytatódott a mesecsatorna műsora.

- Igen ám, de mi legyen addig velük? - töprengett Mákony a gyerekekre mutatva.

- Óh, rajtuk ne aggódj! El se fognak mozdulni, mondtam már.

- Hát jól van. Menjünk, a parancs az parancs - rántotta meg a boszi a fiú karját és már rá is pattant a seprűjére, Bendegúz pedig ott lógott a levegőben. Jobb karja a banya kezében, baljával a seprűnyélbe kapaszkodott és ordított tele torokból: - Hé, Mákony! Aztán nehogy valami tüskés bokorba dobjál leszálláskor!

- Eszembe sincs! - felelte az vihogva, és a Főboszi düledező kalyibája fölé érve, pontos célzással annak közepébe ejtette.

- Szevasz, Bendegúz! Remélem, többé nem látjuk egymást! - kiabálta még távolodó seprűjéről.

- A remény kölcsönös. De mivel a remény hal meg utoljára, előbb még végzek veled - ordította öklét rázva Bendegúz, majd az oldalát lapogatva előkecmergett a gerendák alól. Néhány méterrel odébb a Főboszi is előbukkant a romok közül és nem túl nagy szeretettel méregette a fiút.

- Mákony volt - mentegetőzött az, miközben a boszorkány villámló szemekkel közeledett felé.

- Csak azért nem taposlak laposra, mert szükségem van rád a kalózok elleni támadáshoz holnap. Te leszel a csali!

- Csali, hogyan?

- Elárulom neki, hogy ország-világ előtt szétkürtölted már, hogy te vagy a Legsötétebb Kalóz! Ezt biztos nem hagyja szó nélkül és idejön, hogy végezzen veled. Mi pedig árkokat ásunk, elbújunk bennük, álcázzuk magunkat és aztán együttesen, minden oldalról körbefogjuk és rabul ejtjük! - vihogta a banya.

- Jó terv! - mondta Bendegúz, bár magában kétségbeesetten kutatott valami gondolatfoszlány után, ami kimenthetné e meglehetősen riasztó helyzetből. - Lehet, hogy finomítani kellene a részleteken, például, hogy mivel álcázzátok magatokat, meg hogy ki fogja kiásni az árkokat, de meggondolandó ötlet, igazán - mondta nem túl nagy meggyőződéssel.

A Főboszi gonoszul felröhögött:

- Csakhogy ez nem csak terv meg ötlet, idióta! Jack már mindenről értesült. Üzenetet is küldtem neki a nevedben, akarod hallani? - víjjogott egyre hangosabban a banya. - Így szól: „A Legsötétebb Kalóz én vagyok, Nyúlszívű Jack! Holnap hajnalban várlak Bosziföld szélén, a sziklák mellett, hogy tisztázzuk, ki méltó e név viselésére! Ha gyáva nyúlként viselkedsz, holnap minden mesekönyv erről fog beszélni, én pedig átveszem megérdemelt helyemet a kalózok élén. Aláírás: Bendegúz, a nyilvánvalóan Legsötétebb Kalóz”

Bendegúz úgy érezte egy pillanatra, mintha jéggé dermedt volna. A Főboszi úgy hahotázott, hogy alig bírt beszélni:

- Na, hol az a nagy szád, Bendike? Befogtad? Nincs mondanivalód? Elfogyott a sok ötlet? Hahaha, hihihi!

A fiú végre összeszedte magát. Figyelemre se méltatva a Főboszit, leült és gondolkodni kezdett.

„Meg kell tudnom, vajon valóban veszélyben vagyok-e? Elpusztíthat-e egy mesehős? És akkor a valóságos világban is elpusztulok? Meg kell tudnom valakitől... Meg kell tudnom...”

Addig törte a fejét, míg rá nem jött, hogy még sosem hallott a valós világban megölt boszorkákról vagy tündéerekről, sőt olyanról sem, hogy valaki Meseföldön lelte volna a halálát... És még az is eszébe jutott, hogy a Főboszi ittléte elején már említést tett valami titokzatos két hétről, amiről most a fiú úgy gondolta, csakis itt tartózkodása idejét jelentheti.

„Vagyis” - morfondírozott - „ha megöl is Jack, az legfeljebb egy újabb mese lesz, ami bizonyítja a kalóz hősiességét, de én ugyanúgy hazatérek majd. Ha viszont én ölöm meg, örökre hős leszek, legalábbis egy mesében. Tehát nincs vesztenivalóm, sőt!” Ezzel felugrott és örömeiben táncolni kezdett: - Mesehős leszek! Mesehős leszek! Ez az! Juhééé!

A Főboszi arcáról lefagyott a mosoly. Dermedten bámulta az előtte ugráló gyereket, majd hátat fordított neki:

- Ez a Bendegúz teljesen reménytelen eset. Azt hiszi, hogy ő valami sérthetetlen mesefigura?!

Legyintett egyet és dohogva elvonult, hogy helyreállítsa a kalyibáját és kiásassa közlegényeivel a futóárkokat.

Bendegúz még utána szólt:

- Szükségem lenne a harchoz egy-két dologra! Hajlandó vagy segíteni? Hiszen az én győzelmem a tietek is lesz!

A Főboszi visszafordult:

- Ja. Egy-két dolgot kaphatsz. Többet nem. Mondjuk egy asztalt meg két széket.

- Nem ilyesmi kellene. De estére leírom a tervemet és mindent elmondok nektek. Most menj! Gondolkozni akarok, addig csak építsd fel a kunyhódat! - bocsátotta el a banyát.

- A csuka máját mondod te meg nekem, hogy mit csináljak! Itt én parancsolok, emberivadék - mordult rá a banya.

- Hát csak parancsolgass, parancsolgass! Előttem már egy pompás terv van kibontakozóban, úgyhogy ne zavarj!

Ezzel leereszkedett a földre és munkához látott.

* * *

- Hogy mer engem ez a sehonnai Bendegúz le-nyúlászívüzni? És mi az, hogy tisztázzuk, melyikünk a Legsötétebb Kalóz? Mindenki tudja, hogy én vagyok - döngette mellét Jack Sparrow.

A kalózok egyszerre ordították: - Te vagy, Jack! Te vagy, Jack!

- És mit is írt, mikor lesz a verseny? - kérdezte Félszemű.

- Miféle verseny? - dörrent rá Jack.

- Hát amin eldől, melyikőtök az igazi - válaszolt a vezér.

- Hogyhogy eldől? Te fogsz mindjárt eldőlni, de végleg! - kiabált magából kikelve a kalóz. - Ez nem kérdés, te ostoba. Én vagyok az igazi. Hát nem ismered?

- De, persze, hogy ismerlek, csecsemőkorod óta. Emlékszel, amikor még olyan picike voltál és lebüfizted az ingemet? - érzékenyült el a vezér.

De Jack ráüvöltött: - Hagydál békén a történeteiddel, te féleszü vénember!

Aztán Félkarúhoz fordult:

- Most mivel megyünk oda? Valamelyik korlátolt azt mondta a múltkori támadás után, hogy együk meg a griffmadarakat... És most: volt griff, nincs griff!

- Hát, talán mehetnénk néhány hétfejű sárkánnyal... - javasolta Félkarú.

- Na persze, de nekik fejenként, vagyis hétfejenként egy királylány kell vacsorára. És honnan szerzünk annyi királylányt? - vetette fel Félábú.

- Akkor a repülőszőnyeg? - ragyogott fel Félkarú szeme.

- Nem, nem. Abból csak egy van, azt is éppen az az ostoba Aladdin használja. Azt mondta, többet nem adja nekünk kölcsön, mert a múltkor is megpörkölődve és koszosan adtuk vissza - rázta a fejét Féllábú.

- Hát akkor nem marad más, mint az óriások. Ők úgyis rühellik a banyákat - javasolta Félszemű.

- Az a baj, hogy minket ugyanannyira rühellnek, úgyhogy nem valószínű, hogy segítenének. Örülnek, ha irtjuk egymást - sóhajtozott Féllábú.

- Tudom már! - kiáltott fel diadalmasan Jack. - Nem hiába vagyok én a vezér, nálam az ész!!! Néhány önként jelentkező elhajózik Pán Péterhez, aki ilyenkor a Sehol szigetén pihen és elrabolják tőle a hajóját, amivel éjszaka szokott lebegni az égen. A hajózásban legalább otthon vagyunk, mindannyian beleférünk és még ráadásul ingyen is van - dörzsölgette a kezét elégedetten.

Tíz marcona kalóz azonnal csónakba szállt és elindult megszerezni a hajót.

- Addig megtanácskozunk a haditervet - javasolta Féllábú.

- Nem kell ide haditerv: lenyakazom ezt az álkálózt vagy megfojtom, esetleg keresztüllövöm, aztán már jöhetünk is vissza - jelentette ki Jack.

- Hát, ha meg nem haragszol, kapitány, szerintem a boszorkák is ott lesznek. Végül is az ő földjükön lesz a találkozó és azt hiszem, a múltkori kis locsolkodásunk miatt kissé neheztelnek ránk - mondta Féllábú.

- A boszorkák? Erre nem is gondoltam - töprengett el Jack.

- Haragszanak? De hát miért? Igazán kellemes kis multság volt - csodálkozott Félszemű.

- Tudod, féleszükém, ami neked multság volt, az nekik eléggé megsemmisítő, sőt porig alázó, halálos borzalommá vált - válaszolt Féllábú.

- Porig alázó? Ez jó! - nevetett a kapitány.

- Nos, akkor kinek van használható ötlete? - kérdezte Féllábú.

- Hé, én vagyok a főnök, vagy mi a penész! - intette le Jack. Aztán megköszöörülte a torkát és jelentőségteljesen körbenézett:

- Szóval, kinek van valami ötlete?

* * *

A Főboszi elégedetten álldogált roskatag kunyhója mellett, éppen kényelmesen hátradőlni készült (mivel a kiásott futóárkokat szemlélte), mikor az utolsó pillanatban eszébe jutott, hogy a kalyiba nemigen bírja az ilyen jellegű terhelést és inkább óvatosan a földre ereszkedett.

- Van egy-két használható ötletem - jelent meg vigyorogva Bendegúz.

- Szükséged is lesz rá, ha túl akarod élni életed nagy találkozását - vigyorgott elégedetten a boszi.

- Szóval először is. Mikor Jack megérkezik, én ott állok majd a futóárkok közepén, ugyebár... Ha nem lő le azonnal, hanem beszélni akar velem...

- Óh, valószínű - szakította félbe hahotázva a banya -, mindig is nagy társasági ember volt. Nyilván először bemutatkozik, mond néhány keresetlen szót eddigi pályafutásáról, aztán

megkérdez téged is, hogy ki vagy és honnan jöttél... aztán gondolom, elcsevegtek egy kicsit az időjárásról is...

- Nem kell gúnyolódni, - szakította félbe Bendegúz -, de szerintem nyilván meg akarja nézni magának az ellenfelét, mielőtt összeakaszodik vele.

- Hát akkor szüksége lesz egy nagyítóra, mert bizonyára el se akarja majd hinni, hogy egy gyerek az ellenfele.

- Na látod, én is pontosan erre gondoltam. Pontosabban tükrökre!

- Mit akarsz, megnézed magad még utoljára a kivégzésed előtt? - heherészett a banya.

- Nem éppen... Nektek van varázstükrötök, nem is egy. Ha megfelelő szögben körém állítgatjuk, ott lesz vagy 15 hasonmásom a tükörben. Azt sem fogja tudni, melyikünk az eredeti!

- Hát ez elég eredeti! - bólogatott a boszi.

- Aztán van még más is... De a többit ráérünk megbeszélni később is. Ami fontos, hogy szükségem lenne néhány kanna benzinre...

- Az nincs nekünk. Nem is tudom, mire való?

- Hát akkor legyen rum!

- Rum?

- Az.

- Az van.

- Kéne vagy öt hordó... Szét kell mindet locsolni oda, ahol állni fogok.

- Aztán?

- Van még egy tervem... A boszik orrával...

- Mit akarsz velük csinálni?

- Rakjunk bele köveket és valami kötőanyagot. Akkor nagyon nehezek lesznek és nyilakkal kilőhetitek... bele Jack seggébe... Hát ennyi, egyelőre! - fejezte be Bendegúz.

- Csumi - mondta bólogatva a boszi.

- Meglátod, tuti kis találkozó lesz. És a végén én leszek a nap hőse!

- Hát azért erre nem innék mérget... a Legsötétebb Kalóz nem ok nélkül viseli ezt a nevet. Nyilván ő sem üres kézzel érkezik - tette hozzá a banya aztán ásított egyet. - Na, de most már hunyjunk egyet. Holnap korán érkezik a kedvenc mesehősöd! Szép legyél és kipihent, mint egy fésző rózsabimbó... - röhögött a Főboszi.

- Csak ne vess, szipirtyó. Majd meglátod, hogy engem se ejtettek a fejem lágyára! - hencegett Bendegúz.

- Na persze, hogy nem... Nem vagy te olyan buta, csak épp egy cseppet el vagy szállva magadtól. Azt hiszed, te vagy az Andersen jogutódja... de majd rá fogsz jönni, hogy ezt a mesét nem te írod egyedül!

* * *

Levente épp a világszép Nádszálkisasszonyról szóló mesét olvasta és miután a benne szereplő banya élt és virult, már éppen tovább akart lapozni, amikor feltűnt neki, hogy a királyfi hiába szólongatja a griffmadarat, az nem jön. A főhős így gyalog indult el a királylány megmen-

tésére és csak ment-mendegélt, míg csak a természetes öregségbe bele nem halt - hát igen, gyalog kissé messzi volt a világ vége. A világszép Nádszálkisasszony így egyszerű nádszál maradt és élete virágjában egy nádvagó sarlóval szelte ketté élete fonálát.

„Nem értem” - hümmögött Levente - „most már a madarakat is kiirtja a bátyó? Mire hazaér, kő kövön nem marad. Az összes izgis mese unalomba fullad... Mit fognak a gyerekek olvasni esténként?”

Nagyon elgondolkodva kapcsolta le a villanyt a szobájában. Egyre érthetlenebbé vált számára mindaz, ami a boszik földjén történt, és nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, hogy kívánságával nagyot hibázott pár nappal ezelőtt.

* * *

Pirkadt. „Olyan vörös az ég, mint Mákony haja” - tűnődött a Főboszi a futóárokban lapulva. „Tényleg, hol van Mákony? Nem jött vissza, mióta a kölköt ledobta a kunyhómra. Biztos fél, hogy haragszom a kalyibám miatt... és haragszom is... féljen is... ezt nem viszi el szárazon”

Erről a „szárazon” szóról eszébe jutott sok szétázott boszorkája és elöntötte a bosszú tüze. „Hol vagy már, Kalóz? Látni akarom a bűnhődésedet!” - szorította ökölbe a kezét... és ekkor megpillantotta Péter Pán kecses hajóját az égen. „Hát ez meg mit keres itt hajnalok hajnalán?”

De mire válaszolhatott volna magának, a hajóról kötélhágcsók erdeje ereszkedett alá minden oldalról és a kalózok fekete serege elöntötte a kunyhó környékét.

„Gyertek csak, gyertek” - suttogta maga elé Bendegúz, aki az egyetlen épségben hagyott földszávon állt, ami a körben futó árkok középebe vezetett.

- Hahó, Nyúlshívű! - rikkantotta el magát és már futott is a kör közepe felé, ahol 15 tükör verte vissza Bendegúz arcát és a fényesen felkelő nap sugarait is.

Jack a nagy fényességtől kissé elvakítva, dühösen ordítva követte a fiút, aztán csak kapkodta a fejét, nem tudva kivel vagy kikkel is áll szemben. A kalózok futva követték főnöküket.

- Állj! - emelte fel a kezét Bendegúz. - Ha olyan bátrak vagytok, ne rohanjatok le ennyien egy fegyvertelen gyereket! Szépen, lassan jöjjetek, fegyver nélkül!

- Te csak ne oszd be, mit csináljunk! Ha gyerek vagy, ha nem, nincs számodra kegyelem. Aki gúnyolódni mer rajtam, annak vége, kortól, nemtől, nemzetiségtől, éstől és szépségtől függetlenül! - harsogta Jack.

- És a vallási hovatartozás számít? - kérdezte a fiú, összezavarva ezzel a kapitányt.

- Micsoda? Ööö... Nem! - tért magához egy pillanattal később Jack. - Lépj elő, te poronty, hadd lőjelek agyon!

- Jól van, de előbb mutatok neked valamit - lépett előrébb Bendegúz és persze vele együtt az összes tükrképe is. A fiú elővett egy előre megrágott hatalmas rágógumit, óriásira fújta és Jack felé dobta.

A kapitány megzavarodva próbálta a tükrök miatt meghatározhatatlan helyről érkező furcsa labdát elkapni... és sikerült is neki. Két tenyerét összezsáttantva a rágógumi „Bammm!” szétduzzant és ezzel összeragasztotta a két kezét. Képtelen volt előrántani a pisztolyát.

- Átkozott, sötétlelkű, gonosz, megátalkodott! - ordított, miközben hiábavaló kísérleteket tett, hogy megszabaduljon a rágótól. Megpróbálta beletörölni a kezét a nadrágjába, mire az is ragacsos lett, aztán a mellényébe, a kalapjába, a földbe... de csak egyre jobban összekente magát.

- Látod? - kiabált nevetve Bendegúz. - Szerinted is méltó vagyok a Legsötétebb névre!

- Megölöm! - dühöngött Jack, aztán hátrafordult az embereihez. - Fajankók! Támadjatok már! Ne bámuljatok itt! Nem láttatok még ilyet?

- Hát, ami azt illeti, sose... - válaszolt Félszemű. - Hogy az ember a szájából kiköpjön egy olyan labdát, ami megragasztja az ellenséget... ilyet még nem láttunk!

- Ne okoskodj! Lőjétek már le! - üvöltött Jack, akinek a méregtől már egészen vörös lett a feje.

- Állj! - kiabált megint Bendegúz. - A kalózkodóknak is hadd mutassak valamit!

Azzal előkapott egy öngyújtót (otthon ugyanis napi rendszerességgel gyújtotta meg a macska farkát, a bogarakat vagy épp Levente füzeteit, ezért mindig magánál hordta), megpattintotta és a kis lánggal lehajolt a földre. A rummal átitatott gallyak és a föld is hatalmas lángtengerré változott, a kalózkodók rémült ordítással futásnak eredtek, ám ekkor a futóárkokból diadalittas vijjogással előugrottak a banyák és nyilakkal meg a kővel töltött vasorokkal célba vették a sereget.

A kalózkodók úgy hullottak, mint a hangyák a rovarirtótól. Akiknek sikerült elmenekülni, villámgyorsan kúsztak fel az égen lebegő hajóra a kötélhágcsón.

Jack ott állt Bendegúzzal a tükrök között, a lángtenger körbeölelte őket. A megdöbbenéstől még a hangja is elveszett, de a harag és a megaláztatás rettenetes dühe úgy elárasztotta, hogy előrántva kardját, a fiú torkának ugrott. Ő csak elkerekedett szemmel bámult és moccanni sem bírt.

- Na, ki a Legsötétebb Kalóz? Felelj, mielőtt elvágom a torkodat! - sziszegte dühösen és a földre szorította a rettegő gyereket. Bendegúz, életében először átérezte, hogy nála sokkal gonoszabb lénnyel van dolga és már épp kegyelemért akart könyörögni, mikor a Főboszi egy vasorrot sikeresen beledurrantott Jack hátsójába. Az ettől akkorát ugrott, amivel bizonyára megdöntötte volna a magasugrás világrekordját, aztán a fájdalomtól összerogyott.

Egy természetes kalóz az egyik kötélhágcsóról lenyúlva átfogta Jack derekát és fürgén felkapaszkodott vele a hajóba.

- Akkor döntetlen? - kiabált utána gúnyosan Bendegúz, akinek hirtelen visszajött a hangja.

A hajó egyre távolodott, a banyák pedig örömtáncot lejtettek, felváltva dobálva a Főboszit és Bendegúzt.

Mikor kissé lecsillapodtak a kedélyek, a Főboszi odaszólt a fiúnak:

- Talán megköszönnéd, hogy megmentettem az életedet?

- Miért? Te hívtad rám Jack-et, simán odadobtál neki! Nem is tudom, miért lőtted fenékbe, mielőtt végzett volna velem?

- Túl jó célpontot nyújtott, nagy volt a kísértés. De ne félj, legközelebb jobban odafigyelek, és csak akkor durrantok oda neki, ha már végzett veled.

- Kösz, jó tudni, hogy rád mindig számíthatok...

- Mindenesetre most már legalább méltó a vezérkarához - vihogott a Főboszi. - Tudod, úgy hívják a vezéreit, hogy Félkezű, Fél lábú és Félkarú. Ő pedig máától Félseggű! Ez azért már valami.

- Félseggű? Ez nagyon jó! - hahotázott Bendegúz is, és addig röhögtek térdüket csapkodva, míg össze nem rogytak a sok nevetéstől meg a rengeteg izgalomtól.

* * *

Másnap reggel a győzelem mámorában úszó banyacsapat széteszlott, ki-ki hazatért a saját meséjébe.

A Főboszinak, miközben boszorkáitól búcsúzkodott, ismét eszébe jutott, hogy vajon hová tűnhetett Mákony. Felelősségre vonta hát Bendegúzt:

- Micsoda cselt szóttél Mákony ellen? Biztos valami furfangos szerkezetet hagytál a házában, amitől idő előtt távozott a mesehősök sorából!

- Áh, a gonosz Főboszi igazi jelleme már megint előtört, ugye? - válaszolt Bendegúz. - Mit gyanúsítgatsz, mit áskálódsz ellenem, mi? Nem elég, hogy segítettem a szuper ötleteimmel? Jut eszembe: miféle ajándékot kapok a kalózok elleni akciómért?

- Az életedet, te ostoba kölök! Azt még felhasználhatod különböző gonoszságokra... már amíg hirtelen véget nem ér, mint egy rossz mese!

- Kösz a nagy semmit! Valahogy mindig úgy intézed, hogy semmit ne kapjak - morgott a fiú.

- Na jó, ne tereljél tovább! Térjünk csak vissza Mákonyra! Mit rejtettél a házába? - közeledett fenyegetőleg a banya.

- Semmit, komoly. És ne bomolj!... Hoppácska! Észrevetted, hogy időnként már rímekben beszélek? Öregem, hogy örülne az irodalomtanárom... nem mintha valaha is elárulnám neki... Előbb némulok meg, minthogy valamivel örömet szerezsek annak a vén szipirtyónak!

- Hé, te most rólam beszélsz?

- Dehogyan. Ha nem tudnád, rajtad kívül is léteznek szipirtyók - oktatta ki tanáros hangon.

- Nem tudtam. Azt hittem, boszorkányok csak a mesében vannak... - csodálkozott a boszi.

- Dehogyan - legyintett fölényesen a fiú -, az emberek között is van rengeteg. Ott van például a diri, aztán Hermina néni, a takarítónő, a könyvtáros, a sarki boltban a Kata néni, a...

- Jó, jó, elég! - szakította félbe a Főboszi. - Már megint eltértünk a tárgytól.

- Vagyis Mákonytól? Talán, ha annyi eszed lenne, mint akit kérdezel, magadtól is eszedbe jutna, hogy belepillants a varázstükrödbe!

- Jól van, jól van, te felfuvalkodott hólyag! Csak próbára akartalak tenni, hogy amikor majd belepillantok a tükrömbe, lássam, hogy igazat beszéltél. Szóval?

- Szerintem tévét néz... Már legalábbis, ha a boszorkák nincsenek beoltva a TV ellen...

- Már megint ostobaságokat beszélsz, te fiú! - azzal mérgesen otthagya és előkotorta a varázstükrét. „Na nézzük csak, mi lelhetette Mákonyt?”

A tükörben homályos köd gomolygott, a banya pedig elkezdte mormolni a varázsigét:

„Tükröm, tükröm, alig várom,

Mutasd már, hogy hol van Mákony?”

A tükörből felszállt a köd és megjelent benne Jancsi és Juliska, valamint Mákony, amint a varázsgömb előtt ültek csendes békességben egymás mellett, mézeskalácsot eszegettek és csak bámulták a gömbben villódzó tévé képernyőjét.

A Főboszi elszörnyedve csapta össze a kezét és kirohant Bendegúzhoz:

- Te gonosz fattya! Ugye, hogy csináltál valamit? Micsoda dolog ez: egy boszorka meg a gyerekek együtt ülnek... bé-kes-ség-ben??!! - A végét már üvöltötte.

- Ne izgasd fel magad, még megolvad a vasorrod! - csillapította Bendegúz. - Ez csak a TV. A tévében mindenféle filmek mennek, meg mesék és mindenki össznépileg, bambán bámulja. Nem én csináltam, valaki más találta fel! - mentegetőzött Bendegúz.

- Ez engem nem érdekel! Most azonnal megyünk és helyre teszed ezt az egész kutyvaszt, különben felaprítalak és megetetlek a víziszörnyekkel! - fenyegetőzött a felbőszült Főboszi, aztán beindította a seprűjét, megragadta a fiú egyik karját és elviharzottak a mézeskalács házikó irányába.

* * *

- Átkozott ördögfióka! Hát milyen félelmetes gyerekek élnek a valóságos világban: így tönkretenni a seregemet meg a fenekemet! - jajongott Jack Sparrow. - Azt hiszem, nincs borzalmasabb hely a valóságnál. És ott még velünk ijesztgetik a gyerekeket!

- Doktor! - ordította újult erővel. - Vedd már ki az alfelemből ezt a vasat... ízléstelen, hogy egy boszorka ennyire beleüti az orrát a személyes dolgaimba!

Közben megérkezett a doktor, egy igen magas, csontos, furcsa alak. Kissé düledt szemeivel egy sovány békára emlékeztetett - bár én még életemben nem láttam sovány békát -, még a színe is kissé zöldes volt.

- Mi a baj, mi a baj? - kérdezte a dühös kapitánytól.

- Tán nincs szemed? Akkora vasorr áll ki a hátsómból, mint egy, mint egy... - törte a fejét a megfelelő hasonlaton -, mint egy vasorrú bába orra! - vágta ki végül elégedetten.

- Vasorr? - képedt el a zöld doktor. - Már meg ne haragudj, de hogy kerül valakinek az orra egy másik lény fenekébe? - értetlenkedett.

- Úgy, hogy én megöltem a banyát, egy másik banya meg az átkozott kölyök pedig megtöltötte a gazdátlanul maradt vasorrot kövel és belelőtték a hátsómba! És ha csak itt kérdezősködsz ahelyett, hogy segítenél, a te orrod is ugyanerre a sorsra fog jutni! - ordított az asztalt verve Jack.

- Jól van, máris, máris! - sietett betegéhez az orvos, és odaérve egy darabig csak hümmögött, majd egy határozott rántással kihúzta a nevezetes tárgyat. A hatalmas lyukba aztán mindenféle csodakenőcsöt tömködött, aztán odaszólt az ott álló segédjére (egy tagbaszakadt, izmos fickóra), hogy „Érzéstelenítést kérek!”. Erre az előrántott a háta mögül egy embernagyságú dorongot és úgy fejbevágt a kapitányt, hogy az hang nélkül összeeseklett, épp úgy, ahogy a Főboszi kunyhója szokott.

A kalózok egy emberként hördültek fel „Hörrrr!” és kaptak a fegyverükhöz „Csörrrr!” és vonták össze a szemöldöküket „Vonn!” - ám a zöldes doktor ekkor elővett egy akkora tűt, hogy még a legbátrabbak is hátrébb léptek, majd mindannyian elborzadva nézték, ahogy jó néhány öltéssel összefércelte kapitányuk szebbik felét. Mire végzett, Jack hátsója úgy nézett ki, mint egy stoppolt zokni. (Láttatok már stoppolást? Cérna jobbra, cérna balra, cérna fel és lefelé, összevissza, egymás hegyén-hátán...)

- Hát, kész is vagyunk! - sóhajtott fel elégedetten a doktor.

A vezérkar tipródva állta körül a kapitány elterült testét.

- Én még ilyen gusztustalan dolgot nem láttam - szólalt meg Félszemű. - Pedig egy-két dologhoz már volt szerencsém, például meztelencsiga felvonuláson voltam már, meg póktojás-rakó versenyen is, meg láttam a saját szememet kiesni is, de ilyet, mint ez... - fordult el diszkréten és a közeli bokorba vonult kiadni a gyomra tartalmát.

- Hát, ezek után nem lesz nehéz felismerni hátulról sem - mondta Félkarú.

- Gondolom, ki kell egészítenünk a nevét is. A Legsötétebb Kalóz címhez hozzá kell toldani valami ilyesmit, hogy a Legstoppoltabb seggű vagy valami hasonló... - morfondírozott Fél-lábú.

- Ez csúnya elnevezés - dorgálta meg Félszemű, aki közben visszatért a bokorból és rumot kortyolgatott kellemetlen szájíze elmulasztására. - Mit szólnátok inkább ahhoz, hogy Előlről sötét, hátulról likas? - folytatta és elröhögte magát.

A vezérkar azonban hamarosan abbahagyta az élcelődést, mivel a doktor odaszólt tagba-szakadt segédjének, hogy „Ébresztés”. A fickó ekkor előrántott egy óriási dézsát és a jéghideg vizet Jack-re öntötte.

Az fejét kapkodva, hörögve magához tért és mikor sikerült végre felegyenesedve megállnia, értetlenül nézte a körülötte dermedt csendben álló kalózokat.

- Na mi van? - üvöltött rájuk. - Nem láttatok még embert?

- Hát olyat, akinek ekkora luk lett volna a hátsóján, még sosem - szólalt meg csöndesen Félszemű.

- Mekkora? Hozzatok egy tükröt! - ordította magából kikelve Jack, ám amikor beletekintett a tükörbe és válla felett hátrapillantva meglátta magát... kalózkapitányhoz méltatlan módon, hang nélkül összezsugorlott. Ma már másodszor, ami igen nagy szó, tekintve, hogy egész eddigi életében ez még sosem fordult elő vele.

* * *

A mézeskalács házikó közelében a Főboszi egy szúrós bokor közepébe dobta Bendegúzt, aki immár másodszor landolt e kellemetlen helyen.

- Mi van? Ez a kijelölt leszállópálya? - háborgott a fiú, miközben a tüskéket húzgálta ki a fenekéből. - Vagy egyszerűen csak utáltok? - kérdezte az aláereszkedő boszorkánytól.

- Elég világosan látod a helyzetet, azt hiszem - bólogatott az.

- De miért utáltok?

- Miért, miért? Az utálatnak már csak ilyen a természete. Nem kell hozzá ok. Te is utálsz mindenkit, nem?

- Hát, nagyjából. Mondjuk, legjobban a Nyúlszívűt, meg a boszikat... De úgy gondolom, most már a kalózokat és a bokrokat is...

- Na jól van, látom, megértjük mi egymást. És ez már önmagában is bosszantó... Hagyjuk is a lellezést! Gyerünk a házba!

A szemük elé táruló látvány semmit sem változott a varázstükörben megjelenőhöz képest. Ugyanúgy ült egymás mellett Mákony és a két gyerek, időnként kitapogatva a kezükkel egy-egy darab mézeskalácsot a közeli tálból. (A szemüket ugyanis le nem vették volna a képernyőről!)

- Ezek azóta is itt tartanak? - döbrent meg a Főboszi.

- Láthatod! - mutatott körbe Bendegúz, mintha nem lenne elég nyilvánvaló a probléma. - Én megmondtam, hogy ez lesz.

- De hát mi lellezte Mákonyt? - értetlenkedett a banya.

- Csak az, ami mindenkit. Ez egy technikai varázslat: butít és nyomorba dönt. Csak egy mód van, hogy megmentjük Mákonyt a hatása alól: varázsold el! Valami olyasmi kell, hogy felejtse el a tévét.

- Ezt a varázsgömbben úgy hívják, hogy tévé?

- Ja, televízió.

- Tele-vízió... mintha azt mondanád, hogy csupa-csupa varázslat...

- Hát, olyasmi. De most csinálj már valamit! Minden perccel egyre veszélyesebbé válik...

- Jól van, jól van, megpróbálom. Bár ilyen erős varázslattal még nemigen volt dolgom. Lássuk csak - vakargatta a feje tetejét. Aztán csak kibökte:

„Varázsgömbben tévét nézted,
Azt most hipp-hopp, elfelejtsed,
Mákony, gyorsan magadhoz térj,
Ismét gonosz boszorka légy!”

A mondóka végén Mákony hirtelen felpattant, értetlenkedve bámult a kanapén üldögélő gyerekekre, aztán a fejére csapott, gyorsan bekent egy hatalmas tepsit olajjal, tüzet rakott a kemencébe, rátette az erőtlenül tiltakozó Jánost és a gyengén kalimpáló Júliát, akik még az utolsó pillanatban is a tévére függesztették elbűvölt tekintetüket, és betolta őket a lángok közé.

- Kapcsold ki a tévét! - suttogta Bendegúz a Főboszinak.

- Mit csináljak? - értetlenkedett az.

- Hát, ha nem kapcsolod ki, akkor Mákony tovább fogja nézni, amíg a világ világ.

- Ja, értem már! Találjunk ki valamit!

Motyogott és elmélyülten piszkálgatta a bibircsókját, aztán csak kinyögte:

Gonosz tévé, szűnj meg végre,
S ne jöjj többet a mesékbe!

A varázsgömb rövid ideig még bűgött és villogott, aztán elcsendesedett és teljesen elsötétedett.

Ekkor a Főboszi megragadta Bendegúzt és visszarepült vele roskatag kunyhójához.

* * *

Levente esti mese-vizsgálgatása közben, ami már rendes napi tevékenységgé változott nála, új kincsre bukkant. Jancsi és Juliska történetéhez érve ugyanis a banya feltűnése helyett ez állt a könyvben:

„A mézeskalács-házikó előtt még a kerítés is nyalókából volt. Jancsi és Juliska éppen nyalogatni kezdték, mikor a ház felé vezető ösvényen feltűnt egy korukbeli fiú. A gyerekek riadtan néztek egymásra, de a legényke barátságosan megszólította őket.

- Ne féljete! Én is csak egy gyerek vagyok, mint ti. Ti lennétek Jancsi és Juliska?

- Nem. Azaz igen, azaz pontosabban Felsőmindszenteki János és Felsőmindszenteki Júlia vagyunk. Csak a mostohánk hív Jancsinak és Juliskának - válaszolt a kisfiú.”

Levente izgatottan olvasta végig a történetet, amiben a gyerekek a TV előtt elbambulva szinte önként mennek a lángtengerbe.

- Tévé! A Jancsi és Juliskában! Ez csak Bendegúz műve lehet!

A gondolat olyan súlyos volt, hogy úgy érezte, muszáj megosztania az anyjával.

Anyukánál a hétszázadik látogató terpeszkedett a nagy füles fotelben (e jeles, kerek szám apropójából anyuka egy gyönyörű kristályvázával ajándékozta meg a szerencsés vendéget), és Anyuka épp belefogott volna a siránkozásba, mikor ez idilli helyzetbe mintegy berobbant Levente a nagy hírrel.

- Anyu! Bendegúz él és jól van! Nemrég segítette hozzá Jancsit és Juliskát a máglyahalálhoz!

- Hagyd abba! - sikoltotta anyu. - Eredj ki, köszönnöd sem kell Vilhelmina néninek, csak menj! Menj innen!

- De anyu! - próbálkozott erőtlenül Levente.

- Ne, ne szólalj meg! Ne akard, hogy teljesen megőrüljek! - hessegette ki anyu a szobából, mint ahogy a szemtelen legyet szokás hessegetni a piacon a túlérett barackról.

A fiú sértődötten kivonult és jól bevágta maga mögött az ajtót.

„Jól van, meg sem szólalok. Egyszerűen csak el fogok menni itthonról, itt úgyse hallgat meg soha senki... Bezzeg, ha azt mondtam volna, hogy Bendegúz hazatért és épp az előbb próbált meg belefojtani a levesbe, akkor örülne... Micsoda szülők, borzalom!” - dühöngött, miközben feltrappolt az emeletre.

Anyuka az ajtó csapódása után hátrahanyatlott a kanapén és vizes borogatást tett a homlokára.

- Most szóljon hozzá! Egyszerűen elment az esze! - szipogott Vilhelmina néni.

- A nagy stressz az oka, aranyom, a nagy nyomás. Az én fiam ilyenkor mindig elzöldült és mindent összevissza dobált, mint egy vadállat. De ma már felnőtt, megírta a Hulk forgatókönyvét és olyan nyugodtan él a jogdíjaiból, hogy majd elalszik a nagy nyugalomtól. Csak türelem, kedveském, meglátja, Levente is kinövi, csak idő kérdése.

Anyukának se ereje, se kedve nem volt a vitatkozáshoz, inkább elbúcsúzva Vilhelmina nénitől, bevett egy nyugtatót és bekapcsolta a tévét. Míg nézte, nem gondolt semmire, de semmire és ez olyan megnyugtató volt...

* * *

A Főboszi rögtön leszállás után orra bukott a kunyhója felé tartva, mivel a csatához kiásott árkokat senkinek sem jutott eszébe betemetni.

Titkos jelével így most magához hívta a beosztottait és néhány varázsige, mormolás és egy kevés háborgás („Ez a Főboszi is mindig kitalál valamit! Hát azt hiszi, hogy unatkozunk nélküle?”) után visszaállították a táj egyhangú kietlenségét. (Mondhatnám rendnek is, de néhány elhajigált követ és szűrös bokrot a sivatag közepén elég nehéz rendnek nevezni!)

A munka-varázslat után a boszorkák pihenésképpen összeültek egy kis eszmecsere-re. Itt aztán kiderült, hogy Mákony és Mérge is igen elégedett volt Bendegúz beavatkozásával és kérték a Főboszit, hogy tekintve hosszú és az utóbbi napokig teljesen eredménytelen munkájukat, melynek során több ezerszer próbálták meg eltenni láb alól Hófehérkét, illetve Jancsit és Juliskát, hadd vonuljanak vissza a mesékből.

- Szóval, két mesével kevesebb legyen, amiben benne vagyunk? - kérdezte a Főboszi. - De hát így kihalnak a leggonoszabb mesék! Mi lesz a felnövekvő gyerekekkel, ha tele lesz a fejük tündérekkel meg bájos állatkákkal?

- Ne aggódj ezen! - legyintett Bendegúz. - A mai gyerekek már nem olvasnak mesét. Láttad a tévét, ugye? Na látod, odaültetik őket és abban néznek mindenféle horrorfilmeket! Azokban aztán olyan figurák vannak, hogy azokhoz képest egy banya csak vicc!

- Micsoda? - hüledeztek a banyák. - És akkor mi lesz velünk?

- A feledés homályába merültök és megesz titeket a penész... - adta elő síri hangon a sötét jövőt a fiú.

- Na jó, hagyjuk ezt! Egyelőre még itt vagyunk... és te is itt vagy... hogy vinne el az ördög - dörmögte a főnök.

- Khmmm... khmmm... - köszörmögte meg a torkát ekkor Ármány. Zöld haja úgy mozgott a feje körül, mint valami élő kúszónövény. - Ha szólhatnék...

- Csak tessék, hallgatunk! - bölintott felé Főboszi.

- Szóval, én is már elég régen vagyok a szakmában. És mondhatom, nyugodtan benevezhetnék a „legsikertelenebb banya” címre. Mert ugyebár én vagyok az, aki bármely arra kóborló királyfit, herceget, szegénylegényt megpróbál a mocsárba fojtani, de mindegyiknek segít valaki. Egy öregapó, egy béka, legutóbb egy hangya (igen, egy sima, egyszerű hangya!) és mindig megmutatják, hol vezet kifelé az út! Hetente megváltoztatom pedig, átpakolom a köveket, sötétítetek, ködösítetek, de hiába! - csüggedten leeresztette a karjait és olyan arcot vágott, mint aki menten sírva fakad.

- Ismerjük a helyzetedet! Folytasd! - biztatta a Főboszi, megpróbálva elterelni Ármány figyelmét, mert olyan kínosat, mint egy síró boszorkány, még sosem látott... és nem is akart! Sőt, az egész boszorkanemzetség nevében fel volt háborodva: nehogy már a gonoszok sírjanak! Bőgjenek csak a jók! Az az ő kiváltságuk.

- Szóval - hüppögte Ármány -, úgy gondolom, megparancsolhatnánk Bendegúznak, hogy segítsen nekem is valami ötlettel.

- Talán megkérhetnétek, nem? - háborodott fel a fiú.

- A kérés nem méltó hozzánk. Egyáltalán - rázta fejét a Főboszi.

- Én viszont nem szoktam engedelmeskedni a parancsoknak. De hajlandó vagyok segíteni, ha valami igazán értékeset adtok érte!

- Például? - kérdezte Ármány.

- Hát... Valami jófajta varázsitalt például. Vagy egy varázsgömböt, seprűt, ilyesmit.

- Én szívesen felajánlok neked egy olyan lötyöt, amiből néhány csepp is átláthatatlan ködöt csinál.

- Nem rossz, nem rossz. Tudod mit, rendben. Csumi? - tartotta a kezét Ármánynak Bendegúz.

- Mimi? - rázta meg értetlenkedve a fejét a boszi.

- Ja, ez valami ostoba dumájuk az embereknek: csumi, nyumi, bugyigumi és így tovább. Ahelyett használják, hogy „megegyeztünk”. - magyarázta el a Főboszi.

- Áhá. Hát akkor „csumi”. Csak induljunk gyorsan, mert érzem, hogy éppen közeledik egy fickó a mocsárhoz, és jó lenne elcsípni! - sürgette a banya Bendegúzt.

- Tőlem indulhatunk! - vont a vállát a fiú. Ám amikor az megragadta és felrepült vele a seprűjén, még odakiabált neki:

- Aztán bele ne dobj a mocsárba, hallod?

- Ne izgulj, most még szükségem lesz rád! - vigyorgott Ármány és a seprű füstölögve eltűnt az égen.

A Főboszi elégedetlenül csóválta a fejét:

- Hát mi lesz így a boszorkány-birodalommal? Mindenki nyugdíjba megy, új banyák meg nincsenek... - dűnnyögött maga elé.

- Azért ne sokat törd a fejed ezen. Tudod, csak a dinók haltak ki, a boszik nem! - vágta hátba vigasztalóan Mákony, mire a Főboszi úgy nekiesett a kalyibának, hogy az... (ugye, kitalál-tatok?)

* * *

Ármány egészen közel vitte Bendegúzt a talajhoz, így az éppen csak egy kicsit bukott orra (ilyen finoman se tették le a földre, mióta csak ideérkezett) és maga is mellé szállt.

- Van már valamilyen ötleted? - kérdezte Ármány türelmetlenül.

- Nincs, de ne félj, mindjárt kitalálok valamit. A jobb karodon lógva való repülés nem a legkellemesebb testhelyzet ahhoz, hogy az eszed máson is járassad, mint azon, hogy „Juj, csak le ne essek!”

- Igaz - bólogatott a boszorka. - Hát akkor gondolkodj egy kicsit, én addig megnézem a varázsgömbben, igaz volt-e a megérzésem?

Bendegúz törte a fejét, ütögette, még egy kövel is megkocogtatta, de pillanatnyilag nem jutott eszébe semmi.

Épp elindult volna Ármány után, mikor az feltűnt az úton és a varázsgömbjét lengetve már messziről kiáltozott:

- Ezt nézd, gyerek! Ez nem a mi királyfink véletlenül a Csipkerózsikából?

- Dehogynem! - vágta rá azonnal Bendegúz, mikor megpillantotta a szép szőke ifjú arcát a gömbben. - De nagyon bánatosnak tűnik. Mi lelhetette? Megunta a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” életet? Vagy elpatkolt a Rózszi? Esetleg elkergette? - morfondírozott.

- És az nem elképzelhető, hogy azért jött ide, hogy bánatában vízbe fojtsa magát?

- Hát, nem gondolnám. Lehet, hogy egyszerűen csak az után az ökölcsapás után már nem vágyik annyira a Rózsira. Talán másik királynő után néz.

- Hát, a mocsár közepén van valami lilium vagy mifene, és az lánnyá tud változni. Ha eljut odáig a hős, le kell vágni a száráról és azonnal inni kell adni neki friss vizet, különben meghal. Nem tudom pontosan hogy zajlik ez az egész, mert engem csak az érdekel, hogy a királyfi vagy bárki-akárki, aki erre jár, belefutjon a mocsárba... de valahogy mindig megmenekülnek.

- Ez az, Ármány! Majd most meglátogatjuk a kisasszonyt. Az a lényeg, hogy előbb érjünk oda, mint a szőke.

- Óh, az biztos, hogy gyorsabban leszünk. Egy-két órát azért mindenki elbolyong itt. Különben mi is lenne benne a próbatétel?!

- Helyes. De vinnünk kell valami finomságot a kisasszonynak.

- Mit?

- Kólát! Coca-colát!
- Az meg micsuda?
- Egy olyan ital, amit ha a gyerekek egyszer megkóstolnak, soha többé nem kívánnak mást.
- Varázsital?
- Ja, valami olyasmi.
- És honnan veszünk olyat?
- Hát varázsolunk, te észnélküli. Add csak ide a gömbödet, már ki is találtam a varázsigét. A végén még költő leszek!
- „Legjobb ital évek óta,
Legyen itt egy Coca-cola!”
- Elég primitív versike! - hümmögött Ármány.
- De működik! - emelte a magasba diadalittasan Bendegúz az üveget. - Most pedig gyerünk! Ha odaérünk, te csak figyelj! Hallgass, ne is mutatkozz! Világos? - vette kezébe az irányítást a fiú és elviharzottak a mocsár közepe felé.

* * *

A szép szőke herceg közben eljutott a mocsár széléhez. Rettegő szívvel és remegő térddel állt meg az ingovány mellett. „Hogyan tovább?” - gondolta. „Egy rossz lépés és elsüllyedek... Nem baj, még az is jobb, mint ha azzal az agresszív Csipkerózsikával maradtam volna” - dűnnyögte és megdörzsölte az emlékezéstől sajogni kezdő állkapcsát. „Nem is tudtam, hogy mostanában a hercegnőket már ilyesmire is megtanítják... régen elég volt, ha szépen tudtak hímezni meg pukedlizni... most meg már önvédelmet is tanulnak?”

Olyan bús ábrázattal, olyan mélyre hajtott fejjel baktatott, hogy észre sem vette, amint egy apró, fehér alak leszállt a mellette lévő bokorra.

- Egyet se búsulj, szép herceg! - szólalt meg egy csilingelő hangocska a királyfi feje mellett. - A tündérek látták szomorú esetedet Csipkerózsikával és vigaszdíjként megnyerheted Liliom királylány kezét!

A királyfi megdörzsölte a szemét, tekintete egy pillanatra felragyogott a tündérke láttán, de aztán ismét búsan ingatta a fejét.

- Köszönöm, de ha lehet, inkább nem. Elegem lett a nőkből egy időre!
- Jaj, ne veszítsd el a kedved! Ez a Liliom igazán kedves és nőies. És megértő, és aranyos, és...
- Nézd, tündérke! - szakította félbe a szőke. - Nekem elment a kedvem ettől az egésztől. Inkább hazamegyek apámhoz, trónra ülök és kerülni fogom a fehérnépeket.
- Azt nem teheted! Szükség van trónörökösre! Légy bátor, majd én segíték!
- Nem, köszönöm, de tényleg nem. Majd valamelyik unokaöcsém gyerekét megteszem örökösommé és kész. Probléma megoldva. Hidd el, tündérke...
- Milli vagyok!
- Akkor Milli... Higgyél nekem, nem való hozzám a házasságosdi.
- Azért csak próbáld meg! Különben is arra vezet a kiút a mocsárból. És ha már úgyis arra jársz, miért ne segítenél egy szegény, elkeseredett, elvarázstolt királylányon?

- Elvarázsolt? - hüledezett a királyfi. - Ha most azt mondd, hogy éppen béka és csak meg kell csókolnom, előre figyelmeztetlek, hogy rossz tapasztalataim vannak a csókos varázslatokkal kapcsolatban, úgyhogy felejtsd el! Soha többé nem csókolok meg ismeretlen nőket, békákat, tevéket, sem egyéb teremtményeket!

- Nem erről van szó - nyugtatgatta Milli. - Virágnak van varázsolva és csak le kell vágnod a tövéről... és akkor kiugrik belőle a királylány és neked azonnal meg kell itatnod friss vízzel, amit a korsódban magaddal viszel, különben meghal...

- Áh, ez már jobban tetszik. Szóval, ha nem jön be a nő, akkor csak egyszerűen nem adok neki inni...

- Jaj - borzongott meg a tündér -, hogy lehetsz ilyen, ilyen...

- Két lábbal a földön járó? Okos? Megfontolt? Előrelátó?

- Ne gúnyolódj! - háborodott fel Milli. - Akarsz segíteni, vagy belelökjelek a mocsárba? - kérdezte harciasan csípőre téve a kezét.

- Hú, most aztán jól megijedtem! - vigyorgott gúnyosan a szőke. - Tudod mit, kislány, inkább segítek a hölgynek. Legfeljebb az utolsó pillanatban kicsúszik a kezemből a korsó... és ugye akkor bekövetkezik az elkerülhetetlen... de hát, ez is benne van nála a pakliban, ugye?

- Nagyon cinikus vagy, de most nem is vesztegetem tovább rád az időt. Bármilyen történik is, nem érdemled meg azt a lányt... csak azért vezetlek oda, mert sajnálom őt.

- Hát akkor rajta, menjünk! - mondta a királyfi és barátságosan hátbavágta Millit, mire az elesett. Rosszalló tekintettel felállt, leporolta a térdét és elindult a szőke előtt a mocsár közepe felé, de közben bosszúsan motyogott az orra alatt: „Mostanában senki sem az, akinek látszik...”

* * *

Mikor Bendegúzék leszálltak a mocsár közepénél, a fiú otthagyta Mákonyt és kezében a kólával odalopakodott a bokrokhoz, melyek a láp középső részét vették körül. Kipillantva meglátta Liliom királylányt, amint épp a körmeit fényesítgette valami virágféle leveleivel.

- Jaj, meghalok az unalomtól! - sóhajtott épp egy hatalmasat. - Hogy tudom én kifogni mindig a legunalmasabb meséket? Ennél még a Hamupipőke is izgalmasabb!

Elégedetlenül rázta aranszőke hajkoronáját.

- Liliom királylány! - szólította meg Bendegúz és mélyen meghajolt.

A királylány ijedten ugrott egyet, aztán megkönnyebbülten felsóhajtott. - Mit keresel itt, te gyerek? Úgy megijesztettél. Láttál valakit errefelé jönni?

- Igen, igen! - felelt lelkesen a fiú. - A gazdám, a szép, szőke herceg épp erre tart, hogy megváltson téged a szörnyű átoktól... Apropos, arról volt szó, hogy te virág vagy...

- Még hogy virág! Így is épp elég egyhangúak a napjaim, képzelj, ha ráadásul csak egy helyben tudnék álldogálni... azt hiszem, már rég meghaltam volna az unalomtól - sóhajtott fel Liliom. - Ha hallom, hogy közeledik valaki, akkor változom virággá, ezért ijedtem meg, hogy nem hallottalak.

- Igyekeztem csendben jönni... Mi lesz, ha a királyfi is lopakodni fog?

- Áh, azok mindig rémesen fújtnak meg harákolnak, mint egy disznó. Mire ideérnek, teljesen kikészülnek. Kicsit több időt kéne tölteniük testedzéssel: futhatnának, súlyt emelhet-

nének... Ehelyett a mai gazdag ficsúrok mind olyan elpuhultak. Persze, azt elvárják, hogy én szép legyek és karcsú - mondta felháborodottan.

- Óh, az én uram igazán nagyon jóképű! Már ha valaki szereti a ragyogó kék szemeket, szőke haját, széles vállat, hibátlan fogsort, és kellemes modort. Én nem mellesleg egy egész, jól menő királyság egyetlen örököse!

- És mit keres ez a szuper férfi a mocsárban?

- Hát téged, természetesen - lódított Bendegúz. - Mióta hallott rólad, csak rád tud gondolni. Éjjel-nappal jöttünk sivatagon, őserdőn keresztül, fáradtságot nem kímélve, veszélyekre fittyet hányva...

- Jól van, elég lesz már - intette le Liliom.

- És ezt az ajándékot küldte neked - nyújtotta oda az üveg kólát.

- Mi ez? - vizsgálta gyanakvóan a királylány.

- Ez kóla. Nagyon finom. Ahonnan én származom, mindenki ezt issza 125 éve (ha jól emlékszem, ezt mondták a múltkor a reklámban) és igazán nagyon ragaszkodnak hozzá!

- Jól van, megkóstolom.

Bendegúz gyorsan lepattintotta a kupakot és átadta a lánynak az italt.

„Glukk. Glukk. Glukk” - egy hajtásra kiürült az üveg. „Böfff” - büfögött egyet diszkréten a királylány.

- Ez valóban kiváló! Van még?

- Nálam nincs, de a királyfinál több is akad. Birodalmában pedig nyakra-főre mindenki ezt issza - tódította a fiú.

Ekkor nagy lihegés és zihálás hallatszott a bokorból... Bendegúz futva távozott az ellenkező irányba, Liliom pedig szempillantás alatt virággá változott és izgatottan várta megmentője felbukkanását.

* * *

- Meg kell találotok ezt a nyavalyás Bendegúzt! - ordította Jack, aki szokásához híven most sem kímélte hangszálait annak érdekében, hogy nyomatékosabbá tegye a mondanivalóját. - Halálnak halálával, kínok kínjával, lövések lövésével... vagy mi?... kell meghalnia - dörögte fenyegetően a stoppolt alfelű kapitány. - Hol van? Azonnal kerítsétek elő!

- Hát, én sajnos úgy gondolom, hogy a mostani időjárási viszonyok, közlekedési problémák és politikai erőfrontok miatt nem kellene erőltetnünk ezt a dolgot - jelentette ki szakállát simogatva Félszemű.

- Mit hablatyolsz itt? - értetlenkedett Jack.

- Csak azt akarta mondani, hogy köd van, nincs mivel mennünk és a boszorkányok pillanatnyilag többen vannak, mint mi - tolmácsolta vezértársa mondandóját Félszemű.

- Ez szomorú... - csüggedt el a kapitány.

- De azért majdcsak megoldjuk valahogy - vigasztalta Félszemű. - Ismerek egy hatfejű sárkányt, aki valami genetikai rendellenesség miatt eggyel kevesebb fejjel született, mint kellett volna, ezért elbujdosott és most magányosan él a sárkányföld végén egy sziklás hegy tetején. Ő

hajlandó királylány helyett öregasszonnyal is beérni... Egy öregasszonyt meg csak elő tudunk keríteni valahonnan... - elmélkedett hangosan.

- Öregasszony, öregasszony... Hát azt tényleg nem lesz nehéz keríteni - értett egyet Félsemű.

- Ez az! - bömbölt Jack. - Indulj Félábú, vigyél magaddal néhány kalózt, aztán siessetek! Holnapra már itt is lehetnek egy sárkánnyal. Én pedig elmegyek rajta Bendegúz ellen, kilesem, amikor egyedül van. Csak siessetek, amíg még diadalmámban úsznak a boszik és nem számítanak ellentámadásra.

- Miért pont én menjek? - kérdezte Félábú. - Valószínűleg én haladok a leglassabban, tekintve, hogy...

- Tudom, hogy hiányzik az egyik lábad. De te legalább tudod, hová kell menni. Most küldjem Félseműt, akinek több szeme van, mint esze? Vagy Félkarút, aki nem tudja felkapni az öregasszonyt? Lásd be, hogy te vagy a legalkalmasabb... de ha nincs kedved, visszaminősíthetek közkalóznak. A legutóbbi csatában úgylis levágták egyik emberünknek az egyik fülét, majd megteszem őt vezérnek helyetted - vigyorgott Jack.

- Nem, nem... úgy értem, jól van, máris indulok. Kérek öt önkéntest! - kiabálta el magát a vezér, majd körbejárta tekintetét az összegyűlt seregen.

A kalózok pontosan úgy viselkedtek, mint a diákok a suliban feleltetés előtt: igyekeztek kerülni Félábú tekintetét, a cipőjüket bámulták, sapkájukkal az arcuk előtt legyezgettek, ittak, néhányan óvatosan megpróbálták elsomfordálni is.

Jack, önmagához képest szinte szolidan kijelentette:

- Aki itt marad, az már kezdheti is az éves rendes latrinapucolást...

E kijelentés megtette a kívánt hatást. Kezek erdeje emelkedett a magasba.

Félábú elégedetten választotta ki legénységét, aztán sietve elindultak.

Nem messze tőlük egy idős nénike gyógyfüveket gyűjtögetett kis kosárkájába. „Milyen unalmas is az életem, mióta megöregedtem. Senki rám se néz, hozzám se szól, nem is érdeklődik irántam...” - ingatta a fejét bánatosan. Nem is sejtette, hogy nemsokára hatalmas érdeklődés középpontjába fog kerülni - öt dali vitéz, egy félábú vezér és egy fejhíbas sárkány várja égő kíváncsisággal a vele való találkozást.

* * *

A mocsár közepére érve Milli csilingelő hangocskáján így szólt az erőlködéstől fűjtató, ki-merült királyfihoz:

- Nos, herceg, megtettem, amit a mesevilág várt tőlem. Segítettem, de most már rajtad a sor. Itt a korsó! Ha a királylány visszaválozlik, a szerencsés kimenetelű találkozás végén milliányi csillag fog felszikkadni és szentjánosbogarak világítják meg a kivezető utat! Minden jót! - búcsúzott a tündér és már odébb is libbent apró szárnyain.

- Hé várj! És mi van, ha nem tetszik a nő? Akkor mi lesz a világítással? - üvöltötte a szöke Milli után, de az már nem hallotta.

- Hát, most jól benne vagyok a slamasztikában, vagy a mocsárban, ha úgy tetszik... Hol van itt egyáltalán virág? Irtó nedves egy hely ez... és ráadásul alig látok... - tapogatózott körbe-körbe a gyorsan alkonyuló ég halványuló fényében.

- Áh! - kiáltott fel örvendezve, mikor végre egy csodálatos fehér liliomot pillantott meg közvetlenül az orra előtt. - Milyen szép növények nőnek erre felé. De hol lehet az a híres virág? Hol lehet?

Óvatosan továbblépegetett, mire a liliom a háta mögött panaszosan feljajdult:

- Már megint egy ilyen szerencsétlent küldtek? Vénasszonyként fogom végezni valami faluvégi viskóban, ha ezen a szőke tökfejen múlik!

- Hozzám beszélsz? - fordult vissza meglepetten a királyfi.

- Nem, nem hozzád, csak rólad - sóhajtott fel elégedetlenül a liliom.

- Csak nem te vagy... Csak nem te vagy az elvarázsolt királylány?

- Bingó!! Kéri a következő kérdést is? - tréfálkozott a virág-lány.

- Miért, van még kérdés?

- Hát nekem lenne egy: tudod egyáltalán, hogy mit kell csinálni?

- Persze. A tündér elmondta: leváglok a száradról, te erre kiugrasz a ruhádból...

- Arról nem volt szó! - tiltakozott erélyesen a lány. - Csak a szárból...

- Jó, jó, részletkérdés - legyintett nagyvonalúan a szőke. - Szóval kiugrasz, én meg inni adok neked. Persze csak akkor, ha megfelelsz kényes úri ízlésemnek.

- Micsoda??? Akkor az gyilkosság!

- Hát, szerintem nem kéne ilyen kemény kifejezéseket használnod. Hívjuk inkább választási lehetőségnek. Végül is igazán nem kívánhatja senki, hogy elvegyelek csak azért, mert épp erre jártam és emberbaráti könyörületességből adtam neked egy kis vizet!?

- Na jó - mérgelődött Liliom. - Úgy látom, nem játszol tisztességesen, ezért jobb, ha én is felvilágosítalak: ha nem adsz innom, itt fogsz elpusztulni a mocsárban, mert a szentjánosbogarak nem jönnek és a nap sem fog felkelni...

- Ohó! Szóval a nap is csak miattad látogat az égre! Ezt nevezem szerénységnek... Tudod, ahhoz képest, hogy itt rothadsz egy mocsár közepén, nem szenvedsz épp önbizalomhiányban!

- Nem is: ugyanis ha nem tudnád, az egész világon én vagyok a legszebb, a legkarcsúbb és a legszőkébb királylány!

- Hát, ha te mondd... pillanatnyilag nem sokan tudnak megcáfolni. Hát lássuk akkor! - mondta és ezzel egyszerre vágta el a beszélgetés fonalát és a liliom szárát.

- Auuu! Nem tudsz vigyázni? - szisszent fel a virág és kipattant belőle a királylány.

- Adj innom, mert elpusztulok! - sóhajtott fel a gyönyörűséges hölgy, majd aléltan a fiú karjaiba dőlt.

- Hű, te tényleg jól nézel ki! Csipkerózsika a nyomodba se érhet! - ámuldozott a férfi.

- Ki ez a Csipkecsoda? - ült fel a lány felháborodottan, majd gyorsan visszahanyatlott. - Erről még később beszélünk - suttogta elhalóan, - de most adj innom gyorsan, amíg nem késő.

A királyfi előkapta kulacsát, lovagiasan lecsavarta róla a kupakot és Liliom szájába zúdított egy adag vizet.

„Hrrr” „Khmmm” - fuldoklott és köhögött egyszerre a lány.

- Mi ez? - sipított fel éles hangon és felült. (Magunk közt szólva egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki halni szándékozik.)

- Mi lenne? Víz, természetesen. Forrásvíz! - háborodott fel a férfi. - Miért, mire gondoltál? Pezsgőre?

- Kólára! Kóláról volt szó!

- Kóláról??? De hát mi az? - értetlenkedett a királyfi.

- Amit mindenki iszik nálatok nyakra-főre a birodalmadban!

- Nálunk ugyan senki nem iszik kólát, mivel nincs is! Érted???

- Akkor végem... Becsaptál... A szolgálód hazudott nekem... vagy te... nem tudom... de... csak... kölcsönös hazugságokra... épülne a kapcsolatunk... mit érne így az életünk... - sóhajtott egy utolsót Liliom és hanyatt dőlt a földre.

A szép szőke herceg értetlenül csóválta a fejét: - Hát én ezt nem értem! Még hogy kóla??? Ezeknek a nőknek semmi sem elég jó? Úgy látszik, tényleg nincs szerencsém a szerelemben... Nem mintha bármi másban lenne... Most már csak abban reménykedhetem, hogy a nap azért felkel... Addig is alszom egyet! - gondolta még utoljára a királyfi, és nem gondolta, hogy ez valóban az utolsó gondolata lesz.

* * *

Levente lefekvés előtti szokásos mese-vizsgálatát végezte. A „Világszép Liliom”-ban ugyan egy banya csak addig szerepelt, míg elvarázsolta a királylányt, majd megpróbálta a királyfit egy mocsárba csalni, de azért végigpörgette és a mese vége felé, mikor a királyfi inni ad a lánynak, ezt olvasta:

„- Mi ez?

- Mi lenne? Víz, forrásvíz!

- Nem kóla? - háborodott fel a királylány.”

Levente meghökkent: „Micsoda? Kóla? Ez már megint csakis Bendegúz műve lehet!” A hír felettébb meglepte, de most már nem szaladt az anyjához. Minek? Úgysem hinne neki.

Eloolvasta a mese végét, melyben a királyfi Liliom halála után a sötétben elaludt, majd felébredve a vaksötétben tapogatózva szinte azonnal elsüllyedt a mocsárban. És sehol nem volt senki, aki segélykiáltását meghallotta volna.

„Szomorú egy mese lett ez. És azt hiszem, az én történetem se lesz sokkal vidámabb, hisz már csak két nap és Bendegúz hazatér. Lehet, hogy addigra nem ártana eltűnnöm!”

Ma este már szorongással teli szívvel hajtotta álomra a fejét. Álmában a bátyja üldözte, ő pedig elkeseredetten vetette bele magát a közeli mocsárba...

* * *

- Sikerült! - ujjongott Ármány. - Életemben nem voltam még ilyen boldog. Ha tudnád, mennyire utáltam már a mocsárban élni. Csak a köd, meg a sár mindig. Tisztára, mint Skóciában... De ott is csak a kísértetek szeretnek lakni.

- ... meg az ogrék - egészítette ki Bendegúz.

- Na ja! De az biztos, hogy én nem. Tessék - nyújtott át a boszi egy fiolát -, a ködképző varázscseppek. Nagyon kevés elég belőle, de csak pár óráig tart a hatása.

- Akkor olyan, mint a parfüm - állapította meg a fiú.
  - Nem tudom, az mi... A ti világotokban annyi minden van, ami itt nincs - sóhajtott Ármány.
  - És legalább annyi minden nincs, ami itt van.
  - Például?
  - Például nincs varázsgömb, se varázssitalok, nincsenek törpék, se sárkányok, ogrék se és még királyok is csak alig.
  - Akkor az elég szürke világ lehet.
  - Az hát! Igazán unalmas ott az élet. Csak iskola meg tanulás, meg az ostoba osztálytársaid...
  - Te, ha nincs varázsgömböd, honnan tudod, mit csinál éppen az ellenséged?
  - Hát, egyszerűen felhívom a mobilján és megkérdezem tőle.
  - Akkor a mobil valami olyasmi, mint a varázsgömb?
  - Nem egészen. Tudod, az úgy működik, hogy felhívod az illetőt... - ám itt a beszélgetést megzavarta egy recsegő hang, ami Ármány varázsgömbjéből érkezett. A hang a Főboszié volt: - Azonnal gyertek vissza, Ármány! Gyűlést kell tartanunk. Híreket kaptunk a kalózok földjéről... Nemsokára támadásra kell számítanunk.
  - Hallod ezt? Menjünk! - sürgette Ármány Bendegúzt. - Jack állítólag nagyon mérges az alfelébe állított vasorr miatt. A csapata azóta Félséggűnek hívja a háta mögött. Az a hír járja, hogy már minden létező átkot elmondott rád, amit csak ismert (és ebben a tárgyban hihetetlenül széleskörűek az ismeretei), és külön belépőjegyeket árul a nyilvános kivégzésedre.
  - Na, na, na. Most, hogy így felvidítottál, talán inkább igyekezzünk a Főboszihoz. És nehogy azt hidd, hogy szó nélkül elmegyek Jack-hez!
  - Hát szó nélkül nem is. Gondoskodni fog róla, hogy végigordítsd az utat!
  - Elég volt a gonosz megjegyzéseidből. Úgysem tudsz megijeszteni. Ne felejtse el, hogy a Legsötétebb Kalóz igazából ÉN VAGYOK! - A végén Bendegúz már fülsiketítő módon, artikulálatlanul üvöltött, valószínűleg azért, hogy Ármányon kívül önmagát is meggyőzze, hogy nem fél. Valójában nagyon is élénken emlékezett a kapitányból áradó elszánt gonoszságra, a szemeiből sugárzó gyűlöletre és ott egyáltalán nem tűnt előtte lehetetlennek, hogy Jack visszatér és nem lesz tekintettel az ő zsenge korára. Ezek a sötét gondolatok lebegtek a szeme előtt, miközben ő maga Ármány karján lógva a Főboszi kunyhója felé tartott. A tisztáson már ott várakozott Mákony és Mérge is. Éppen a főnök kalyibáját állították fel.
- „Pufff!” ért nagy durranással földet, de már rutinosan tápászkodott fel a száraz göröngyök közül.
- A kunyhón egy hatalmas piros masni díszelgett és mellette a banyák épp pezsgőt bontottak.
- Engem ünnepeltek? - kérdezte vigyorogva Bendegúz.
  - Ugyan már, miért gondolod? - fordult felé Mákony.
  - Hát mert megoldottam a mocsár-problémát és végeztem a szökével is.
  - Hát aztán! Kit érdekel a szöke? Nem is a mi mesénkbe tartozott - vonogatta a vállát Mérge.
  - A kunyhómat ünnepeljük! - mondta ünnepélyesen a Főboszi. - Ez fennállásának századik fordulója.

- Talán felállításának századik alkalma - javította ki Bendegúz. - Ez a kunyhó többet fekszik, mint egy egyiptomi múmia. Igazán megérdemelné a „Leghasznavehetetlenebb ház” címet - tette hozzá. - Aprópó! A ki mit érdemel kérdésről eszembe jutott, hogy Mákony még jön nekem valami kis meglepetéssel a tévés ötletemért!

- Micsoda??? - hüledezett Mákony. - Én nem ígértem semmit, különben is az ígéret szép szó...

- Tudom - legyintette le Bendegúz - és a banyáknak nem illő betartani...

- De most kivételt teszünk, mert ez inkább üzlet, az pedig szemet szemért, fogat fogért elven működik. Az pedig egybevág a jellemünkkel - jelentette ki Főboszi és intett Mákonynak. Mákony közelebb lépett és bő köpenye zsebéből előásott egy darabka csokoládét. Kissé penészesnek tűnt, tele volt ujjlenyomatokkal és némi homok is ragadt rá a sok repkedés közben, de azért kétséggel csokoládé volt.

- Tessék! - nyújtotta Bendegúz felé.

- Mi ez? A kukából szedted ki? Ez a fizetség? - háborodott fel a fiú.

- Ez csodaládé... Elég bekapnod egyetlen kockát...

- Fúj! Én aztán biztosan nem veszem a számba ezt a mocsoládét.

- ... Szóval bekapod - hagyta figyelmen kívül a közbeszólást a boszi - és ettől a hangosat halknak, a suttogást üvöltésnek fogod hallani. A szépet csúfnak, a rútat gyönyörűnek fogod látni. Az édeset keserűnek, a csípőset sósaknak fogod érezni. A kedveset rossznak, a gonoszt jónak fogod érzékelni.

- Húha! Ez igen! Elteszem, de azért inkább majd másnak adok belőle először kipróbálásra. Bár nem tudom, hogy lehet ezt a borzalmat valakivel megetetni... talán sötétben...

- Mindenesetre tudd, hogy a hatása csak néhány óráig tart, és lehetnek mellékhatásai is... Bár ezekről nincsenek esettanulmányaim.

Talán folytatták volna e kellemes kis eszmecserét, ha hirtelen el nem sötétül felettük az ég.

Mind a négyen felpillantottak és szinte egyszerre kiáltottak fel: - Egy sárkány!

- De mekkora! - álmélkodott Mérge.

- És tüzet okád! - toldotta meg remegő hangon Mákony.

- És ráadásul mind a hét fejével! - hebegte Ármány.

- Nem... Csak hat feje van, nem látjátok? - szólt közbe Bendegúz.

- Akkor ez az a génhibás hétfejű sárkány lehet, aki eggyel kevesebb fejjel született, ezért elzavarták otthonról és most a sziklás hegységben él egyedül - mondta a Főboszi. - De mi dolga van errefelé?

- Nem tudom, de szerintem megpörkölődünk, mielőtt még megkérdezhetnénk, miért tisztelt meg minket a látogatásával - kiabált Bendegúz. - Van még azokból a töltött vasorokból?

- Persze! - mondta Ármány és már be is ugrott a kalyiba ablakán. A következő percben már kint is volt, nyolc vasorr és négy íj volt a kezében. A banyák egymásra néztek, szó nélkül bólintottak és seprűre kaptak.

Sebesen száguldottak a hívatlan vendég felé és mikor már-már összeütköztek, kilőtték nyilaikat. A sebesült sárkány erre megrázkódott és egy hatalmasat szökölt a levegőben (mire valami fekete csomag leesett a hátáról), majd vadul üvöltve a banyák után vetette magát.

Csak hogy ez a fejprobléma nála komoly következményekkel járt, mivel pont az a feje nem nőtt ki, ami a parancsokat volt hivatva kiadni illetve a többi fej tevékenységét összehangolni. Így a hat fej négyfelé kapott, a boszorkák után, a Főboszi pedig gyorsan kiadta a parancsot: - Gyerünk! Egy irányba repülünk mindannyian! Körbe-körbe!

A sárkányfejek elindultak utánuk és csak mentek mindannyian körbe-körbe, míg a hatfejű elszédülve és a sebektől elgyengülve zuhanni nem kezdett...

A Főboszi hangosan ordított: - Hiába, jó vezető nélkül nincs eredményes csapat. Talán nem ártana neked egy csapatfejlesztő tréning!

E kis légiparádé közben a fekete csomag, nevezetesen a sárkány utasa, Jack Sparrow, sikeres leszállást hajtott végre Bendegúz közelében.

„Pufff!” csapódott be, de gyorsan és elegánsan már talpra is szökkent.

- Óh, micsoda öröm látni téged! - nevetett rosszindulatúan Bendegúzra. - Te híres-nevezetes Jack-utánzat! Most véged! Miattad röhög rajtam fél Meseország... Elvesztettem a fél hátsó részem, gúnyolódnak rajtam... Rajtam, akitől eddig mindenki csak rettegett! - ordított a kapitány, de hangja elcsuklott a nagy felindultságtól.

- Óh, óh! Zsebkendőt ne hozzak? Még a végén sírva fakadsz... - kacagott a fiú.

- Zsebkendőt???? - ordított Jack. - Nevetni mersz???? - fokozta tovább a hangerőt. - Megöllek!!! Felapritalak!!! Belefojtalak a mocsárba!!! Bedoblak a medúzák közé!!!

A fenyegetések egyre hangosabbak lettek, végül már Bendegúz hajszájai is meglibbentek a hangorkán hatására, és Jack feje teljesen lilára vált a nagy erőlködéstől.

- Hagyd abba, kapitány, mert mindjárt agyvérzést kapsz, és akkor mi lesz a neked tett szép ígéreteiddel a medúzákról meg a mocsárról? - hergelte tovább a fiú.

A kalóz kinyitotta, majd becsukta a száját - teljesen úgy nézett ki, mint egy csuka a kifogása pillanatában, még a szeme is kidüldt - végül eszt vesztve ráugrott Bendegúzra, feldöntötte, a mellkasára térdelt és a késéért nyúlt. Szemében vörösen izzott gonosz szíve minden dühe, és most Bendegúzon volt a sor, hogy a száját tátogassa. Valahol a szíve mélyén érezte, hogy ez lesz élete utolsó pillanata.

„Nem halhatok meg egy mesefigura keze között, legyen bármilyen dühös is” - biztatta magát és tegyük hozzá, nagy szüksége volt a biztatásra, még ha csak a sajátja volt, akkor is. Keze rátévedt a ködképző varázsszer fiolájára és az utolsó pillanatban sikerült hüvelykujjával lepattintani a tetejét. Néhány csepp a földre hullott és azonnal akkora köd keletkezett, hogy szó szerint nem látták a saját orrukat se.

Jack zavarodottan tápáskodott fel, Bendegúz pedig gyorsan a hasára fordult és kúszva igyekezett minél hamarabb minél távolabb kerülni a kapitánytól. Néhány méterrel odébb felállt, kezét maga elé tartva, tapogatózva elindult a tejfölszerű ködben. És ekkor... egy hatalmas lökést érzett a mellkasán! „Megtalált!” villant át agyán a félelmetes gondolat, de nem volt ideje végiggondolni se, mert a lökés erejétől máris szuperszonikus sebességgel hasította a levegőt. Néhány másodperc múlva az erő (vagy mi?) a földre lökte, ő pedig szemét törölgetve körbepillantott. Rövid, de agypróbáló gondolkodás után rájött, hogy ahol fekszik, az nem más, mint a saját szobája padlója.

„Visszatértem!” ugrott fel és diadaltáncot ropott a szobájában.

„Nyúl szívű!” ordított ki a folyosóra, kitérve a szobája ajtaját: „Megjöttem!”

A hang végigsüvített a folyosón és megbillegttette a kitátott szájú pókkal dekorált táblácskát a feje mellett.

* * *

Levente a szobájában kuporgott már ebéd óta, egyre várva - vagy inkább rettegve - azt a pillanatot, mikor Bendegúz visszatér. Nem várt azonban tétlenül. „Most az egyszer felkészülten fogom fogadni” - mormolta maga elé, miközben a szobája ajtajába apró lego kockákat szót szét nagy buzgalommal, felfegyverkezett egy nyújtófával és szerzett egy petárdát is a biztonság kedvéért, sőt beépített az ágya mellé egy szirénát. Végso megoldásként egy erős kötelet szerelt az ablakba, hogy nyitva legyen előtte a menekülés útja.

Ám amikor meghallotta a kiáltást: „Nyúlászívű, megjöttem!” mégis kiverte a hideg veríték.

A folyosón végigcsattogtak bátyja dübörgő léptei, majd váratlanul elhalkultak...

Levente megbújt az ajtó mögött és lélegzetvisszafojtva várta, mi fog történni.

Mikor már jó ideje hiába fülelt, lemerészkedett a lépcsón és odalopózott a nappali nyitott ajtajához. Bentről anyja szaggatott sírása hallatszott:

- Hát élsz, kisfiam? Hol voltál? Nincs semmi bajod? Mi történt veled? Bendegúz, kisfiam, drága jó kisfiam...

Bendegúz, aki egyenes derékkal túrta anyja öleléseit, összehúzta a szemöldökét és odébb lépett.

- Mi ez a nagy felhajtás? Mi az, hogy drága jó kisfiam? Sose voltam se drága, se jó... Biztos összekeversz azzal a nyúlászívű öcsémme!

- Az öcséd majdnem beleőrült az aggodalomba...

- Talán inkább a váratlan megkönnyebbüléstől elment az esze - vigyorgott gonoszul Bendegúz.

- Micsoda? - kapta fel a fejét az anyja - mit mondasz... Nem tudom, de az biztos, hogy folyton boszorkákról beszélt, meg tündérekrol, meg Hófehérkérol...

„Akkor lehet, hogy Levente tudja, hogy kerültem oda???” - ütött szöget a fiú fejében a gondolat.

- De tényleg... hol jártál??? Mindent el kell mesélned. De most mondjuk el gyorsan a jó hírt Leventének! - fogta kézen anyja Bendegúzt és felsietett vele a lépcsón.

Levente dermedten lent maradt, majd kisvártatva meghallotta anyja ordítását: „Jaj! Auuu! Mi ez a sok kis kocka?”

„Úgy látszik, pont most nem vett papucsot” - szánkázott át a gondolat Levente agyának sima tükrén. „Miért van az, hogy nálam még a gonoszság sem ott ér célt, ahová terveztem?”

Aztán anya felhívta az összes rokont, nénit és ismerőst, akik elárasztották a házat. Bendegúz pedig előadott egy történetet arról, hogy kísérleteket hajtott végre az erdőben és bár kenyérmorzsákat szórt szét, hogy hazataláljon, azokat felkapkodták a madarak. Így sajnos eltévedt, de az erdő közepén talált egy házikót, ahol néhány napra meghúzta magát... Aztán elmesélte, hogy mikor onnan továbbállt, betévedt egy mocsárba, ahol majdnem odaveszett, de egy kedves hölgy, aki épp arra járt cukorkát árulni („Micsoda!” - hördült fel a hallgatóság - „Ugyan ki árul cukorkát az erdő közepén? És kinek?” - bámulták egymást értetlenül), szóval a cukorkaárus kimentette, aztán beesett egy elhagyott ház pincéjébe, ahol rohadt almákon élt

néhány napig, míg végül talált egy roskatag kalyibát, ahol egy foghíjas vénember végre útba-igazította, a helyes útra vezette, így ért szerencsésen haza végül.

Az összegyűltek szájtátva hallgatták hihetetlen kalandjait. Levente ezt a pillanatot használta ki arra, hogy feltűnjön a színen. „Ennyi ember előtt talán egyszerűbb lesz a találkozás!” - gondolta.

- Hát előkerültél, kedves bátyám! - sietett feléje örömtelinek álcázott arckifejezéssel. Megölelte Bendegúzt, amit az ki is használt és a fülébe súgta:

- Reszkess Nyúlszívű! Mindent tudni akarok.

- Én is! - felelte sziszegve Levente, de a közönség csak annyit látott, hogy boldogan lapogatják egymás hátát.

- Most egy kicsit lepihennék már! Nagyon elfáradtam - mondta udvariasan Bendegúz (amin mindenki igen csodálkozott, hiszen erről az oldaláról még egyáltalán nem ismerték), és kifelé indult, maga után vonszolva öccsét.

- Talán fürödnöd is kéne! - fintorgatta orrát kényeskedve Hermina néni.

- Még mit nem? Egyelőre legyen elég, hogy hazajöttem! - mormogott Bendegúz és vas-pántként szorította Levente karját, nehogy az leléphessen.

Anyjuk meghatódva nézte a jelenetet, nem véve tudomást Levente kétségbeesett tekintetéről.

- Kösz anyu! - motyogta maga elé -, tudtam, hogy rád mindig számíthatok!

* * *

Mikor a köd feloszlott, egészen tragikus kép tárult Jack szeme elé. A hatfejű sárkány, akivel vissza is akart térni, élettelenül hevert a Főboszi kunyhója mellett egy óriási gödörben, amit teste a becsapódáskor ütött.

- Most hogy megyek haza? - bosszankodott Jack.

- Azt jó lenne tudni - válaszolták a boszorkák, akik épp az előbb szálltak le és gondterhelt arccal méregették a sárkánytetemet és Jack Sparrow-t.

- Azonkívül azt is jó lenne tudni, hogy hogyan tüntetjük el a földünkről ezt a hullahegyet? - tette hozzá Mérge.

- És mellesleg azt is elmondhatod, kapitány, hogy milyen kivégzési módot választasz magadnak?! - röhögött fel vérfagyasztóan a Főboszi.

- Ööö... - erre a fordulatra nemigen volt terve Jack-nek. (Sőt, biztosan állíthatom, hogy nem is szerepelt a jövőre vonatkozó tervei között a saját kivégzése!)

- Nem köthetnénk kivételesen békét? - kérdezte meglehetősen bizonytalan hangon.

- A békekötés nem kifejezetten kivégzési mód - vakargatta a fejét a banyák főnöke -, úgyhogy azt nem választhatod!

Jack nem akarta elhinni, hogy ez történik vele. Szétnézett, hátha lát valamit, ami kiséghetné nem túl ígéretes helyzetéből, de semmit nem talált. Tisztában volt vele, hogy a kés, a kard és a pisztoly a boszorkányok esetében nem használható. Vízet nem látott, se közel, se távol. Tűz... az csak a sárkány szájából jöhetett volna, de hát ugyebár ő már nincs használható állapotban. De még ebben a szorongatott helyzetben sem hagyta nyugodni egy kérdés:

- És hol van a gézengúz???

- Tényleg, hol lehet Bendegúz? - néztek egymásra a banyák.
- Csakis ott lehet! - mutatott Ármány a sárkányra -, biztosan pont telibe trafálta!
- Az bizony valószínű - bólintott Mérge. - Utolérte egy nagy adag rosszindulat!!!
- Hát, azt hiszem, többszörösen megérdemelte e fájdalmas halált - mondta gyászos hangon a Főboszi.
- Egy dolog, amiben tökéletesen egyetértünk! - bólogatott a kapitány.

Néhány pillanatig elmélázva szemlélték a sárkányt, aztán hirtelen aprócska alakot vettek észre a távolban. Görnyedt háttal, egy botra támaszkodva, mégis igencsak sebesen közeledett, fehér haja csak úgy lobogott utána. Pár perc alatt odaért. Egy egyszerű öregasszony volt, aki, mikor megpillantotta a sárkány tetemét a gödörben, szívszaggató sírásra fakadt.

- Egyetlen barátom, drága sárkányom! Az egyetlen lény, aki valaha is örült nekem... Ilyen rövidke volt hát közös életünk... - zokogott a néni.

A banyák és Jack értetlenül szemlélték e zavaros érzelmi kitörést, de mire kitalálhatták volna, hogyan is reagálhatnának, az öregasszony hirtelen abbahagyta a zokogást és síri hangon megkérdezte:

- Ki tette ezt?

- A banyák voltak! - mutatott rájuk a fekete kapitány.

- Ti voltatok??? - rikoltott rájuk a néni, akárcsak egy vérbeli banya. - Nem szégyellitek magatokat? Négyen egy ellen? Ti rusnya boszorkák, anyaszomorító szipirtyók, megkérgesedett szívű öregasszonyok, békaevő mocsárlakók... - és folytatta, csak folytatta a szidalmait, amit magányos élete alatt felhalmozott, és minden egyes megjegyzését botjának egy-egy jól irányzott csapásával tette nyomatékosabbá. A banyák a hirtelen támadástól elbizonytalanodva, kérdőn meredtek a Főboszira, az azonban hátat fordított nekik és a seprűjére pattant.

- Nem bírom már ezt a sok vitát! Elmegyek nyaralni a hegyekbe! - rikoltotta vissza a besztottjainak és elsüvített.

A többiek követték példáját, a seprűk sorban eltűntek az égen. Jack egy percig szótlanul bámult utánuk, majd megörvülve váratlan szerencséjének, villámgyorsan futni kezdett a határ felé.

„Szégyen a futás, de csak akkor, ha testedzés miatt végzik. Pillanatnyilag inkább dicsőségre szolgál, hogy ennyi idősen, ilyen sebesülésekkel, ilyen gyorsan bírok futni.” - vigasztalta magát.

Az öregasszony bánatosan leroskadott a földre, egyedül maradva bánatával és szeretett sárkányával.

- Szegény barátom! Igazán megérdemled a végtisztességet! Eltemetlek, lesz ami lesz!

Feltápáskodott, bemászott a kunyhóba, előhozott egy ásót az ablakon át és lassan, komótosan, amúgy öregesen elkezdett földet hajigálni a hatfejű testére.

És miután kitaró néni volt, lankadatlan szorgalommal, élete végéig lapátolta a földet a gödörbe, mely végül kegyesen őt is befogadta...

* * *

Bendegúz berángatta Leventét a szobájába, rálökte a székére és ellenségesen méregette.

- Mit tudsz erről a két hétről, Nyúl szívű? - kérdezte reszkető testvérét.

- Mit tudhatnék? Csak azt, hogy eltűntél!

- Ne kábítsál engem! Anya mondta, hogy boszorkákról, mesékről, tündérekéről hablatyoltál neki. Szóval... hogy is volt ez?

Levente sejtette, hogy a teljes igazság előadása az életébe (de legalábbis egy kéztörésbe) kerülne neki, ezért csak ennyit mondott:

- Azon az éjszakán, mikor eltűntél, álmomban megjelent egy tündér...

- Hogy hívták?

- Mil... Millió neve lehetett, de nekem nem mutatkozott be! - hebegte Levente.

- Szóval, nem Milli volt véletlenül? - rázta meg öccsét Bendegúz.

- Mondom, hogy nem mutatkozott be - szedte össze magát és a hangját is Levente. - Az álmomban csak arról beszélt, hogy büntetésből a gonoszságodért a banyák földjére fogsz kerülni.

- Biztos, hogy ezt mondta?

- Igen.

- Látod öcsi, világszerte elismerten méltó vagyok a Legsötétebb Kalóz névre - vigyorgott elégedetten.

- Az biztos.

- És aztán?

- Aztán... felébredtem. És mikor kiderült, hogy eltűntél, előkerestem a mesekönyveket.

- És mit találtál?

- Hát először is a pizzát a Hófehérkében.

- Az jó ötlet volt, mi?

- Hát...

- Aztán?

- Másodszor: eltűnt egy csomó boszorkány.

- Az nem az én ötletem volt...

- Harmadszor: eltűntek a griffmadarak.

- Arról a kalózok tehetnek.

- Negyedszer: feltűnt a TV a Jancsi és Juliskában.

- Az klassz volt, mi?

- Ötödször: előkerült egy kóla a mocsárban.

- Hiába, a mai kor áldásai! Hát be kell ismerned, hogy nem tétlenkedtem: két hét alatt ennyi ügyes húzás! Azt hiszem, sikeresebb vagyok, mint a legtöbb mesehős!

- Hát, ha te azt sikernek nevezed, hogy népirtást rendezel, hogy védett madarak pusztulnak ki, hogy mesehősöket gyilkolászol, hogy ősrégi meséket teszel tönkre, hogy lerombolod a

gyerekekben azt a tudatot, hogy „minden jó, ha a vége jó” és hogy a „jó mindig győz a gonosz felett”, akkor igen, akkor sikeres vagy! De szerintem ez nem siker! Ez szörnyűség! Ez borzalom!

- Jól van, nyugodtan abbahagyhatod az erkölcsi kiselőadást. Ne pazarold rám az érveidet, úgysem érdekel. A siker az siker! Te tanulod annyira a történelmet, igazán tudhatnád, hogy a háborúban is emberek halnak meg, mégis azt mondják, győzött a jobbik, az erősebbik. Vagy ott vannak a miniszterek: becsapnak, átvernek, a maguk zsebét tömik a közös pénzekből! Mégis ők uralkodnak! Vagy nézd meg a sulit: ott is az erősebb eszi meg az uzsonnádat!

- Hát ez az! Nem érted? Ezért kellene a mesék! Hogy legalább legyen egy hely a földön, ahol a jóké az utolsó szó!

- Szerintem pedig jobb, ha a magadfajta szerencsétlen gyávák megtanulják, hogy sehol sem lesz nekik jó! Hogy mindig az erősebb, a gonoszabb a nyerő!... És most elmehetsz! Tényleg fáradt vagyok. De holnap... újból kezdjük! És hoztam egy-két ajándékot is neked... Nagyon nem fogsz örülni neki! - kacagott Bendegúz a kezét dörzsölgetve és kilököste Leventét az ajtón.

A bevágódó ajtón ott himbálózott a felirat:

„Ez Legsötétebb Kalóz barlangja,
Ha belépsz, reád sújt haragja!”

- Így van - sóhajtott Levente. - A kívánságom az volt, hogy Bendegúz is megtanuljon félni a boszorkányok földjén... ehelyett ő tanult a banyáktól. A gonosz a gonoszok közt csak még gonoszabb lesz! És nem jobb, egyáltalán nem jobb!

Fejét lecsüggesztve lépett be a szobájába, eltorlaszolta belülről az ajtaját (biztos, ami biztos) és felvette az egyik mesekönyvet. A könyv leesett a földre. Mikor utánahajolt, egy lap csusszant ki belőle. Rajta ezüstös betűkkel egy régi bölcsesség volt olvasható:

„Vigyázz, mit kívánsz - mert a végén még beteljesedik!”

VÉGE